องค์พญานาคาธิบดี
ศรีสุทโธวิสุทธิเทวา

คำนำ

คณะผู้จัดทำได้พิจารณารวบรวม เรียบเรียงข้อมูลรายละเอียดต่างๆ ในการจัดพิมพ์หนังสือเล่มนี้ เพื่อเผยแพร่ข้อมูลที่เกี่ยวกับ องค์พญานาคาธิบดีศรีสุทโธวิสุทธิเทวา และองค์นางพญานาคิณีศรีปทุมมาวิสุทธิเทวี พร้อมทั้งบทสวดมนต์อันเป็นประโยชน์ และสิริมงคลแก่พุทธศาสนิกชนทั่วๆ ไป

คณะผู้จัดทำหนังสือเล่มนี้ ขอกราบขอบพระคุณหลวงปู่ขันตี ญาณ วโร และพระเมตฺติโก พร้อมทั้งขอขอบคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ ภูรินทร์ อัครกุลธร คณะเทคโนโลยีการเกษตร มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี ที่มีเมตตาจิตดี โดยให้ข้อมูลเป็นความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องพญานาคราช เพื่อเป็นวิทยาทานให้กับผู้ที่สนใจได้รับทราบต่อไป และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าผู้ที่ได้อ่านหนังสือเล่มนี้จะได้รับทราบข้อมูลที่เกี่ยวกับพญานาคราชไม่มากก็น้อย

คำนำ (ต่อ)

อย่างไรก็ตาม หากเนื้อหาในหนังสือเล่มนี้ ขาดตกบกพร่องก็ขออภัยไว้ ณ ที่นี้ด้วย และคุณงามความดีบุญกุศลอันเกิดจากการจัดพิมพ์หนังสือครั้งที่ 1 (วันที่ 1 มิถุนายน 2557 จำนวน 2,000 เล่ม) และครั้งที่ 2 (วันที่ 1 มิถุนายน 2559 จำนวน 500 เล่ม)

ขอให้อานิสงส์ จงประสบแก่ คุณแม่สำเภา ม่วงศิริ และครอบครัว พร้อมญาติสนิทมิตรสหายทุกท่านด้วย เทอญ

สำเร็จ สำเร็จ สำเร็จ

ขอพระสัทธรรมของพระพุทธเจ้า จงดำรงอยู่สิ้นกาลนาน เทอญ.

คณะผู้ศรัทธาพญานาคราช

สารบัญ

สารบัญ (ต่อ)

ประวัติเจ้าพ่อพระยาศรีสุทโธ

เรื่องเจ้าพ่อพระยาศรีสุทโธกับตำนานอีสาน เรื่องผาแดง-นางไอ่ จะมีความสัมพันธ์เป็นเรื่องเดียวกันหรือไม่ คณะผู้ศรัทธากำลังศึกษาค้นคว้าจากหนังสือตำนานของอีสานหลายเล่มอยู่ พร้อมทั้งศึกษาจากการเล่าของคนเฒ่าคนแก่ที่เล่าสืบต่อกันมาแบบปากต่อปาก ซึ่งไม่มีการบันทึกเป็นหลักฐาน แต่ผู้รวบรวมมีความเห็นว่าถ้าหากเป็นเรื่องเดียวกัน เจ้าพ่อพระยาศรีสุทโธน่าจะเป็นมนุษย์ คงจะเป็นเจ้าเมืองหรือผู้ปกครองบ้านเมืองในสมัยโบราณและคงจะเป็นคนที่เก่งมาก เมื่อชาวข่ากุลาจากประเทศอินเดียมาเสาะแสวงหาเกลือสินเธาว์ในภาคอีสานของไทยในสมัยโบราณเพราะเกลือเป็นสิ่งที่มีความจำเป็นแก่ชีวิตมาก อาจจะมาพบชนเผ่าดังกล่าวเข้าแล้วนำลัทธิเทวนาคีเข้ามาเผยแพร่ จึงทำให้คนเก่ง กล้าหาญอย่างเจ้าพ่อพระยาศรีสุทโธ ตามลัทธิเทวนาคีกลายเป็นพระราชาพญานาคขึ้นมาก็ได้

คณะผู้ศรัทธามีความเชื่ออย่างหนึ่งว่าดินแดนอีสานทั้งหมดจากหลักฐานที่พิพิธภัณฑ์แห่งชาติบ้านเชียง มีอายุประมาณ 5,000-7,000 ปี จะต้องมีความเจริญรุ่งเรืองมาก มนุษย์ปกครองบ้านเมืองอยู่ในขณะนั้นอาจจะเป็นเจ้าพ่อพระยาศรีสุทโธก็อาจจะเป็นได้ประวัติของเมืองคำชะโนดและเจ้าพ่อพระยาศรีสุทโธ

วังนาคินทร์คำชะโนด หรือชาวบ้านทั่วไปเรียกว่า เมืองชะโนด สถานที่ดังกล่าวตั้งอยู่ระหว่างรอยต่อของตำบลวังทอง ตำบลบ้านม่วง และตำบลบ้านจันทร์ อำเภอบ้านดุง จังหวัดอุดรธานี วังนาคินทร์

คำชะโนดหรือเมืองคำชะโนด มีเรื่องเล่ากันมาว่า เจ้าพ่อพระยาศรีสุทโธเป็นพญานาคครองเมืองหนองกระแสครึ่งหนึ่ง และอีกครึ่งหนึ่งเป็นพญานาคเช่นเดียวกันปกครองมีชื่อว่า สุวรรณนาค และมีบริวารฝ่ายละ 5,000 เช่นเดียวกัน ทั้งสองฝ่ายอยู่ร่วมกันด้วยความรัก ความสามัคคีเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันมีอาหารการกินก็แบ่งกันกิน มีการช่วยเหลือซึ่งกันและกันเป็นเพื่อนตายกันตลอดมา แต่มีข้อตกลงกันอยู่ข้อหนึ่งว่า ถ้าฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดออกไปหากินล่าเนื้อหาอาหารอีกฝ่ายหนึ่งไม่ต้องออกไปล่าเนื้อหาอาหารเพราะเกรงว่าบริวารไพร่พลจะกระทบกระทั่งกัน และอาจจะเกิดรบรากันขึ้นแต่ให้ฝ่ายที่ออกไปล่าเนื้อหาอาหารนำอาหารที่หามาได้แบ่งกันกินฝ่ายละครึ่งการกระทำโดยวิธีนี้อยู่ด้วยกันอย่างสงบสุขตลอดมา อยู่มาวันหนึ่งสุวรรณนาคพาบริวารไพร่พลออกไปล่าเนื้อหาอาหารได้ช้างมาเป็นอาหาร ได้แบ่งให้พระยาศรีสุทโธนาคครึ่งหนึ่งพร้อมกับนำขนของช้างไปให้ดูเพื่อเป็นหลักฐานต่างฝ่ายต่างกินเนื้ออย่างอิ่มหนำสำราญด้วยกันทั้งสองฝ่ายและวันต่อมาอีกวันหนึ่งสุวรรณนาคได้พาบริวารไพร่พลออกไปล่าเนื้อหาอาหารได้เม่นมา สุวรรณนาคได้แบ่งให้พระยาศรีสุทโธนาคครึ่งหนึ่งเหมือนเดิมพร้อมทั้งนำขนของเม่นไปให้ดู ปรากฏว่าเม่นตัวเล็กนิดเดียว แต่ขนของเม่นใหญ่เม่นตัวเล็ก เมื่อแบ่งเนื้อเม่นให้พระยาศรีสุทโธนาค จึงต้องแบ่งให้น้อยพระยาศรีสุทโธนาคได้พิจารณาดูขนเม่นเห็นว่าขนาดขนช้างเล็กนิดเดียวตัวยังใหญ่โตขนาดนี้ แต่นี้ขนใหญ่ขนาดนี้ตัวจะใหญ่โตขนาดไหนถึงอย่างไรตัวเม่นจะต้องใหญ่กว่าช้างอย่างแน่นอนคิดได้อย่างนี้จึงให้เสนาอำมาตย์นำเนื้อเม่นที่ได้รับส่วนแบ่งครึ่งหนึ่งไปคืนให้สุวรรณนาคพร้อมกับฝากบอกไปว่า

"ไม่ขอรับอาหารส่วนแบ่งที่ไม่เป็นธรรมจากเพื่อนที่ไม่ซื่อสัตย์" ฝ่ายสุวรรณนาคเมื่อได้ยิน ดังนั้นจึงได้รีบเดินทางไปพบพระยาศรีสุทโธนาค เพื่อชี้แจงให้ทราบว่าเม่นถึงแม้ขนมันจะใหญ่โตแต่ตัวเล็กนิดเดียว ขอให้เพื่อนรับเนื้อเม่นไว้เป็นอาหารเสียเถิด สุวรรณนาคพูดเท่าไร พระยาศรีสุทโธนาคก็ไม่เชื่อผลสุดท้ายทั้งสองฝ่ายจึงประกาศสงครามกัน ฝ่ายพระยาศรีสุทโธนาค ซึ่งมีความโกรธเป็นทุนอยู่ตั้งแต่เห็นเนื้อเม่นอยู่แล้ว จึงสั่งบริวารไพร่พลทหารรุกรบทันทีฝ่ายสุวรรณนาคจึงรีบเรียกระดมบริวารไพร่พลต่อสู้ทันทีเช่นเดียวกันตามการบอกเล่าสู่กันฟังมาว่าพญานาคทั้งสองรบกันอยู่ถึง 7 ปี ต่างฝ่ายต่างเมื่อยล้า เพราะต่างฝ่ายต่างหวังจะเอาชนะกันให้ได้ เพื่อจะครองความเป็นใหญ่ในหนองกระแสเพียงคนเดียว จนทำให้ทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่บริเวณหนองกระแส และบริเวณรอบๆ หนองกระแสเกิดความเสียหายเดือดร้อนไปตามกัน เมื่อเกิดรบกันรุนแรงที่สุดจนทำให้พื้นโลกสะเทือนเกิดแผ่นดินไหวทั้งหมดเทวดาน้อยใหญ่ทั้งหลายเกิดความเดือดร้อนไปทั้งสามภพ ความเดือดร้อนทั้งหลายได้ทราบไปถึง พระอินทราธิราชผู้เป็นใหญ่ เทวดาน้อยใหญ่ทั้งหลายไปเข้าเฝ้าพระอินทร์ เพื่อร้องทุกข์และเล่าเหตุการณ์ต่างๆ ให้ฟังเมื่อพระอินทร์ได้ทราบเรื่องตลอดแล้ว จะต้องหาวิธีการให้พญานาคทั้งสองหยุดรบกันเพื่อความสงบสุขของไตรภพจึงได้เสด็จจากดาวดึงส์ลงมายังเมืองมนุษย์โลกที่หนองกระแส แล้วพระอินทร์ตรัส เป็นเทวราชโองการว่า "ให้ท่านทั้งสองหยุดรบกันเดี๋ยวนี้"

การทำสงครามครั้งนี้ถือว่า ทุกฝ่ายเสมอกัน และหนองกระแสให้ถือว่า เป็นเขตปลอดสงคราม ให้พญานาคทั้งสองพากันสร้างแม่น้ำ

คนละสายออกจากหนองกระแสใครสร้างถึงทะเล ก่อนจะให้ปลาบึกขึ้นอยู่ในแม่น้ำแห่งนั้น และให้ถือว่าการทำสงครามครั้งนี้มีความเสมอกัน เพื่อป้องกันการทะเลาะวิวาทของพญานาคทั้งสอง ให้เอาภูเขาพญาไฟเป็นเขตกั้นคนละฝ่าย ใครข้ามไปราวีรุกรานกันขอให้ไฟจากภูเขาดงพญาไฟไหม้ฝ่ายนั้นเป็น จุลมหาจุล เมื่อพระอินทร์ตรัสเป็นเทวราชโองการดังกล่าวแล้ว พระยาศรีสุทโธนาคจึงพาบริวารไพร่พลอพยพออกจากหนองกระแสสร้างแม่น้ำมุ่งไปทางทิศตะวันออกของหนองกระแส เมื่อถึงตรงไหนเป็นภูเขาก็คดโค้งไปตามภูเขา หรืออาจจะลอดภูเขาบ้างตามความยากง่ายในการสร้าง เพราะพระยาศรีสุทโธนาคเป็นคนใจร้อน แม่น้ำนี้เรียกชื่อว่า "แม่น้ำโขง"

คำว่า "โขง" จึงมาจากคำว่า "โค้ง" ซึ่งหมายถึงไม่ตรงส่วนทางฝั่งลาว เรียกว่า แม่น้ำของด้านสุวรรณนาค เมื่อได้รับเทวราชโองการดังกล่าว จึงพาบริวารไพร่พลพลอยอพยพออกจากหนองกระแส สร้างแม่น้ำมุ่งไปทางทิศใต้ของหนองกระแส สุวรรณนาค เป็นคนตรงพิถีพิถันและเป็นผู้มีใจเย็น การสร้างแม่น้ำจึงต้องทำให้ตรง และคิดว่าตรงๆ จะทำให้ถึงจุดหมายปลายทางก่อน ตนจะได้เป็นผู้ชนะ แม่น้ำนี้เรียกชื่อว่า "แม่น้ำน่าน" แม่น้ำน่านจึงเป็นแม่น้ำที่มีความตรงกว่าแม่น้ำทุกสายในประเทศไทย

การสร้างแม่น้ำแข่งกันในครั้งนั้น ปรากฏว่าพระยาศรีสุทโธนาคสร้างแม่น้ำโขงเสร็จก่อนตามสัญญาของพระอินทร์ พระยาศรีสุทโธนาคเป็นผู้ชนะ และปลาบึกจึงต้องขึ้นอยู่แม่น้ำโขงแห่งเดียวในโลกตามการบอกเล่าต่อๆ กันมาว่า น้ำในแม่น้ำโขง และแม่น้ำในแม่น้ำน่านจะนำมา

ผสมกันไม่ได้ ถ้าผสมใส่ขวดเดียวกันขวดจะแตกทันที ในกรณีนี้ยังไม่เคยเห็นท่านผู้ใดนำน้ำทั้งสองแห่งนี้มาผสมกันสักที พระยาศรีสุทโธนาค เมื่อสร้างแม่น้ำโขงเสร็จแล้ว ปลาบึกขึ้นอยู่แม่น้ำโขง และเป็นผู้ชนะตามสัญญาแล้ว จึงได้แผลงอิทธิฤทธิ์ปาฏิหาริย์เหาะไปเฝ้าพระอินทร์ ณ ดาวดึงส์ ทูลถามพระอินทร์ว่า "ตัวข้าเป็นชาติเชื้อพญานาคถ้าจะอยู่บนโลกมนุษย์นานเกินไปก็ไม่ได้ จึงขอทางขึ้นลงระหว่างบาดาลและโลกมนุษย์เอาไว้ 3 แห่ง" และทูลถามว่าจะให้ครอบครองอยู่ตรงแห่งไหนแน่นอน พระอินทร์ผู้เป็นใหญ่ จึงอนุญาตให้มีรูพญานาคเอาไว้ 3 แห่ง คือ

1. ที่ประเทศลาว ตอนนี้สร้างพระธาตุหลวงนครเวียงจันทน์ ประเทศลาว ได้ถูกปิดทางขึ้นลงเรียบร้อยแล้ว

2. ที่หนองคันแท บริเวณตอนใต้ของธิเบต ประเทศจีน

3. ที่พรหมประกายโลก หรือวังนาคินทร์ คำชะโนด อำเภอบ้านดุง จังหวัดอุดรธานี

ส่วนที่ 1-2 เป็นทางขึ้นลงสู่เมืองบาดาลของพญานาคเท่านั้น ส่วนสถานที่ 3 ที่ พรหมประกายโลก คือ ที่พรหมได้กลิ่นไอดิน (ตามตำนานพรหมสร้างโลก) แล้วพรหมเทวดาลงมากินดินจนหมดฤทธิ์กลายเป็นมนุษย์ หรือผู้ให้กำเนิดมนุษย์ให้พระยาศรีสุทโธนาคไปตั้งบ้านเมืองครอบครองเฝ้าอยู่ที่นั่น ซึ่งมีต้นชะโนด ขึ้นเป็นสัญลักษณ์ ลักษณะต้นชะโนดให้เอาต้นมะพร้าว ต้นหมาก และต้นตาลมาผสมกัน อย่างละเท่าๆ กันและให้ถือเป็นต้นไม้บรรพกาลให้พระยาศรีสุทโธนาค มีลักษณะ 31 วัน ข้างขึ้น 15 วัน ให้พระยาศรีสุทโธนาค และบริวารกลายร่างเป็น

มนุษย์เรียกชื่อว่า "เจ้าพ่อพระยาศรีสุทโธ" มี วังนาคินทร์คำชะโนดเป็นถิ่น และอีก 15 วัน ในข้างแรมให้พระยาศรีสุทโธนาคและบริวารกลายร่างเป็นนาค เรียกชื่อว่า "พญานาคราชศรีสุทโธ" ให้อาศัยอยู่เมืองบาดาล ตั้งแต่บัดนั้นมาถึงกึ่งพุทธกาล นับแต่ปี พ.ศ. 2500 ถอยหลังไปพี่น้องชาวบ้านม่วง บ้านเมืองไพร บ้านวังทอง อำเภอบ้านดุง จังหวัดอุดรธานี จะไปพบเห็นชาวเมืองชะโนดไปเที่ยวงานบุญประจำปี หรือบุญมหาชาติที่ชาวบ้าน เรียกว่า บุญพระเวท ทั้งผู้หญิงและผู้ชายอยู่บ่อยครั้งและบางทีจะเป็นผู้หญิงไปยืมเครื่องมือทอนูก (ฟืม) ไปทอผ้าอยู่เป็นประจำและปาฏิหาริย์ครั้งล่าสุดคือ ปี พ.ศ.2519 เกิดน้ำท่วมใหญ่ในที่ราบลุ่มแม่น้ำโขง (รวมทั้งท้องที่อำเภอบ้านดุง) แต่น้ำไม่ท่วมคำชะโนด

เจ้าพ่อพระยาศรีสุทโธได้จัดมีการแข่งเรือและประกวดชายงามที่เมืองชะโนด นายคำตา ทองสีเหลือง ซึ่งเป็นชาวบ้านวังทอง ตำบลวังทอง อำเภอบ้านดุง จังหวัดอุดรธานี ได้บวชอยู่ที่วัดศิริสุทโธ (วัดโนนตูม และได้ถึงแก่มรณภาพ เมื่อ พ.ศ.2533) ติดกับเมืองชะโนด ได้เป็นผู้ได้รับคัดเลือกจากเจ้าพ่อพระยาศรีสุทโธให้ไปประกวดชายงาม และบุคคลดังกล่าวเกิดความคลุ้มคลั่งอยู่ประมาณ 1 อาทิตย์

ได้เล่าเรื่องเมืองชะโนดให้พ่อแม่พี่น้องทั้งหลายฟังถึงความงาม ความวิจิตรพิสดารต่างๆ ของเมืองบาดาลให้ผู้สนใจฟังตำนาน ซึ่งเชื่อมโยงและเกี่ยวพันถึงพญานาค วังนาคินทร์คำชะโนด? ที่มาก็คือมีบ่อน้ำอยู่กลางดงชะโนด เป็นบ่อน้ำขนาดเล็กๆ แต่กลับมีน้ำซึมออกมาตามธรรมชาติตลอดเวลา ทำให้ชาวบ้านเชื่อกันว่าบ่อน้ำประทานมาให้โดยพญานาคที่อาศัยอยู่ในบริเวณผืนป่า 18 ปีล่วงผ่าน โดยเฉพาะใน

หมู่ชาวตำบลวังทอง ผู้เชื่อมั่นและศรัทธาต่อผีนป่า เหตุการณ์ผีจ้างหนัง? จึงเป็นสิ่งที่พวกเขาคิดว่ามีอยู่จริงที่นี่เคยเกิดเหตุการณ์ผีจ้างหนัง นายทองอินทร์ ปักเสติ ชาวบ้านโนนเมือง ซึ่งมีบ้านอยู่ใกล้ๆ กับป่าคำชะโนด เล่าด้วยน้ำเสียงจริงจังว่า ตัวเขาคุ้นเคยกับป่าแห่งนี้ดี และเชื่อในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับบริษัทหนังเร่ เพราะอาจเป็นวันเฉลิมฉลองของเจ้าที่พอดีจึงเจอเข้าโดยบังเอิญ? ผมอยู่ที่นี่มาตั้งแต่เด็กๆ ไม่เคยเจออะไรผิดปกตินะ เพราะส่วนที่เป็นป่าใครก็ไม่กล้ารุกล้ำ แค่เดินเข้าไปนิดเดียวเจอน้ำแล้ว ถ้าไม่ใช่อำนาจของท่านทำขึ้น คนฉายหนังก็คงไม่สามารถไปตั้งจอหนังได้หรอก? หนังจะเริ่มฉายตั้งแต่หัวค่ำแล้วละ แต่ตอนนั้นไม่มีผู้คนมาดูเลย พอ 3 ทุ่ม ก็มีคนมาดูจำนวนเยอะมาก แต่ที่แปลกก็คือ ผู้หญิงจะนุ่งขาวห่มขาวนั่งอยู่ด้านหน้า ส่วนผู้ชายใส่เสื้อผ้าสีดำนั่งอีกข้าง และทั้งหมดก็นั่งกันสงบเรียบร้อยเหมือนไม่มีการเคลื่อนไหวตัวเลย ยิ่งกว่านั้นไม่ว่าจะฉายหนังอะไร ก็ไม่มีการส่งเสียงเอะอะเหมือนหนังกลางแปลงทั่วไป ฉายหนังบู๊ก็เฉย ฉายหนังตลกก็เงียบแต่ที่น่าแปลกคือ ในงานไม่มีร้านขายของกินของใช้ แม้แต่ร้านขายบุหรี่ก็ไม่มี?

ตำนานที่เกี่ยวข้องกัน

หลวงปู่คำพันธ์ โฆสปัญโญ วัดธาตุมหาชัย จังหวัดนครพนม กล่าวว่า ทางฝั่งไทยและฝั่งลาวต่างมีกษัตริย์แห่งนาคราชหรือนาคาธิบดี แยกปกครองดูแลฝั่งลาว คือ พญาศรีสัตตนาคราช (นาคาธิบดีศรีสัตตนาคบาดาล) ซึ่งเชื่อว่าเป็นกษัตริย์แห่งพญานาคฝั่งลาว เป็นพญานาค

เจ็ดเศียร ส่วนฝั่งไทย คือ องค์พญานาคาธิบดีศรีสุทโธนาคราชเป็นกษัตริย์พญานาคฝั่งไทย เป็นพญานาคหนึ่งเศียร ท่านชอบจำศีลบำเพ็ญเพียร และปฏิบัติธรรม มีนิสัยอ่อนโยนมีเมตตา ไม่ชอบการต่อสู้ ชอบมาปฏิบัติธรรมที่พระธาตุพนม

อำมาตย์แห่งพญานาคที่ได้กล่าวไว้มี 3 คือ

1. พญาจิตรนาคราช เป็นพญานาคที่รักสวยรักงาม มีเขตแดนปกครอง ของตน ตั้งแต่ตาลีฟู ถึงจังหวัดหนองคาย ตามแนวแม่น้ำโขง โดยมีที่สุดแดนอยู่ วัดหินหมากเป้ง

2. พญาโสมนาคราช มีเขตแดนปกครอง ตั้งแต่วัดหินหมากเป้งมาจนถึงวัดพระธาตุพนม สุดเขตแดนที่แก่งกะเบา พญาโสมนาคราช มีอุปนิสัยคล้ายองค์พญานาคา ธิบดีศรีสุทโธนาคราช คือ ชอบปฏิบัติธรรม จึงเป็นที่ไว้วางใจ และโปรดปรานแก่องค์พญานาคาธิบดีศรีสุทโธนาคราชมากกว่าพญานาคอื่นๆ

3. พญาชัยยะนาคราช มีเขตแดนจากแก่งกะเบา เรื่อยไปจนสุดแดน ที่ปากแม่น้ำโขงลงทะเลในเขมร พญานาคตนนี้มีฤทธิ์เดชมาก ชอบการรณรงค์ทำสงคราม คือ ชอบการต่อสู้เป็นนิสัย

องค์พญานาคาธิบดีศรีสัตตนาคราช เป็นใหญ่เหนือพญานาคทั้งปวงในฝั่งลาว เป็นพญานาคที่ทรงฤทธิ์ ชอบจำศีล และประพฤติปฏิบัติธรรมเหมือนองค์พญานาคาธิบดีศรีสุทโธนาคราช โดยชอบมาที่

วัดพระธาตุพนมเหมือนกัน หลวงปู่คำพันธ์ยังได้กล่าวอีกว่า ส่วนใดที่อยู่ใกล้ต้นน้ำลำธาร หรือแม่น้ำใหญ่ หากจะจัดให้มีพิธีกรรมอันใดเกิดขึ้น ให้อัญเชิญบอกกล่าวแก่เหล่าพญานาค พิธีกรรมนั้นจะศักดิ์สิทธิ์ยิ่ง เกี่ยวกับพญานาคที่วัดพระธาตุพนม มีเรื่องราวบันทึกไว้ว่า ในคืนขึ้น 15 ค่ำเดือน 11 ปี 2500 (วันออกพรรษา)

คืนนั้นมีฝนตกหนัก นายไกฮวดและภรรยา ได้ลุกขึ้นมารองน้ำฝนไว้ดื่มกินตอนกลางดึก บังเอิญเห็นลำแสงแปลกประหลาดสว่างเป็นลำโตขนาดต้นตาล 7 ลำแสง และมีสีสันแตกต่างกัน 7 สี สวยงามมาก โดยที่ลำแสงทั้ง 7 พุ่งมาจากฟากฟ้าทิศเหนือ ด้วยลักษณะแข่งกัน คือแซงกันไปแซงกันมา จนพุ่งเข้าซุ้มประตูวัดพระธาตุพนมแล้วก็หายไป

มีสามเณรรูปหนึ่งในขณะนั้นประทับทรงบอกนายไกฮวด และภรรยา ว่า ลำแสงทั้ง 7 คือ พญานาค มาจากเทือกเขาหิมาลัย มาเพื่อปกปักรักษาพระธาตุพนม และช่วยเหลือประชาชนผู้ตกทุกข์ได้ยาก แต่หลวงปู่คำพันธ์บอกว่า นั่นเป็นองค์พญานาคาธิบดีศรีสุทโธนาคราช และอำมาตย์ได้แสดงฤทธิ์

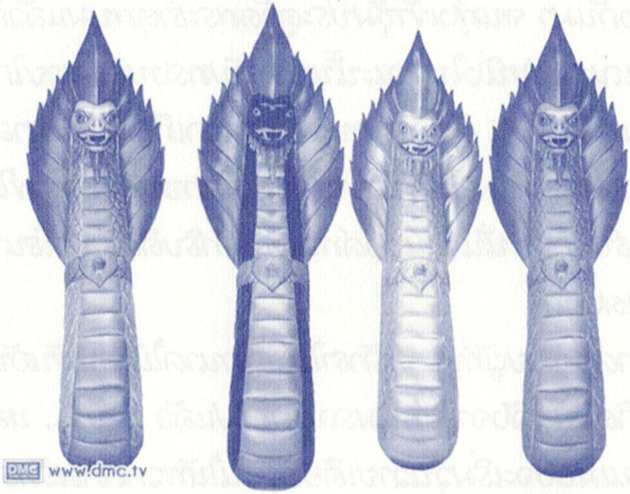
พญานาคจะช่วยผู้ที่บูชาศรัทธาในพญานาคให้ผ่านพ้นอันตรายจากภัยพิบัติที่จะเกิดขึ้นหลังจากท่านมรณภาพไปแล้ว 3 ปี ... หลังหลวงปู่ตาย 3 ปี บ้านเมืองจะเริ่มวุ่นวายเดือดร้อนให้พวกเจ้าศรัทธา และบูชาพญานาค ก็จะพ้นวิกฤตินั้นได้

การเคารพบูชาพญานาค ซึ่งไม่ใช่พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ จะผิดหรือไม่ ...ความจริงแล้วเราก็เคารพ พระพุทธ พระพระธรรม พระสงฆ์ตามปกติ เพียงแต่การเคารพพญานาคเพิ่มเติมในฐานะเหมือนกับการที่

เราเคารพผู้อาวุโสกว่าเรา เคารพผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ เพราะองค์พญานาคาธิบดีศรีสัตตนาคราช ตลอดจนบริวารเป็นผู้ปฏิบัติธรรม และปวารณาตนปกป้องพระพุทธศาสนา เป็นนาคราชสัมมาทิฐิคู่ควรต่อการเคารพได้

ตระกูลของพญานาค

พญานาค จัดอยู่ฝ่ายสุคติภูมิ อยู่สวรรค์ชั้นจาตุมหาราชิกา พญานาคแบ่ง ออกเป็น 4 ตระกูลใหญ่ คือ

ตระกูลวิรูปักษ์	พญานาคตระกูลสีทอง
ตระกูลเอราปถ	พญานาคตระกูลสีเขียว
ตระกูลฉัพพยาปุตตะ	พญานาคตระกูลสีรุ้ง
ตระกูลกัณหาโคตมะ	พญานาคตระกูลสีดำ

พญานาคเกิดได้ 4 แบบ คือ

1. แบบโอปปาติกะ เกิดแล้วโตทันที
2. แบบสังเสทชะ เกิดจากเหงื่อไคล สิ่งหมักหมม
3. แบบชลาพุชะ เกิดจากครรภ์
4. แบบอัณฑชะ เกิดจากฟองไข่

พญานาคชั้นสูงเกิดแบบโอปปาติกะ เป็นชนชั้นปกครอง ที่อยู่ของพญานาคมีตั้งแต่ในแม่น้ำ หนอง คลอง บึงต่างๆ ในอากาศ จนไปถึงสวรรค์ชั้นจาตุมหาราชิกา พวกพญานาคอยู่ในการปกครองของท้าววิรูปักษ์ ผู้ปกครองสวรรค์ชั้นจาตุมหาราชิกาด้านทิศตะวันตก เหตุที่มาเกิดเป็นพญานาคเพราะทำบุญเจือด้วยราคะ[1]

1 ทำบุญเจือด้วยราคะ : เป็นการทำบุญแล้วอธิษฐานให้ตัวเอง มีคุณสมบัติที่จะเป็นที่หมายปองของทุกคน ให้สวยหยาดฟ้ามาดิน ให้คนรักให้คนหลง ให้ได้ในสิ่งที่ตนเองต้องการ หรือทำบุญเพราะหลงใหลหมายปองในพระภิกษุสามเณรโดยไม่สนใจในความเป็นเนื้อนาบุญ ใช้ผลของบุญส่งผลให้ตัวเองได้ในสิ่งที่หลงใหล ไม่เฉพาะในเรื่องเพศสัมพันธ์ เรียกว่า ฉันจะเอา มีประโยชน์ไม่มีประโยชน์ฉันไม่รู้ เช่น ขนาดห่วงบ้านหวงบ้าน ตายไปยังไปเกิดเป็นงูเหลือมมาเฝ้าบ้าน

พญานาคราชสามารถเทียบเพื่อความเข้าใจกับตำแหน่งของมนุษย์ ดังนี้

องค์นาคาธิบดี	เทียบเท่า	พระเจ้าแผ่นดินหรือ ประธานาธิบดี
พญานาคราช-นาคิณี	เทียบเท่า	นายกรัฐมนตรี หรือรัฐมนตรี
นาคา-นาคี	เทียบเท่า	ผู้ว่าราชการ หรือคนบดีผู้ใหญ่ ฝ่ายต่างๆ
นาคผู้-นาคเมีย	เทียบเท่า	ประชาชนคนธรรมดาทั่วไปที่ค่อนข้างดี
เงือกผู้-เงือกเมีย	เทียบเท่า	ประชาชนทั่วไปทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว
งูตัวผู้-งูตัวเมีย	เทียบเท่า	ประชาชนทั่วไป แต่จะไม่ค่อยรักษาถือศีลใดๆ

ส่วนจระเข้ ปลา ปู หอย กุ้ง และสัตว์น้ำต่างๆ นั้นเป็นเพียงบริวาร ไม่ได้ร่วมอยู่ในวงศ์พงษ์เผ่า นับสายไม่ถึงกัน

ใครจะใหญ่กว่าใครไม่สำคัญ แต่เรา คือ เผ่าพันธุ์เดียวกันเท่านั้นพอ การปฏิบัติต่างหากที่ควรสนใจ ทำอย่างไรให้เกิดบุญบารมีแก่ตัวลูกเอง

ท้าววิรูปักษ์มหาราช

คณะผู้จัดทำขอกล่าวถึงท้าววิรูปักษ์มหาราช ซึ่งท่านเป็นหนึ่งในสี่ของผู้ปกครองสวรรค์ชั้นจาตุมหาราชิกา มีพระนครอยู่ด้านทิศตะวันตกของภูเขาสิเนรุในช่วงกลางๆ ของภูเขา แล้วจะจัดการเป็นชั้นๆ ลดหลั่นกันตามลงมาตามอำนาจบุญ โดยมีหน้าที่ปกครองนาคบริวารไม่ให้เบียดเบียนกันละกัน และไม่ให้ทำสงครามข้ามพงเผ่านาคด้วยกัน ซึ่งพญานาคที่อยู่ใต้การปกครองมีดังนี้ พญานาคอากาศเทวา พญานาคในภพบาดาลใต้แม่น้ำ ใต้มหาสมุทร และใต้ภูเขาใหญ่

ท้าววิรูปักษ์มหาราชพร้อมพญานาคผู้ครองนครต่างๆ จะต้องขึ้นไปเข้าเฝ้าท้าวสักกะเทวราช ที่สุธรรมเทวสภา โดยรายงานบัญชีบุญ-บาป

ของมนุษย์ และเข้าฟังธรรม ซึ่งจะต้องเข้าเฝ้าทุกๆ ครึ่งเดือนในวันพระจันทร์ดับ และวันพระจันทร์เพ็ญ

พญานาคเสวยทิพยสมบัติมากมาย และมีอายุยืนยาว ถ้าเป็นนาคที่อยู่สวรรค์ชั้นจาตุมหาราชิกา มีอายุยืนถึง 500 ปีทิพย์ โลกมนุษย์เท่ากับ 9,000,000 ปี

พญานาค มีกำเนิดที่อาภัพกษัตริย์ ไม่อาจบรรลุมรรคผลนิพานในภพปัจจุบันได้ บุญที่เกิดเป็นพญานาค คือ การที่บุคคลทำบุญด้วยการให้ทาน หรือรักษาศีลอย่างเคร่งครัด แต่ไม่เคยบำเพ็ญบุญด้วยการเจริญสมาธิ ภาวนาเลย บุคคลเหล่านั้นจึงไปเกิดเป็นเทวดาพญานาค

ตำนานการก่อกำเนิดเพชรพญานาค

นับย้อนหลังนานแสนนานไปในสมัยพุทธกาลแห่งองค์สมเด็จสัมมาสัมพุทธเจ้า "กัสสโป" ซึ่งได้ลงมาตรัสรู้พระโพธิญาณ เพื่อรื้อขนสัตว์ข้ามห้วงวัฏฏะสงสารในมหาภัทรกัปนี้ (ที่มีพระพุทธเจ้าลงมาตรัสรู้ 5 พระองค์ พระพุทธเจ้าองค์ปัจจุบันเป็นองค์ที่ 4) ทำให้เกิดความสั่นสะเทือนกึกก้องไปทั่วหมื่นโลกธาตุอนันตจักรวาลด้วยพระบารมีแห่งพระโพธิญาณองค์มหาพระโพธิสัตว์

เกิดเหตุการณ์อัศจรรย์บังเกิด "ฝนโบกขรพรรษ" ตกลงมาใครใคร่ให้เปียกก็เปียก ใครใคร่ไม่เปียกก็ไม่เปียก ด้วยพระบุญญาธิการแห่งองค์สมเด็จสัมมาสัมพุทธเจ้ากัสสโป เมื่อได้ตกลงมาสู่พื้นพสุธาบางส่วนได้ประมวลตัวรวมธาตุดึงดูดธาตุทั้งสี่ คือ ธาตุดิน ธาตุน้ำ ธาตุลม ธาตุไฟ

จนบังเกิดก่อกำเนิดเป็น "เพชรพญานาค หรือเพชรเจ็ดสีมณีเจ็ดแสง" ธาตุกายสิทธิ์ขึ้นมา มีรัศมีสว่างไสวเปล่งประกายรัศมีถึง 7 สีส่อง แสงสว่างไปทั้งกลางวันและกลางคืนนับเป็นเวลา 7 วัน 7 คืนรัศมี แห่งเพชรเจ็ดสีมณีเจ็ดแสงนี้ ส่องสว่างครอบคลุมจนไปถึงนครใต้บาดาลดลบันดาลทำให้เกิดแสงสว่างเป็นรัศมี 7 ประการ กลบรัศมีแสงสว่างอัญมณี พลอยอันมีค่าต่างๆ ที่อยู่ในนครบาดาลทั้งหมดจนเกิดความแตกตื่นโกลาหลไปทั่วทั้งนครบาดาล จนเหล่านาคีนาคาผู้ที่มีฤทธิ์ต่างหาสาเหตุต่างๆ นาๆ ถึงเหตุการณ์อันอัศจรรย์ใจนี้

จนทำให้กษัตริย์ผู้ครองเมืองนครบาดาลทั้ง 7 เมืองนามว่า "พญานาคราชสุนันโท" กษัตริย์ผู้เป็นใหญ่ผู้ครองเมืองนครบาดาล ที่มีเหล่าบริวารนาคีนาคาผู้มีฤทธิ์อำนาจกำลังแห่งตนมากมายนับไม่ถ้วน ได้ใช้กำลังบุญฤทธิ์ของตนอธิษฐาน ขอให้รู้ถึงสาเหตุของปรากฎการณ์อัศจรรย์ใจในครั้งนี้

ด้วยเหตุของกำลังบุญฤทธิ์ที่ได้สร้างสะสมมานานในสมัยอดีตที่ได้เกิดมาเป็นมนุษย์ได้พบพระพุทธศาสนา และได้บวชเรียนเป็นพระภิกษุสาวกแห่งองค์สมเด็จสัมมาสัมพุทธเจ้าในอดีตกาล ซึ่งได้ตั้งจิตอธิษฐานจะขอทะนุบำรุงรักษาพระพุทธศาสนา ก่อนที่จะละสังขารตายลง (ขอเว้นในเหตุของกฎแห่งกรรมที่ทำให้กำเนิดเป็นพญานาคผู้มีฤทธิ์)

ด้วยเหตุนี้เองทำให้ล่วงรู้ถึงการก่อกำเนิดแห่ง "เพชรเจ็ดสีมณีเจ็ดแสง" ด้วยอำนาจผลบุญบารมีแห่งพระโพธิญาณของององค์สมเด็จสัมมาสัมพุทธเจ้า และรู้ถึงหน้าที่ของตนเองที่ได้อธิษฐานเอาไว้ พญานาคราชสุนันทโท ผู้เป็นใหญ่ได้แสดงฤทธิ์อำนาจ แทรกแผ่นดิน

ขึ้นมาพร้อมกับเหล่าบริวารทั้งหลาย ขึ้นมาสู่พื้นปฐพีมาดูต้นเหตุอัศจรรย์อันที่ทำให้เกิดความอัศจรรย์ไปทั่วพื้นพิภพใต้บาดาล

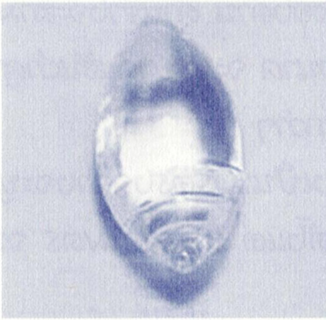
ท่านพญานาคราชสุนันโท ได้มีคำสั่งให้เหล่าบริวารทั้งหลาย ต่างแสดงฤทธิ์อานุภาพอัญเชิญไปเก็บรักษาเพื่อประโยชน์ต่อพระพุทธศาสนาสืบต่อไป เหล่านาคีนาคาบริวารทั้งหลายต่างก็อัญเชิญไปเก็บตามถ้ำ ตามภูเขา หมวดหมู่ที่พวกตนได้สิ่งสถิตย์พักอาศัยอยู่

ส่วนหนึ่งก็ได้นำดินสีต่างๆ มาพอกหุ้มเพชรพญานาค หรือเพชรเจ็ดสีมณีเจ็ดแสงเอาไว้ เพื่อให้รอดพ้นจากสายตา หรือน้ำมือจากพวกมนุษย์ ใจคิดคดไม่อยู่ในศีลในธรรม หรือจากเหล่าเทพพรหมที่เป็นมิจฉาทิฐิ ให้เห็นเป็นเพียงก้อนดินก้อนหินธรรมดา อีกกลุ่มหนึ่งได้นำไปไว้ในถ้ำที่ลึกลับ ที่ยากจะเข้าไปได้นำไปประดิษฐ์สถานเอาไปไว้ในแอ่งน้ำต่างๆ ภายในแต่ละถ้ำที่เห็นสมควร พร้อมกับทั้งอธิษฐานบดบังรัศมีแห่งเพชรนี้เสีย จนรอเมื่อถึงเวลาที่จะต้องทำประโยชน์ต่อพระพุทธศาสนาสืบต่อไป

รูปร่างสัณฐานสีสันของเพชรพญานาค

"เพชรพญานาค" หรือ "เพชรเจ็ดสีมณีเจ็ดแสง" นั้น มีรูปร่างหลายสัณฐานหลายขนาดหลายสีสัน เพชรพญานาคสามารถที่จะแบ่งออกได้เป็น 3 สัณฐานใหญ่ คือ

1. สัณฐานลูกรักบี้

จะมีรูปร่างกลมยาวเรียวหัว-ท้าย เรียวมนคล้ายหัวจรวด จะมีความยาวประมาณตั้งแต่ 2-3 เซนติเมตร จนถึง 9-10 เซนติเมตร สามารถแบ่งเป็นประเภท

1.1 เป็นเพชรพญานาค

1.2 เป็นเหล็กไหลชนิดดูดติดเหมือนแม่เหล็ก หรือแบบดูดไม่ติด

2. สัณฐานเหมือนพลอยหลังเบี้ย

จะมีรูปร่างสัณฐาน แบ่งออกได้อีก 2 แบบคือ

2.1. รูปกลม (แฮมเบอร์เกอร์) จะมีรูปลักษณะทรงกลม ตรงกลางจะนูนขึ้นมาดังหลังเบี้ยทั้งสองด้าน ด้านข้างจะสามารถมองเห็นคล้ายขอบรอยเชื่อมของเพชรพญานาค จะมีขนาดเส้นผ่าศูนย์กลางตั้งแต่ 7 มิลลิเมตรถึง 1 เซนติเมตรกว่าๆ

2.2. รูปวงรี จะมีรูปทรงเป็นวงรีตรงกลางจะนูนขึ้นมาดังหลังเบี้ยทั้งสองด้าน จะมีขนาดตั้งแต่ 5 มิลลิเมตร จนกระทั่งมีความยาวถึง 1-2 นิ้ว

3. สัณฐานกลมแบบลูกแก้ว

จะมีลักษณะกลมเป็นลูกแก้ว แต่สังเกตดูดีๆ แล้วบางเม็ดจะมีรอยขอบ รอบๆ มีตั้งแต่ขนาดเม็ดเท่าปลายนิ้วก้อย ประมาณ 1 เซนติเมตร จนถึงขนาดเท่าไข่ไก่

4. สัณฐานพิเศษที่หายาก จะมีคือ..

4.1 ลักษณะลูกสมอจันทน์ จะมีลักษณะออกจะกลมคล้ายดังลูกแก้ว เหมือนกับสัณฐานกลมหลังเบี้ยแบบที่ 2.1 จะมีขนาดใหญ่เส้นผ่าศูนย์กลาง ประมาณเกือบ 2 เซนติเมตร หรือขนาดเท่านิ้วหัวแม่โป้ง

4.2 ลักษณะเป็นเขี้ยวแก้ว จะมีลักษณะรูปทรงสัณฐานเป็นเขี้ยว จะมีความยาวประมาณหนึ่งข้อนิ้วก้อยนิดๆ จนกระทั่งมีความยาว 6-7 นิ้ว

4.3 ลักษณะรูปหยดน้ำ

จะมีลักษณะรูปทรงคล้ายหยดน้ำขนาดใหญ่ประมาณปลายนิ้วก้อย

4.4 ลักษณะเป็นฟันกราม

จะมีลักษณะรูปทรงคล้ายฟันหน้า หรือฟันกรามของคนจะมีส่วนที่ยื่นออกมาดังรากฟัน จะมีหลายขนาดทั้งฟันกรามเล็กฟันกรามใหญ่

4.5 ลักษณะรูปหัวใจ

4.6 ลักษณะรูปดอกบัว

4.7 ลักษณะรูปหงอนพญานาค

4.8 ลักษณะเป็นไข่

ซึ่งเพชรพญานาคนั้น จะมีสีสันที่สวยงามส่องแสงเป็นประกายมาก ยิ่งเอาไปส่องด้วยแสงไฟจะส่องเป็นประกายสีถึง 7 สี และจะมีความมันเงาแวววาว บางสัณฐานภายในคล้ายกับมีน้ำหล่อเลี้ยงอยู่หรือคล้ายกับมีดวงตาซ้อนอยู่ภายใน แต่ส่วนใหญ่ที่เห็นได้ชัดเจนนั้นจะเป็นสัณฐานเหมือนพลอยหลังเบี้ย จึงนับว่าแปลกอัศจรรย์เป็นอย่างมาก มีผู้ที่มีความชำนาญในการดูพลอยบอกว่า ถ้าพลอยดีชั้นดีเวลาส่องดูจะเห็นเป็นแถบสายรุ้ง ถ้าเป็นพลอยรองลงมาเวลาส่องดูจะเห็นเป็นประกายของสี ทั้ง 7 สี เมื่อนำเพชรพญานาคนำมาส่องดู (แบบสัณฐานที่ 2) บางเม็ดด้านหนึ่งส่องดูเห็นเป็นแถบสี พอพลิกดูอีกด้านหนึ่งส่องดูเห็นเป็นประกายสีเหมือนมีชีวิต เป็นเรื่องที่แปลกประหลาดมาก

การแบ่งตามวรรณะตามโทนสีของเพชรพญานาค

การแบ่งตามวรรณะตามโทนสีของ "เพชรพญานาค" สามารถแบ่งออกได้คือ

1. สีน้ำเงิน วรรณะกษัตริย์

2. สีฟ้าน้ำทะเล วรรณะเชื้อพระวงศ์
3. สีเขียว วรรณะนักบวช หรือผู้ทรงศีล
4. สีแดง วรรณะนักรบ หรือขุนพล
5. สีม่วง วรรณะขุนนาง
6. สีขาว วรรณะกลาง
7. สีเหลือง,สีส้ม,สีชมพู วรรณะทั่วไป

ความหมายของสีเพชรพญานาค

1. สีน้ำเงิน หมายถึง สีของผู้ที่มีอำนาจวาสนาบารมีขั้นสูงสุด มีทั้งบุญฤทธิ์และอิทธิฤทธิ์ เป็นผู้นำผู้ปกครองมีทั้งเดช บารมี เป็นที่เคารพน่าเกรงขาม ผู้ครอบครองเพชรพญานาคสีน้ำเงินนั้น เปรียบ

เสมือนมีขุมทรัพย์มหาศาล มีพลังที่ป้องกันศัตรู ภัยอันตรายต่างๆ ทั้งแปดทิศ และมีเทพ พรหม เทวดาดูแลปกปักรักษาตลอดเวลา

2. สีฟ้า หมายถึง สีที่เหมาะกับ ผู้ที่มีบุญวาสนาที่ได้สร้างสมมา มีน้ำใจกว้างขวางใสสะอาด น่าเคารพนอบน้อม จึงทำให้พูดจาติดต่อค้าขายคล่องตัว ลื่นไหลสะดวก เป็นผู้ที่มีบุญฤทธิ์ที่เหล่าเทพยดาดูแลค้ำชู เดินทางไปไหนจะมีความสะดวกสบาย

3. สีเขียว หมายถึง ความเมตตา มีเดช มีบารมี ของเหล่าเทพ พรหม เทวดา มีพลังอำนาจลี้ลับไหลเวียนเป็นกระแสล้อมรอบตัว จึงทำให้ผู้ครอบครอง แคล้วคลาดจากภัยอันตรายต่างๆ ยิ่งสีเข้มยิ่งมีอานุภาพของพลังที่สื่อผ่านเพชรพญานาคยิ่งมากเป็นทวีคูณ เป็นที่เคารพนอบน้อมเป็นที่น่าเชื่อถือ ไม่ว่าจะทำสิ่งใดพูดจาอะไร ที่ไม่เกินไปกว่าบุญกุศลที่ควรได้ จะสมความตั้งใจทุกประการ

4. สีแดง หมายถึง สีแห่งกำลังฤทธิ์อำนาจ กล้าหาญ เด็ดเดี่ยว ความคิดฉับไวเฉียบคม ตัดสินใจรวดเร็วตรงเป้าหมาย ทันอกทันใจ เป็นที่เคารพน่าเกรงขาม ผู้ที่ได้ครอบครองเพชรพญานาคสีแดงนี้ จะต้องเป็นผู้ที่ปฏิบัติธรรมฝึกฝนให้จิตมี "สติ" รู้เท่าทันอารมณ์ มิเช่นนั้นจะเกิดผลกระทบที่ไม่ดีเกิดขึ้น ทั้งตนเองและผู้อื่น ยิ่งเพชรนาคาที่มีสีเข้มมากเท่าใด ยิ่งจะมีพลังมากเท่านั้น

4.1 สีแดงพิเศษ จะมีเฉพาะเม็ดขนาดใหญ่จัมโบ้ รูปวงรีความยาวประมาณ 2.5 เซนติเมตรขึ้นไป จะเป็นสีที่พลังอานุภาพฤทธิ์อำนาจสูงกว่าสีปกติมาก เพราะเป็น "เพชรพญานาคสีแดงขอบดำ" ครูบาอาจารย์บอกว่า "เป็นพลังอนันตจักรวาล" ผู้ที่สามารถที่จะครอบครองได้

จะต้องเป็นผู้ที่มีบุญบารมี หรือต้องเป็นผู้ที่มี "จิต" เป็นฤทธิ์เป็นเดชที่ฝึกฝนมาทางนี้ มิเช่นนั้นไม่สามารถที่จะรองรับพลังอานุภาพของเพชรพญานาคสีแดงพิเศษนี้ได้

5. สีม่วง หมายถึง พลังที่มีอำนาจลึกลับยากที่จะหยั่งถึงได้ มักจะเกี่ยวกับวิญญาณโอปปาติกะ ยิ่งสีที่เข้มจนเกือบดำไม่ต้องพูดถึง มีพลังลึกลับอานุภาพมากขึ้นเป็นทวีคูณ ป้องกันภูตผีปีศาจ คุณไสย การกระทำย่ำยีต่างๆ ให้เสื่อมสลายหายไป และเป็นสีที่สามารถดูดซับพลังอำนาจลึกลับทั้งดีและไม่ดีได้ขึ้นอยู่กับผู้ที่เป็นเจ้าของ

5.1. สีม่วงพิเศษ จะมีเฉพาะเม็ดขนาดใหญ่จัมโบ้ รูปวงรี ความยาว 2.5 เซนติเมตรขึ้นไป จะเป็นสีที่มีพลังอำนาจแห่งความลึกลับสามารถป้องกันการถูกกระทำ คุณไสย คุณผี การกระทำย่ำยีต่างๆ ให้เสื่อมอานุภาพ ศัตรูหมู่มารต่างๆ ไม่กล้าที่จะคิดร้าย มีอานุภาพแผ่พลังครอบคลุม เป็นปริมณฑลได้ทั้งบ้าน

หมายเหตุ... บุคคลที่ครอบครองเพชรพญานาคสีม่วงนี้ จะเป็นคนที่มีพลังลึกลับหรือมีสัมผัสพิเศษเรื่องลึกลับ บางคนอาจจะรู้ตัวหรือไม่รู้ตัวก็ได้ และเป็นคนที่ช่างคิด ช่างตรึกตรอง ฉะนั้น ควรที่จะต้องฝึกปฏิบัติจิตให้มีความเมตตา หนักแน่น จะทำให้อานุภาพของเพชรพญานาคสีม่วงนี้ จะเปล่งประกายออกมาครอบคลุมทั่วร่างตลอดเวลา เสมือนเกราะแก้วคุ้มกาย

6. สีขาว หมายถึง พลังบารมีขององค์มหาพระโพธิสัตว์ อุปทานให้วางจิตให้อยู่ในสายกลาง มีสติเป็นผู้รู้ (เกิดปัญญา) เท่าทันในสภาวะปัจจุบัน เกิดความใสสะอาดบริสุทธิ์ มีจิตใจเยือกเย็นหนักแน่นมั่นคง

ไม่หวั่นไหวง่ายๆ เหมาะกับผู้ที่มีจิตใจอ่อนไหว รวนเร ไม่มีความมั่นใจ

7. สีเหลือง หมายถึง ความมั่งคั่งมีโชค มีลาภ มีความเจริญ สดใสรุ่งเรืองดัง "ทองคำ" ที่มีคุณค่าในตัวเอง กระแสแห่งสียิ่งสีสดใสเท่าใดยิ่งมีกระแสแห่งโชคลาภ ทรัพย์สินเงินทองเปล่งประกายมากขึ้นเท่านั้น และจะได้รับการช่วยเหลืออนุเคราะห์ ทำให้หน้าที่กิจการเจริญก้าวหน้าราบรื่น

<u>หมายเหตุ</u>... ผู้ใดได้เพชรพญานาคสีเหลืองไว้ครอบครอง จะต้องมีจิตใจที่ชอบทำบุญ ทำทานเป็นกิจวัตร ทำตามกำลังของตนเอง และต้องเป็นผู้ที่อยู่ในศีลในธรรมยิ่งจะส่งพลังให้เพชรพญานาคสีเหลืองและองค์เทพที่รักษาดูแล มีบุญบารมีเพิ่มขึ้น ซึ่งจะส่งผลมา ให้แก่ผู้ครอบครองด้วย

8. สีส้ม หมายถึง พลังแห่งการป้องกันภัยจากอันตรายต่างๆ เหมาะกับบุคคลที่กล้าทำ กล้าคิด กล้าที่จะเผชิญ และเป็นผู้ที่มีความคิดก้าวหน้า ยุติธรรม ไม่เอารัดเอาเปรียบผู้อื่น ซึ่งจะเป็นกระแสพลังที่ป้องกันพลังที่ไม่ดีที่เข้ามากระทบ มาเบียดเบียนต้องพ่ายแพ้ไปในที่สุดมีเทพที่มีคุณธรรมดูแลรักษา

9. สีชมพู หมายถึง สีแห่งพลังอานุภาพเมตตามหานิยม มีความโดดเด่น สะดุดตาดึงดูดคนรอบข้างที่เกี่ยวข้อง จะทำให้คนรอบข้างเกิดความเมตตาช่วยเหลืออย่างน่าอัศจรรย์ใจ ยิ่งสีชมพูเข้มออกสดใสยิ่งมีพลังมหาเสน่ห์ดึงดูดให้เป็นที่รักใคร่เป็นที่พึงปรารถนาของคนรอบข้างอย่างน่าอัศจรรย์

10. สีชา สีดำ (สีพิเศษ) หมายถึง สีที่มีพลังอานุภาพสามารถที่

จะยับยั้งอารมณ์ความคิดที่ใช้แต่อารมณ์ ทำให้มีสติ มีปัญญา มีความรู้สึกผิดชอบชั่วดีที่ถูกที่ควร เหมาะกับผู้ที่ขาดแหล่งพึ่งพิงทางจิตใจ หรือผู้ที่มีจิตใจเลื่อนลอยเศร้าเสียใจผิดหวังท้อแท้ และมีความพิเศษก็คือจะมีอานุภาพทางมีโชคมีลาภ และการคุ้มกันอันตรายทุกๆ ด้านอย่างที่คาดไม่ถึง

เพชรพญานาค ถ้ามีครบ 9 สี (นพเก้า) ซึ่งจะประกอบด้วย 1. สีขาว 2. ชมพู 3. เหลือง 4. ม่วง 5. ส้ม 6. แดง 7. เขียว 8. ฟ้า 9. น้ำเงิน(คราม) โดยปกตินั้นจะรวมกันได้ยากมาก ถ้าผู้ใดสามารถครอบครองได้ ถือว่า ผู้นั้นมีบุญบารมีขั้นสูงสุด

ลูกแก้วสารพัดนึกพญานาคราช

"แก้วสารพัดนึก" หรือ "ลูกแก้วพญานาค" หรือบางตำราที่เรียกว่า "แก้วจันทรกาล" เป็นดวงแก้วประจำกายของพญานาคและเกิดขึ้นด้วยบุญฤทธิ์ของพญานาคนั้นๆ การปรากฏของดวงแก้วประจำกาย มิได้เกิดขึ้นพร้อมการจุติแบบโอปปาติกะของพญานาค แต่จะบังเกิดขึ้นในวัยอันควร เมื่อถึงเวลาที่พญานาคนั้นโตเต็มที่ ก็จะต้องไปจำศีลเข้าฌานสมาบัติ เพื่อชำระกายใจให้บริสุทธิ์ เตรียมรองรับการปรากฏของดวงแก้วมณีประจำกายแห่งตน คล้ายกับการปรากฏขึ้นของดวงแก้วมณีแห่งพระเจ้าจักรพรรดิ ครั้นถึงคืนวันเพ็ญขึ้น 15 ค่ำ ผลของบุญกุศล

ที่เคยสั่งสมมาตั้งแต่ในอดีตจะรวมตัวกัน ดลบันดาลให้ดวงแก้วมณีของพญานาค บังเกิดขึ้น ดวงแก้วมณีจะเปล่งประกายรัศมีสว่างไสวทั่วทั้งภพบาดาล และบันดาลให้เกิดทิพยสมบัติต่างๆ ขึ้นตามกำลังบุญของพญานาค

หากเป็นพญานาคองค์นั้น ผู้มีบุญญาธิการมาเกิด จะเกิดทิพยสมบัติมากมายกว่าพญานาคอื่นๆ ที่อยู่เดิมคล้ายการจุติของเทวดาเหล่าอื่นๆ พญานาคผู้เป็นเจ้าครองนครองค์เดิมจะต้องสละสมบัติเพื่อให้ท่านผู้ที่มีบุญญาธิการมากกว่า เพื่อครองนครบาดาลแห่งนั้นสืบต่อไป การปกครองในภพบาดาลนั้น ถือหลักบุญญาธิปไตย คือ ผู้มีบุญญาธิการมากกว่าปกครองผู้ที่มีบุญน้อยกว่า สำหรับอานุภาพของแก้วมณีพญานาคจะคล้ายกับดวงแก้วมณีซึ่งเป็น 1 ในรัตนะทั้ง 7 แห่งพระเจ้าจักรพรรดิ สามารถบันดาลข้าวปลาอาหารทิพย์ ทิพยวิมาน และทิพยสมบัติอื่นๆ อาทิเช่น แก้ว แหวน เงิน ทองต่างๆ ตามกำลังบุญ ดวงแก้วมณีนาคราชจึงเป็นของที่รักและหวงแหนของพญานาคมาก เนื่องจากเป็นเครื่องบันดาลเกิดทรัพย์อย่างอื่น เช่น อาหารทิพย์ ทิพย์วิมาน และทิพย์สมบัติต่างๆ แก่พญานาค

นอกจากนี้ แก้วมณีนาคราชยังมีความสำคัญ อีกประการหนึ่ง คือ ใช้ในการ จำศีล ทุกๆ ปีพญานาคที่นับถือพระพุทธศาสนาจะตั้งใจจำศีลในช่วงเวลาเข้าพรรษา จำเป็นต้องมีแก้วมณีนาคราช สำหรับบันดาลอาหารทิพย์ต่างๆ และป้องกันภัยในระหว่างจำศีลในแต่ละครั้ง หากปราศจากดวงแก้วมณี พญานาคตนนั้นไม่สามารถจำศีลได้ การจำศีลของพญานาคนั้น คล้ายการถืออุโบสถศีลของมนุษย์ เป็นการเข้า

ฌานสมาบัติ งดเว้นการเสพกาม การเสวยทิพยสมบัติอื่นๆ รวมถึง งดเว้นการใช้ฤทธิ์ต่างๆ ด้วย เป็นการรักษาใจให้บริสุทธิ์ ทำใจน้อมระลึกถึงพุทธานุสติเพียงอย่างเดียว พญานาคที่เคยเกิดทันในสมัยพุทธกาล ในวันที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ากลับมาจากการโปรดพระพุทธมารดาในวันออกพรรษา และเสด็จลงมาจากดาวดึงส์ และได้เห็นพุทธานุภาพนั้น ก็จะมีการถ่ายทอดประสบการณ์ให้แก่พญานาครุ่นหลัง ให้ทำใจน้อมระลึกถึงคุณของององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ ระยะเวลาการถือศีลนั้น พญานาคจะนับตามวันเดือนเกิดและเดือนดับตามจันทรคติของสวรรค์ชั้นจาตุมหาราชิกา แก้วมณีนาคราชเสด็จ "แก้วมณีนาคราช" เสด็จได้เพราะเป็นวัตถุธรรมชาติที่มีพลังอานุภาพอยู่ในตนเอง และมีเทพเทวดารักษามาสถิตดูแลรักษา เนื่องจากเป็นทรัพย์สมบัติของพระศาสนาที่รอเวลาปรากฏขึ้นมาทำประโยชน์ให้กับพระศาสนา ซึ่งเทพเทวดาในแต่ละองค์ ย่อมมีอิทธิฤทธิ์บุญฤทธิ์ และคุณธรรมที่แตกต่างกันไป จากคำบอกเล่าของผู้ที่พบเห็นการเสด็จของ "แก้วมณีนาคราช" จะเกิดขึ้นในวันคืนวันเพ็ญขึ้น 15 ค่ำ จะเห็นดวงแก้วมณีผุดมาจากพื้นน้ำ หรือพื้นดิน (แต่มีน้อย) แล้วพุ่งลอยขึ้นไปเป็นดวงแสงสว่างไสว ลอยวนเวียนไปมาแล้วก็หายไป เมื่อไปขุดบริเวณที่หายไปนั้นจะพบแก้วมณีนาคราชดังกล่าว แก้วมณีนาคราชจะลูกใหญ่เล็กจะแตกต่างกันไป แก้วมณีนาคราช มักปรากฏหรือพบมากในช่วงระหว่างเข้าพรรษา และออกพรรษา ช่วงเวลาอื่นจะพบแต่น้อย ในอดีตมีครูบาอาจารย์หลายองค์ที่มีแก้วมณีนาคราชดูแลอยู่ทั้งที่มรณภาพไปแล้ว ท่านที่มีแก้วมณีนาคราชอยู่และมีที่มาแตกต่างกันออกไป ได้แก่

หลวงปู่ทวดเหยียบน้ำทะเลจืด วัดช้างให้ อำเภอโคกโพธิ์ จังหวัดปัตตานี เมื่อครั้งสมัยที่ท่านยังเยาว์วัยเป็นทารก ขณะที่นอนหลับอยู่ในเปล มีงูตระบองสลาตัวใหญ่มาขดพันอยู่รอบเปล และไม่ยอมให้ใครมาใกล้เปล จนกระทั่งมารดาของท่านหาข้าวตอก ดอกไม้ และธูปเทียนมาสักการบูชา พญางูจึงคลายลำตัวออกจากเปลและเลื้อยหายไป ต่อมาเมื่อพญางูจากไปแล้วบิดามารดาทั้งญาติต่างพากันมาที่เปลด้วยความห่วงใยทารกก็ปรากฏว่า เด็กชายปู่ยังคงนอนหลับอยู่เป็นปกติแต่เหนือทรวงอกของทารกกลับมีดวงแก้วดวงหนึ่งมีแสงรุ่งเรืองเป็นรัศมีหลากสี บิดามารดาของท่านจึงเก็บรักษาไว้จนกระทั่งท่านโตขึ้นได้อุปสมบทบวชเรียนเป็นพระภิกษุ และมีชื่อเสียงโด่งดังเป็นที่เคารพบูชาแก่พุทธศาสนิกชนทั่วไป

หลวงปู่คำคะนิง จุลมณี วัดถ้ำคูหาสวรรค์ อำเภอโขงเจียม จังหวัดอุบลราชธานี ท่านมีแก้วมณีนาคราชสีเขียวขนาดใหญ่ และประดิษฐานไว้ให้พุทธศาสนิกชนได้กราบไหว้บูชาจนถึงปัจจุบันนี้ สำหรับครูบาอาจารย์ที่ยังมีชีวิตอยู่ ได้แก่

พระอาจารย์บรรลังก์เจ้าอาวาสวัดพระพุทธบาท อำเภอยโสธร จังหวัดยโสธร เป็นศิษย์เจ้าคุณโฮม อดีตเจ้าอาวาสวัดปทุมวนาราม กรุงเทพฯ สายพระกรรมฐานหลวงปู่มั่น ภูริทัตโต ได้มีลูกแก้วเสด็จมาปรากฏไว้ให้ท่านพระอาจารย์ดูแลเป็นจำนวนหนึ่ง สำหรับผู้ที่มีแก้วมณีนาคราชไว้ดูแลนั้น ในการบวงสรวงที่พญานาคชอบมากที่สุด คือ การรักษาศีลให้บริสุทธิ์ หมั่นสวดมนต์เจริญพระกรรมฐาน และแผ่เมตตาอุทิศให้แก่พญานาคผู้เป็นเจ้าของอย่างสม่ำเสมอ การอธิษฐานขอสิ่งใด

จากแก้วมณีนาคราชนั้น ให้ผู้ดูแลแก้วมณีนาคราชรักษาศีลให้บริสุทธิ์ หมั่นสวดมนต์นั่งสมาธิสม่ำเสมอ การอธิษฐานขอได้เพียงครั้งละ 1 อย่าง หมายถึง ถ้าอธิษฐานครั้งแรกแล้ว สิ่งนั้นสำเร็จ จึงจะอธิษฐานขอสิ่งต่อไปได้ ถ้าไม่เกินกฎแห่งกรรม ท่านจะดลบันดาลให้สมความปรารถนาในสิ่งที่ต้องการ นอกจากนี้ยังเป็นการสั่งสมบุญบารมีของตนให้เจริญรุ่งเรืองยิ่งๆ ขึ้นไปทั้งทางโลก และทางธรรม มีบางท่านเช่นเดียวกันที่ทำทาน รักษาศีล และเจริญพระกรรมฐานอย่างสม่ำเสมอ เมื่อได้แก้วมณีนาคราชมา บุญกุศลที่เต็มเปี่ยมแล้วพร้อมจะส่งผลให้พบกับโชคลาภหรือได้ทรัพย์มาแบบแปลกๆ บังเกิดขึ้น โดยที่ไม่ต้องอธิษฐานขอแต่อย่างใด ทุกอย่างเกิดขึ้นด้วยบุญฤทธิ์อย่างแท้จริง เช่นเดียวกับ การปรากฏขึ้นของดวงแก้วมณีนาคราชบังเกิดขึ้น สมบัติต่างๆ ก็เกิดขึ้นมาตามมากำลังบุญของแต่ละบุคคล หากต้องการให้ลูกแก้วพญานาคเพิ่มอานุภาพ ให้นำลูกแก้วพญานาคไปอาบแสงจันทร์ในคืนวันเพ็ญขึ้น 15 ค่ำจะช่วยเพิ่มอานุภาพให้ลูกแก้วมีพลังมากยิ่งขึ้น ผลบุญใดที่บังเกิดขึ้นจากการให้ธรรมทานในครั้งนี้ มีผลก่อให้เกิดทรัพย์สมบัติ ทิพยสมบัติ และอริยทรัพย์สมบัติเพียงใด ขออุทิศแด่ปวงเทพเทวาทั้งหลายท่านสุนันโทนาคราช ท่านพญานาคผู้เป็นกษัตริย์แห่งนครบาดาลทั้ง 7 ที่ไม่ได้เอ่ยนามมาก็ดี พร้อมทั้งเหล่าบริวารนาคา นาคีทั้งหลาย ที่ได้ปวารณาตนในการรักษาสมบัติของพระพุทธศาสนา ดังตั้งคำอธิษฐานขององค์สมเด็จพระสมณโคดมพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เพื่อสืบต่อพระศาสนาจนครบ 5,000 พรรษาต่อไป

หากท่านใดไม่ต้องการให้นาคราช หรือพญานาคราช ตนนั้นๆ

มาพบเจอท่านอีก ท่านจงกล่าวว่า "ขอแก้วมณีนาคราช หรือลูกแก้วพญานาคราช" ทุกครั้งเมื่อท่านได้พบเจอนาคราชหรือพญานาคราช เนื่องจากแก้วมณีนาคราช หรือลูกแก้วพญานาคราช สามารถขอได้ทุกอย่างตามที่นาคราชหรือพญานาคราชต้องการ อาทิเช่น การแปลงร่างจากนาคราชเป็นมนุษย์ หรือสัตว์เดรัจฉาน หรืออื่นๆ เป็นต้น

พญานาคราช ปรารถนาสร้างบารมี 30 ทัศ

"เพชรพญานาค" หรือ "เพชรเจ็ดสีมณีเจ็ดแสง" เป็นของศักดิ์สิทธิ์มีอาถรรพ์พลังลึกลับอย่างน่าอัศจรรย์ใจเกิดขึ้นมาด้วยบุญญาธิการแห่งการบำเพ็ญเพียรพระโพธิญาณของององค์มหาพระโพธิสัตว์พระองค์หนึ่งที่ตั้งจิตอธิษฐานปรารถนาที่จะได้ลงมาตรัสรู้เป็น "องค์สมเด็จสัมมาสัมพุทธเจ้า" นับว่าเป็นความยากลำบากมากเพราะจะต้องประกอบไปด้วย การบำเพ็ญเพียรการสร้างสมบารมีให้ครบ 30 ทัศ และต้องลงมาสร้างบารมีขั้นปรมัตถ์บารมีอีก 10 ชาติถึงจะสมบูรณ์ทุกประการ การสร้างบารมีนั้นเป็นสิ่งที่ไม่สามารถที่จะคาดคิดคะเนได้ที่องค์สมเด็จสัมมาสัมพุทธเจ้าองค์บรมครูได้ทรงตรัสกล่าวเอาไว้มิให้ครุ่นคิดตรึกตรองคาดคะเนเพราะเป็นเรื่อง "อจินไตย" นั้นก็คือ พุทธวิสัย, การกำเนิดของโลกฌานวิสัย และกรรมวิสัย เป็นต้น เพราะเกินกำลังความรู้ความคิดคาดคะเนของมนุษย์ปุถุชนคนธรรมดาที่สามารถจะกระทำได้จะทำให้เกิดเป็นบ้าใบ้เสียสติฟุ้งซ่านเป็นความรู้ที่ไม่รู้จักจบจักสิ้น

พญานาคราช ปรารถนาสร้างบารมี 30 ทัศ ความหมายบารมี [-ระมี] น. คุณความดีที่ควรบำเพ็ญมี 10 อย่าง คือ

1. ทาน
2. ศีล
3. เนกขัมมะ (การออกจากกาม คือ บวช)
4. ปัญญา
5. วิริยะ
6. ขันติ
7. สัจจะ
8. อธิษฐาน
9. เมตตา
10. อุเบกขา

ทั้ง 10 ประการนี้เรียกว่า ทศบารมี คำแปลของ ทัศ ทัศ (แบบ) ว. สิบ อาทิเช่น ทัศนัข. (ส.); ครบ, ถ้วน, เช่น บารมี 30 ทัศ. บารมี 30 ทัศ มาจาก เรื่องพระพุทธเจ้า บำเพ็ญบารมีครบ 30 อย่าง โดยแบ่งเป็น 10 หมวด ในแต่ละหมวดนี้ แบ่ง 3 อย่าง คือ

1. บารมี คือ ความดีทั่วไปทำได้ง่าย

2. อุปบารมี คือ ความดีที่ชั้นสูงขึ้นมา อุปะ [อุปะ, อุบปะ] คำประกอบหน้าศัพท์ที่มาจากภาษาบาลีและ สันสกฤต แปลว่า เข้าไป, ใกล้, รอง, เช่น อุปราช อุปนายก. (ป., ส.).

3. ปรมัตถบารมี คือ ความดีที่เป็นที่สุด ปรมัตถ์ [ปะระมัด, ปอระมัด] น. ประโยชน์อย่างยิ่ง, เนื้อความอย่างยิ่ง, ความจริงอันเป็น

ที่สุด; ชื่อพระอภิธรรมปิฎก. ๒. ลึกซึ้งยากที่ ปุถุชนจะเข้าใจได้ เช่น นี่เป็นเรื่องปรมัตถ์. (ป.). โดยบารมี 30 ทัศ มีดังนี้

ทาน คือ การให้ทาน ทำบุญ บริจาคทรัพย์ หรือสิ่งของ หรือบริจาค สัตว์ 2 เท้า หรือ 4 เท้า หรือไม่มีเท้า

1. ทานบารมี พระโพธิสัตว์ทรงบำเพ็ญทานบารมีในขณะที่เสวยพระชาติเป็นพระเจ้าสีวิราช

2. ทานอุปบารมี ในขณะที่เสวยพระชาติเป็นพระเวสสันดร

3. ทานปรมัตถบารมี ในขณะที่เสวยพระชาติเป็นกระต่ายป่าสสบัณฑิต

ศีล คือ การรักษาศีล 5 ศีล 8 หรือศีล 227 ข้อ

4. ศีลบารมี พระโพธิสัตว์ทรงบำเพ็ญศีลบารมีในขณะที่เสวยพระชาติเป็นพญาช้างฉัตทันต์เลี้ยงมารดา

5. ศีลอุปบารมีในขณะที่เสวยพระชาติเป็นพญานาคภูริทัต

6. ศีลปรมัตถบารมี ในขณะที่เสวยพระชาติเป็นยุธิญชยกุมาร

เนกขัมม คือ การออกบวชเป็นพระ หรือเป็นฤาษี เป็นโยคี เป็นพราหมณ์ คือ เป็นผู้ไม่ครองเรือน ถือศีล 8 ขึ้นไป

7. เนกขัมมบารมี พระโพธิสัตว์ทรงบำเพ็ญเนกขัมมบารมีในขณะที่เสวยพระชาติเป็นอโยฆรราชกุมาร

8. เนกขัมมอุปบารมีในขณะที่เสวยพระชาติเป็นหัตถิปากุมาร

9. เนกขัมมปรมัตถบารมี ในขณะที่เสวยพระชาติเป็นพระเจ้าจูฬสุตโสม

ปัญญา คือ คือสร้างเสริมความรู้ ความสามารถ และปัญญาทาง ธรรมมะให้เพิ่มขึ้น

10. ปัญญาบารมี พระโพธิสัตว์ทรงบำเพ็ญปัญญาบารมี ในขณะที่เสวยพระชาติเป็นสัมภวกุมาร

11. ปัญญาอุปบารมีในขณะที่เสวยพระชาติเป็นอำมาตย์ วิธุรบัณฑิต

12. ปัญญาปรมัตถบารมีในขณะที่เสวยพระชาติเป็น เสนกบัณฑิต

วิริย คือ มีความขยันหมั่นเพียร กระทำสิ่งที่เป็นคุณประโยชน์ ทั้งในทางธรรมะจนกระทั่งสำเร็จ

13. วิริยบารมี พระโพธิสัตว์ทรงบำเพ็ญวิริยบารมีในขณะ ที่เสวยพระชาติเป็นพญากปิ

14. วิริยอุปบารมี ในขณะที่เสวยพระชาติเป็นพระเจ้าสีลว มหาราช

15. วิริยปรมัตถบารมี ในขณะที่เสวยพระชาติเป็น พระมหาชนก

ขันติ คือ มีความอดทนต่ออารมณ์อันไม่พอใจต่องานการ ต่อการ ปฏิบัติธรรม และต่อสิ่งแวดล้อมที่ไม่อำนวย

16. ขันติบารมี พระโพธิสัตว์ทรงบำเพ็ญขันติบารมี ใน ขณะที่เสวยพระชาติเป็นจูฬธัมมปาลราชกุมาร

17. ขันติอุปบารมี ในขณะที่เสวยพระชาติเป็นธัมมิกเทพบุตร

18. ขันติปรมัตถบารมี ในขณะที่เสวยพระชาติเป็นขันติวาทีดาบส

สัจจ คือ การพูดความจริง ที่ประกอบไปด้วยความดี ตามกาลและทำตามที่กล่าวไว้

19. สัจจบารมี พระโพธิสัตว์ทรงบำเพ็ญสัจจบารมีในขณะที่เสวยพระชาติเป็นวัฏฏกะ (ลูกนกคุ่ม)

20. สัจจอุปบารมีในขณะที่เสวยพระชาติเป็นพญาปลาช่อน

21. ปรมัตถบารมีในขณะที่เสวยพระชาติเป็นพระเจ้ามหาสุตโสม

อธิษฐาน คือ ตั้งจิตอธิษฐาน เมื่อสร้างบุญกุศลในสิ่งที่ปรารถนาที่เป็นคุณงามความดี

22. อธิษฐานบารมี พระโพธิสัตว์ทรงบำเพ็ญอธิษฐานบารมีในขณะที่เสวยพระชาติเป็นพญากุกกุระ

23. อธิษฐานอุปบารมี ในขณะที่เสวยพระชาติเป็นมาตังคบัณฑิต

24. อธิษฐานปรมัตถบารมี ในขณะที่เสวยพระชาติเป็นพระเตมิยราชกุมาร

เมตตา คือ มีใจเมตตาต่อสัตว์ทั้งหลายเสมอเหมือนกัน

25. เมตตาบารมี พระโพธิสัตว์ทรงบำเพ็ญเมตตาบารมีในขณะที่เสวยพระชาติเป็นสุวรรณสามดาบส

26. เมตตาอุปบารมี ในขณะที่เสวยพระชาติเป็นกัณหาทีปายนดาบส

27. เมตตาปรมัตถบารมี ในขณะที่เสวยพระชาติเป็นพระเจ้าเอกราช

อุเบกขา คือ มีใจเป็นอุเบกขา ต่อความสุข ความทุกข์ ที่เกิดขึ้น

28. อุเบกขาบารมี พระโพธิสัตว์ทรงบำเพ็ญอุเบกขาบารมีในขณะที่เสวยพระชาติเป็นกัจฉปบัณฑิต

29. อุเบกขาอุปบารมี ในขณะที่เสวยพระชาติเป็นเทามหิส

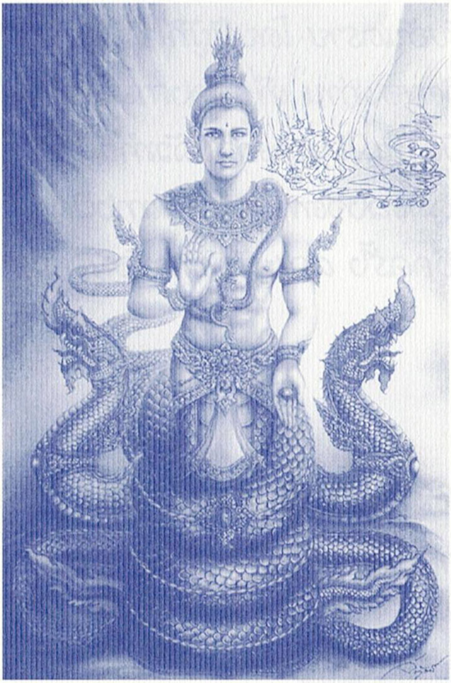
30. อุเบกขาปรมัตถบารมี ในขณะที่เสวยพระชาติเป็นโลมหังสบัณฑิต

องค์พญานาคาธิบดีศรีสุทโธวิสุทธิเทวา

เป็นพญานาคราชที่อยู่ตระกูลเอราปัถะพระองค์มีพระวรกายเป็นสีเขียวเข้มปล้องพระ นาภี (ท้อง) เป็นสีเขียวเข้มเกือบดำและพระเศียรเป็นสีทอง เป็นพญานาคราชประจำองค์ท้าวสักกะเทวราช (พระอินทร์) ซึ่งเป็นพระโอรสของพญานาโคศิรินาคราชกับนางพญาศรีนคราบาดาล (แม่ย่าศรีเมือง) ทั้งนี้มีมเหสีเอกคู่บารมี คือ องค์นางพญานาคิณีศรีปทุมมา วิสุทธิเทวี

"ทุกสิ่งทุกอย่าง ถ้าเราศรัทธา เชื่อมั่น เราจะได้รู้ด้วยตัวเอง"

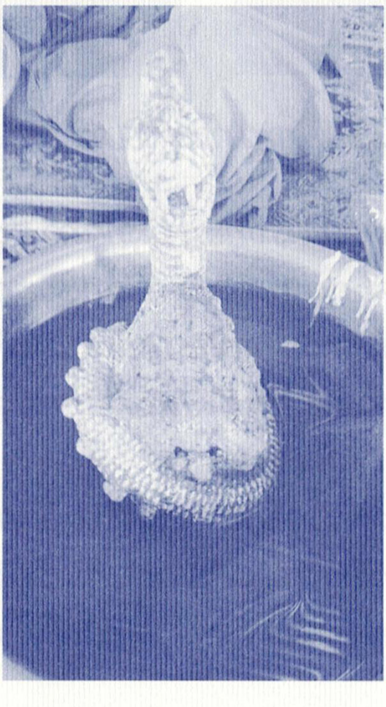
องค์นางพญานาคิณีศรีปทุมมาวิสุทธิเทวี

องค์นางพญานาคิณีศรีปทุมมาวิสุทธิเทวี อยู่ในตระกูลเอราปัถะ เป็นพระมเหสีของององค์พญานาคาธิบดีศรีสุทโธวิสุทธิเทวา ซึ่งองค์พญานาคิณีศรีปทุมมาวิสุทธิเทวี มีพระวรกายเป็นสีเขียวตองอ่อน ปล้องพระนาภี(ท้อง)เป็นสีขาว พระเศียรเป็นสีทอง และมีน้ำพระทัยใจดีเป็นเลิศประเสริฐ

ประวัติขององค์นางพญานาคิณีศรีปทุมมาวิสุทธิเทวี ไม่อาจจะเผยแพร่ได้มากกว่านี้ เนื่องจากองค์นางพญานาคิณีศรีปทุมมาวิสุทธิเทวี เคยมีวิบากกรรม ด้วยเหตุที่มีกลุ่มบุคคลที่คิดไม่ดีกับท่านและได้ทำร้าย

ทั้งร่างกายและดวงจิตของท่านให้พบกับอันตราย โดยมีผู้ที่ใช้มนตรา ทางพิธีทางไสยเวชมนต์ดำ สะกดดวงจิตของท่าน เพื่อต้องการทรัพย์สมบัติทิพยสมบัติ และอริยทรัพย์สมบัติในเมืองบาดาลแล้วทำให้เกิดโชคลาภกับผู้มาขอบุญบารมีจากผู้ควบคุมดวงจิตของท่านในทางผิดๆ ดังนั้นเพื่อไม่ให้ท่านพบกับห้วงกรรมอีกครั้ง คณะผู้จัดทำข้อมูลจะขอกล่าวไว้เพียงเท่านี้

บุตรและบุตรีขององค์พญานาคาธิบดีศรีสุทโธวิสุทธิเทวา และองค์นางพญานาคิณีศรีปทุมมาวิสุทธิเทวี

องค์พญานาคาธิบดีศรีสุทโธวิสุทธิเทวา และองค์นางพญานาคิณีศรีปทุมมาวิสุทธิเทวี มีบุตร (ชาย) 3 นาค โดยมี 1) องค์นาคินทร์ (เป็นทหารเอก) 2) องค์นาคา 3) องค์นาคี

ส่วนองค์พระนาคิณีนาคสีขาวเป็นบุตรี (หญิง) องค์สุดท้องของ องค์พญานาคาธิบดีศรีสุทโธวิสุทธิเทวากับชายาองค์อื่น ซึ่งองค์พญานาคาธิบดีศรีสุทโธวิสุทธิเทวาเป็นห่วงและรักมากในบรรดาลูกทั้งหมดซึ่งให้เฝ้าหัวใจขององค์พญานาคาธิบดีศรีสุทโธวิสุทธิเทวา แล้วฝากไว้กับองค์พญานาคาธิบดีศรีสัตตนาคบาดาลวิสุทธิเทวา เป็นเพื่อนรักกับองค์พ่อและเป็นพญานาคราชที่เป็นใหญ่แห่งสาธารณรัฐประชาชนลาว

แต่ภายหลังพระนาคิณีนาคสีขาวมีเหตุต้องออกจากวังบาดาลของ องค์พญานาคาธิบดีศรีสัตตนาคบาดาลวิสุทธิเทวา โดยมีวิบากกรรมที่ต้องทนทุกข์ทรมานมาก ในการเฝ้าดูแลหัวใจดังกล่าว ซึ่งโดนพวกอวิชชาสะกดดวงจิต และใช้อิทธิฤทธิ์เพื่อสร้างบารมีให้ตนเอง ไม่ให้ไปไหน ทั้งอาหารคาว อาหารหวาน และน้ำ ไม่มีให้กิน เพื่อบังคับให้โชคลาภกับนักเสี่ยงโชคชะตา (นักเสี่ยงดวง) ที่เดินทางมาขอบุญบารมี นั้น

บัดนี้องค์พญานาคาธิบดีศรีสุทโธวิสุทธิเทวา ได้ดลจิตและสื่อให้กลุ่มบุคคลที่มีความศรัทธาพญานาคได้ไปอัญเชิญดวงจิตของพระนาคิณีนาคสีขาวจากสาธารณรัฐประชาชนลาว กลับมาสู่ประเทศไทยและอ้อมกอดของผู้เป็นพ่อและแม่ โดยจะต้องละสังขารจากมา

เจ้าปู่ศรีสุทโธ - แม่ย่าปทุมมา

คาถาบูชาองค์พญานาคาธิบดีศรีสุทโธวิสุทธิเทวา

นะโมตัสสะภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ (3 ครั้ง)

กายะ วาจะ จิตตัง อะหังวันทา

พญานาคาธิบดีศรีสุทโธวิสุทธิเทวา ปูเชมิ

ทุติยัมปิ กายะ วาจะ จิตตัง อะหังวันทา

พญานาคาธิบดีศรีสุทโธวิสุทธิเทวา ปูเชมิ

ตะติยัมปิ กายะ วาจะ จิตตัง อะหังวันทา

พญานาคาธิบดีศรีสุทโธวิสุทธิเทวา ปูเชมิ

เมตตัญจะ มหาลาโภ ปิโยนาคะ ขันธปริตตัง (3จบ)(คาถาขอทรัพย์พญานาคราช)

คาถาบูชาองค์นางพญานาคิณีศรีปทุมมาวิสุทธิเทวี

นะโมตัสสะภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ (3 ครั้ง)
กายะ วาจะ จิตตัง อะหังวันทา
<u>นางพญานาคิณีศรีปทุมมาวิสุทธิเทวี</u> ปูเชมิ
ทุติยัมปิ กายะ วาจะ จิตตัง อะหังวันทา
<u>นางพญานาคิณีศรีปทุมมาวิสุทธิเทวี</u> ปูเชมิ
ตะติยัมปิ กายะ วาจะ จิตตัง อะหังวันทา
<u>นางพญานาคิณีศรีปทุมมาวิสุทธิเทวี</u> ปูเชมิ
เมตตัญจะ มหาลาโภ ปิโยนาคะ ขันธปริตตัง (3จบ)(คาถาขอทรัพย์พญานาคราช)

ความเชื่อเกี่ยวกับคุณลักษณะและคุณสมบัติแบ่งออกเป็นข้อดังต่อไปนี้

1. พญานาค เป็นงูใหญ่ มีหงอน สัญลักษณ์แห่งความยิ่งใหญ่ ความอุดมสมบูรณ์ ความมีวาสนา และบันไดสายรุ้งสู่จักรวาล เป็นผู้มีอิทธิฤทธิ์ จากการจำศีล บำเพ็ญภาวนา ศรัทธาในพุทธศาสนา ไม่เบียดเบียนผู้อื่น เราจะพบเห็น เป็นรูปปั้นหน้าโบสถ์ ตามวัดต่างๆ บันไดขึ้นสู่วัดในพุทธศาสนา ภาพเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับศาสนาพุทธอีกมากมาย

2. พญานาค เป็นสัตว์มหัศจรรย์ ที่มีคุณสมบัติพิเศษ คือ สามารถแปลงกายได้ พญานาคมีอิทธิฤทธิ์ และมีชีวิตใกล้กับคน

พญานาคสามารถแปลงเป็นคนได้ เช่น คราวที่แปลงเป็นคนมาขอบวชกับพระพุทธเจ้า ในหนังสือไตรภูมิพระร่วง กล่าวถึงนาคที่ชื่อถลชะ ที่ แปลว่า เกิดบนบก จะเนรมิตกายได้เฉพาะบนบก และนาคชื่อชลชะ แปลว่า เกิดจากน้ำ จะเนรมิตกายได้เฉพาะในน้ำเท่านั้น อย่างไรก็ตาม ถึงแม้พญานาคจะเนรมิตกายเป็นอะไร แต่ในสภาวะ 5 อย่างนี้ จะต้องปรากฏเป็นงูใหญ่เช่นเดิม คือ (1) ขณะเกิด (2) ขณะลอกคราบ (3) ขณะสมสู่กันระหว่างนาคกับนาค (4) ขณะนอนหลับ โดยไม่มีสติ และที่สำคัญ (5) ตอนตาย ก็กลับเป็นงูใหญ่เหมือนเดิม

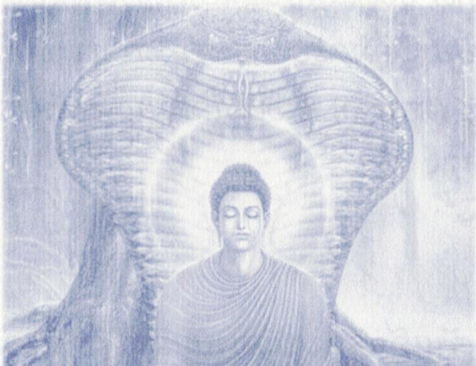
3. พญานาค มีพิษร้าย สามารถทำอันตรายผู้อื่นได้ด้วยพิษ ถึง 64 ชนิด ซึ่งตามตำนานกล่าวว่า สัตว์จำพวกงู แมงป่อง ตะขาบ คางคก มด ฯลฯ มีพิษได้ ซึ่งก็ด้วยเหตุที่ นาคคายพิษทิ้งไว้ แล้วพวกงูไปเลีย พวกที่มาถึงก่อนก็เอาไปมาก พวกมาทีหลัง เช่น แมงป่อง กับ มด ได้พิษน้อย แค่เอาหาง เอาก้นไปป้ายเศษพิษ จำพวกนี้จึงมีพิษน้อย และพญานาคต้องคายพิษทุก 15 วัน

4. พญานาค อาศัยอยู่ใต้ดินหรือบาดาล คนโบราณเชื่อว่า เมื่อบนสวรรค์มีเทพอาศัยอยู่ลึกลงไปใต้พื้นโลก ก็น่าจะมีสิ่งมีชีวิตอาศัยอยู่ ในหนังสือไตรภูมิพระร่วง กล่าวว่า ที่ที่นาคอยู่นั้นลึกลงไปใต้ดิน 1 โยชน์ หรือ 16 กิโลเมตร มีปราสาทราชวังที่วิจิตรพิสดารไม่แพ้สวรรค์ ที่มีอยู่ถึง 7 ชั้น เรียงซ้อนๆ กัน ชั้นสูงๆ ก็จะมีความสุขเหมือนสวรรค์

5. พญานาค สามารถผสมพันธุ์กับสัตว์ชนิดอื่นได้ แปลงกายแล้วผสมพันธุ์กับมนุษย์ได้ เมื่อนาคตั้งท้องจะออกลูกเป็นไข่เหมือนงู มีทั้งพันธุ์เศียรเดียว 3, 5 และ 7 เศียร สามารถขึ้นลง ตั้งแต่ใต้บาดาล

พื้นโลกจนถึงสวรรค์ ในทุกตำนานมักจะกล่าวถึงนาคที่ขึ้น-ลง ระหว่างเมืองบาดาลกับเมืองสวรรค์ ที่จะแปลงกายเป็นอะไรตามที่คิด ตามสภาวะเหตุการณ์นั้นๆ

พญานาคกับตำนานในพระพุทธศาสนา

ตามตำนานพญานาค มีอยู่ก่อนสมัยพระพุทธเจ้าแล้ว เช่น หลังจากพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมพิเศษแล้ว ได้เสด็จไปตามเมืองต่างๆเพื่อแสดงธรรมเทศนา มีครั้งหนึ่งได้เสด็จออกจากร่มไม้อรุปาลนิโครธไปยังร่มไม้จิกชื่อ "มุจลินท์" ทรงนั่งเสวยวิมุตติสุขอยู่ 7 วัน คราวเดียวกันนั้นมีฝนตกพรำๆ ประกอบไปด้วยลมหนาว

ตลอด 7 วัน ได้มีพญานาคชื่อ "มุจลินท์" เข้ามาวงด้วยขด 7 รอบ พร้อมกับแผ่พังพานปกพระผู้มีพระภาคเจ้า เพื่อจะป้องกันฝนตกและลมมิให้ถูกพระวรกาย หลังจากฝนหายแล้ว คลายขนดออก แปลงกายเป็นมานพมายืนเฝ้าที่เบื้องพระพักตร์ ด้วยความศรัทธาอย่างแรงกล้า

ชาวพุทธสร้างพระพุทธรูปปางนาคปรก แต่มักจะสร้างแบบพระนั่งบนตัวพญานาค ซึ่งดูเหมือนว่าเอาพญานาคเป็นบัลลังก์ เพื่อให้เกิดความสง่างาม เป็น ผู้คุ้มครองพระศาสดา และยังมีความเชื่ออีกว่าพญานาคเป็นสะพาน (สายรุ้ง) ที่เชื่อมโลกมนุษย์กับสวรรค์

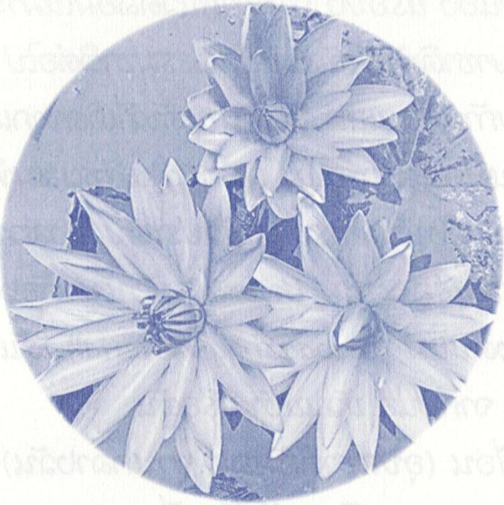
บัวสาย

ข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับบัวสายหรือบัวก้านอ่อน[2] คือ บัวที่ก้านไม่แข็งพอที่จะส่งใบชูพ้นน้ำได้สูงเท่าบัวหลวง เป็นพวกบัวที่ใบจะแผ่ลอยบนผิวน้ำ กลุ่มบัวประดับก้านอ่อนที่ปลูกในประเทศเรา ปัจจุบันบัวในสกุล *Nymphaea* ศัพท์ไทยดั้งเดิมเรียกอุบลชาติ (waterlily) ได้แก่ บัวฝรั่ง บัวเผื่อน-ผัน บัวนางกวัก บัวยักษ์ออสเตรเลีย บัวจงกลนี บัวสาย(บัวกินสาย) และบัวในสกุล *Victoria* คือ บัวกระด้ง

นักพฤกษศาสตร์สมัยปู่ย่าตาทวด เรียกว่า บัวผัน-เผื่อน และบัวกินสาย เป็นกลุ่มสกุล *Nymphaea* ที่เกิดในเขตร้อน (Tropical waterlily) ของประเทศเราว่า บัวสาย เพราะก้านใบเป็นสายอ่อนๆ เมื่อ

---

2 ข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับบัวสาย : โดย ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ภูรินทร์ อัครกุลธร คณะเทคโนโลยีการเกษตร มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี

เทียบกับก้านแข็งของบัวหลวง แต่ในปัจจุบันนำบัวที่ก้านอ่อนในสกุล Nymphaeaที่เกิดในเขตหนาว ที่นิยมเรียกว่า บัวฝรั่ง หรืออุบลชาติยืนต้น (Hardy waterlily) และบัวกระด้งสกุล Victoria ที่ไม่ใช่บัวที่เกิดในประเทศเรามาปลูกเป็นบัวประดับทั่วไปแล้ว

ธรรมชาติของบัวก้านอ่อนทุกชนิดจะสืบและขยายพันธุ์เจริญเติบโตรักษาเผ่าพันธุ์ด้วยเมล็ดจากการผสมพันธุ์ ยกเว้นบัวจงกลนี การเจริญเติบโตก็คล้ายกันทุกอย่าง คือ เมื่อดอกได้รับการผสมพันธุ์สมบูรณ์แล้วจะค่อยๆ จมลงไปอยู่ใต้น้ำ เปลี่ยนสภาพเป็นฝัก ขยายตัวโตขึ้นตามการเจริญเติบโตของเมล็ด ประมาณ 3 สัปดาห์ เมื่อฝักกับเมล็ดแก่จะลอยกลับขึ้นมาบนผิวน้ำ ฝักจะแตกให้เมล็ดภายในที่มีสารเจลาตินหุ้มอยู่กระจายลอยไปตามกระแสน้ำ เป็นการขยายพันธุ์ตามธรรมชาติ เมื่อเจลาตินที่ตามให้เมล็ดลอยได้ละลายหมด เมล็ดก็จะจม

ลงสู่ก้นคลอง หนอง หรือบึง ถ้าสภาพแวดล้อมเหมาะสมก็จะงอกและเจริญเติบโต รักษาชาติพันธุ์ให้คงอยู่ในธรรมชาติต่อไป

บัวประดับก้านอ่อนเหล่านี้ ถ้าเป็นต้นที่เกิดจากเมล็ดส่วนใหญ่จะกลายพันธุ์ ไม่เหมือนต้นพ่อแม่ เพราะเป็นพืชผสมข้ามพันธุ์ (cross pollinated crops) ดังนั้น การปลูกบัวประดับ ซึ่งส่วนใหญ่จะกล่าวว่าทั้งหมดก็ได้เป็นพันธุ์ลูกผสม (hybrid) ดังนั้น ต้องปลูกจากส่วนที่ขยายพันธุ์ได้ของต้นแม่ (propagating material) ได้แก่ จากการขยายพันธุ์จากเนื้อเยื่อ จากหน่อ หัว เหง้า หรือต้น

บัวผัน-เผื่อน (อุบลชาติล้มลุก-บานกลางวัน) และบัวกินสาย (อุบลชาติล้มลุก-บานกลางคืน) บัวผัน-เผื่อน (Tropical day-blooming waterlily) และบัวกินสาย (Tropical night-blooming waterlily) นี้ ชื่อก็บอกแล้วว่า เป็นบัวที่มีถิ่นกำเนิดในเขตร้อนชื้น เจริญได้ในเขตหนาวเฉพาะฤดูใบไม้ผลิและฤดูร้อน บัวที่อยู่ในกลุ่มนี้ ได้แก่ บัวผัน-เผื่อน บัวกินสาย บัวนางกวัก และบัวยักษ์ออสเตรเลีย ลักษณะเฉพาะที่สามารถแยกออกจากบัวฝรั่งได้ด้วยตาเปล่าก็ คือ ลักษณะขอบใบเป็นหยักมนๆหรือแหลมไม่เป็นระเบียบ ใบใหญ่กว้างกว่าบัวฝรั่ง ดอกบัวบานในตอนกลางวัน ตั้งแต่ 08.00-17.00 นาฬิกา ก่อนหรือหลังบ้างแล้วแต่พันธุ์ของบัว ยกเว้นบัวกินสายที่บานกลางคืน ลักษณะดอกชูพ้นน้ำสูง มีสีดอก 9 สี คือ แดง ขาว ชมพู แสด ฟ้า ม่วง น้ำเงิน ม่วงแดง และสีเหลือบ ส่วนบัวกินสายจะบานพลบค่ำของวันแรกและหุบ ประมาณ 10.00 นาฬิกา ของวันรุ่งขึ้น มี 3 กลุ่มคือ ขาว ชมพู และแดงบัวทั้งสองชนิดนี้ไม่พักตัวในฤดูหนาว

การเจริญเติบโตจากส่วนขยายพันธุ์ของต้นแม่ของบัวผัน-เผื่อน กลุ่มอุบลชาติล้มลุก-บานกลางวันนี้จะเกิดได้จากต้นอ่อนหรือหัวที่แตกจากต้นแม่ ลักษณะการเจริญเติบโต มีดังนี้

1. การเจริญเติบโตจากเมล็ด

ในธรรมชาติ เมื่อฝักบัวแก่และแห้ง เมล็ดจะล่วงจากฝักจมอยู่ใกล้ต้นแม่ หรือถูกกระแสน้ำพัดไปทางตลิ่งหรือฝั่ง เมื่อสภาพแวดล้อมเหมาะแก่การเจริญเติบโต โดยเฉพาะอุณหภูมิเริ่มสูงขึ้นตั้งแต่ 15 องศาเซลเซียสขึ้นไป เปลือกเมล็ดจะเริ่มอ่อนตัว ดูดน้ำและออกซิเจนเริ่มการเจริญเติบโต โดยแปรสภาพของแป้งในเมล็ดเป็นน้ำตาลอาหารสร้างพลังงานผลักดันให้ต้นอ่อน (คัพภะ-embryo) เจริญเติบโตออกมาทางปลายเมล็ด ส่งใบขึ้นสู่เหนือน้ำก่อน ขยายตัวของลำต้นเอนสู่ดินถ้าเมล็ดนอนบนดิน ไม่ถูกดินโคลนกลบ จะตั้งข้อ งอกราก ดึงลำต้นลงใต้ดิน แตกก้านใบบนข้อเดียวกัน ส่งใบขึ้นเหนือน้ำแผ่ลอย (เรียกใบลอย-floating) รับแสงปรุงอาหารส่งกลับเลี้ยงลำต้นเจริญตามแนวนอน ตั้งข้อ งอกราก แตกก้านส่งใบขึ้นลอยเหนือน้ำ ฯลฯ เจริญเติบโต ส่งใบลอยขึ้นไปอีก 5-6 ชุด ก็จะแตกใบชูจากข้อต่อไปโดยแตกกิ่งส่งใบขึ้นเหนือน้ำ (เรียกว่า standing leaf)

2. การเจริญเติบโตจากไหล

เทียบกับไม้ใหญ่บนบก ไหล (stolon) บัว คือ ยอดหรือแขนงที่แตกใหม่ๆ ส่วนใหญ่ที่ยังเป็นสีเขียวของไม้บก แต่ของบัวหลวงเป็นสีขาว ยกตัวอย่างเช่น มะลิ โน้มกิ่งแขนงลงมา เอาดินทับรดน้ำให้ชุ่มก็จะแตกรากที่ข้อตัด-แยกไปปลูกเป็นต้นใหม่ได้ บัวหลวง เช่นเดียวกัน

เมื่อแตกยอดหรือแขนงออกไปอยู่ใต้ดินจะเจริญเติบโตและตั้งข้อ แต่ละข้อจะแตกก้านใบส่งใบขึ้นเหนือน้ำในเวลาเดียวกันที่ข้อเดียวกันจะแตกราก ตัดหลังข้อที่แตกราก ทั้งยอด และหรือแขนงดังกล่าวแยกไปปลูกเป็นต้นใหม่ได้เช่นเดียวกับมะลิที่กล่าวข้างต้น

ไหลบัว ที่ว่านี้เมื่อแยกจากต้นแม่จะย้อนกลับไปเจริญเติบโตเช่นเดียวกับการเจริญเติบโตจากเมล็ด คือ ยืด เจริญเติบโตทางแนวนอน ตั้งข้อ แตกใบลอย แตกรากใต้ข้อ การที่จะยืด แตกใบลอยกี่ชุด จึงจะแตกใบชูขึ้นอยู่กับขนาดและความแข็งแรงของไหลที่แยกออกมา ถ้าไหลใหญ่สะสมอาหารไว้มาก จะแตกใบลอยเพียง 3-4 ชุด แตกใบชูต่อไปอีก 3-4 ชุด ก็จะเริ่มให้ดอก

3. การเจริญเติบโตจากเหง้า

เทียบกับไม้ใหญ่บนบก เหง้า คือ ลำต้นที่แก่ของบัว จากไหลซึ่งเป็นต้นอ่อน เมื่ออายุมากเข้าก็จะสร้างผิวหนาคล้ายเปลือกของไม้ยืนต้นบนบกพองทางกว้างเพื่อสะสมอาหาร เมื่อใกล้ฤดูหนาวที่จะพักตัว ถ้าแหล่งเกิดอยู่เหนือหรือใต้เส้นศูนย์สูตรมากจนอุณหภูมิหนาวต่ำกว่า 15 องศาเซลเซียส แต่สำหรับบัวเขตร้อนของประเทศไทย ถ้าอุณหภูมิลดต่ำลง อยู่ประมาณ 15-20 องศาเซลเซียส เป็นเวลานานๆหรือน้ำตามบึงหนองเริ่มแห้ง บัวก็จะปรับตัวเองโดยการพักตัว และสร้างเหง้าได้เมื่ออากาศร้อนอบอุ่นขึ้น หรือมีน้ำมาในปีถัดไปก็จะเจริญเติบโตขึ้นมาใหม่แตกยอดอ่อน แขนงอ่อน ซึ่งก็จะเจริญเติบโตของไหลที่กล่าวแล้วข้างต้น

บัวเป็นพืชผสมข้ามพันธุ์ (cross pollinated crop)การปลูกเป็น

บัวประดับต้องปลูกจากไหลหรือเหง้า ปลูกจากเมล็ดอาจจะกลายพันธุ์ที่ไม่ต้องการ และทำลายยากด้วย

พญานาคกับบัวสาย (บัวแดง)

บัวสาย (บัวแดง) เป็นบัวกินสายที่มีรากอยู่ใต้ดินที่เขา เรียกว่า "ไหลบัว" ตามภาษาพื้นบ้านเอามาต้มเป็นอาหาร และยารักษาโรคได้ ซึ่งเกิดในโคลนเมื่อแห้งแล้วก็ยังสามารถที่จะฟื้นได้ด้วยไหลบัวที่อยู่ในโคลน

บัวแดงเป็นบัวที่สามารถรับประทานได้ตั้งแต่สายบัว ไหลบัว แม้นยามแล้งก็กินไหลบัว เมื่อน้ำมาก็กินสายได้ ท่านจึงเนรมิตไว้เป็นทานแก่ลูกหลานในเมืองมนุษย์ และที่มีสีแดงเพราะเป็นสีแห่งความสำเร็จคล้ายเอาใจท่านมาใส่ไว้ เพื่อให้มีชีวิตที่เป็นอมตะ ไม่มีคำว่า "ตายสูญหายหรือหมดไป" หากแต่มนุษย์ไม่เข้าใจ จึงทำร้ายท่านตลอด ไม่เหลืออะไรไว้ให้คนรุ่นหลัง เมื่อมาถึงปัจจุบันใกล้สูญพันธ์ จึงถูกธรรมชาติลงโทษหลายหนให้น้ำท่วมบ้าง ดินถล่มบ้าง แต่ไม่มีใครเข้าใจ ลูกหลานปัจจุบันกลายเป็นคนหัวสูงเริ่มกินบัวไม่เป็น กินก็เหลือ คนส่วนน้อย จึงทำให้บัวแดงเหลือมากขึ้น นาคราชจึงมีสัญญาณในการเจริญทางจิตมากขึ้น ได้แฝงมาทางไหลบัว เพื่อก่อเกิดชีวิตจิตอีกครั้ง มันเป็นเหมือนบันไดดินที่เดินทางสู่โลกมนุษย์ รวมทั้งสามารถแปลงร่างสังขารได้มากมายโดยไม่มีใครรู้ นอกจากใช้จิตถึงจะทราบ

ลักษณะสภาพความเป็นจริง

1. ไหลบัว คือ บันไดเชื่อมระหว่างภพ
2. รากบัว คือ พญานาคเล็กใหญ่ที่ขึ้นมาโลกมนุษย์
3. เปลือกบัว คือ เกร็ดพญานาคหรือคาบพญานาค
4. ใยบัว คือ สายเลือดเล็กใหญ่
5. เนื้อบัว คือ สังขารพญานาค (จะมีเสียงดัง เมื่อจบสังขาร และเกิดใหม่อีกครั้ง)
6. ดอกบัว คือ เศียรของพญานาค
7. กลีบดอกบัว คือ ใบหน้าของพญานาค (ร่างกายที่สามารถแปลงเป็นอะไรก็ได้ตามต้องการ)
8. เกสรบัว คือ ฟันของพญานาค
9. สีบัวแดง คือ หงอนพญานาคบอกถึงศักดินาพญานาค
10. ใบบัว คือ สิ่งอำนวยสะดวกของพญานาค
11. ฐานดอกบัว คือ ครรภ์ (ท้อง) ของดอกบัว แหล่งกำเนิดเพื่อการขยายพันธุ์
12. เหล่าบัว คือ ตระกูลของพญานาค

บัวสาย (บัวแดง) คือ บันไดของพญานาคสู่พระพุทธศาสนา

กาลเวลายังไม่หยุดเดิน พิภพในอดีตชาติที่นานแสนนานยังเมืองบาดาลลึกลงสู่ภพภูมิที่สวยงามขององค์พญานาคราชผู้ถือศีล สงบ งาม อยู่ท่ามกลางสมาธิสู่ปัญญาอยู่ใต้ลำน้ำใหญ่ของแม่น้ำ

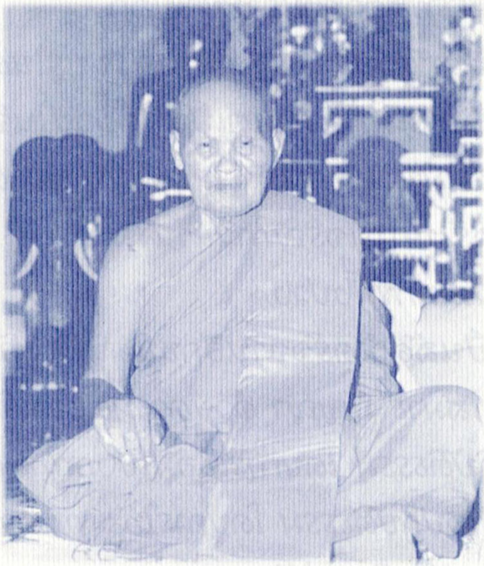
คงคาผู้หล่อเลี้ยงสรรพสัตว์ทั้งหลายของโลก

มนุษย์ซึ่งเป็นสัตว์ประเสริฐ ที่มีการเรียนรู้ในด้านต่างๆ มีศีล มีสมาธิ มีปัญญา มีพระพุทธศาสนาเป็นที่ตั้งอยู่ในจิต มีบุญบารมีในการสร้างองค์สัมมาสัมพุทธเจ้า ให้เจริญยิ่งสืบต่อไป ตามรอยพระพุทธเจ้าที่ตรัสรู้ในการเจริญภาวนา ศีล สมาธิ ปัญญา เพื่อให้หลุดพ้นสิ้นจากความทุกข์ทั้งปวง

พญานาคเป็นสัตว์เดรัจฉานอีกชนิดหนึ่ง ที่มีความศรัทธาความงามแห่งศีล สมาธิ ปัญญา ด้วยความตั้งใจ จึงบำเพ็ญเพียรบารมีรักษาและปฏิบัติธรรม โดยการเชื่อมโยงภพภูมิเมืองบาดาลกับโลกมนุษย์ขึ้นมาเพื่อปฏิบัติธรรม โดยการใช้สภาพความเป็นจริงของธรรมชาติเป็นบันไดผนึกติดอยู่กับพระพุทธศาสนา

สะพานสายรุ้งของพญานาคสู่สวรรค์

พญานาคเป็นสะพาน (สายรุ้ง) ที่เชื่อมโลกมนุษย์กับสวรรค์ หรืออีกชื่อหนึ่งก็คือ โลกศักดิ์สิทธิ์ ความเชื่อที่ว่า พญานาคกับรุ้งเป็นอันเดียวกันก็คือ เป็นสะพานเชื่อมโลกมนุษย์กับสวรรค์นั่นเอง นาคสะดุ้งซึ่งเป็นประติมากรรมที่ราวบันไดโบสถ์นั้น ได้สร้างขึ้นตามความเชื่อ"บันไดนาค" ก็ด้วยความเชื่อดังกล่าว แม้ตอนที่พระพุทธเจ้าเสด็จลงมาจากดาวดึงส์ก็โดยบันไดแก้วมณีสีรุ้งที่เทวดาเนรมิตขึ้น และมีพญานาคจำนวน 2 ตน หลังหนุนบันไดไว้ตุง ในวัฒนธรรมของล้านนาและพม่า ก็เชื่อกันว่าคลี่คลายมาจากพญานาคและหมายถึง "บันไดสู่สวรรค์"

หลวงปู่ชอบ ฐานสโม
เป็นพระอาจารย์ของหลวงปู่ขันตี ญาณ วโร

พญานาคแม่น้ำโขง อาละวาด

หลวงปู่ชอบ ฐานสโม ท่านได้กล่าวไว้ว่า ไม่ว่าจะเป็นเทวดา และพญานาค ล้วนแต่ให้ความเลื่อมใสศรัทธาในปฏิปทาของหลวงปู่ชอบ ไม่ว่าท่านจะท่องเที่ยวธุดงค์ไปเจริญภาวนาที่ใดจะเป็นภูเขาสูง และตามเถื่อนถ้ำ ท่านผู้มีร่างเป็นกายทิพย์ที่อาศัยอยู่ตามเขาลูกต่างๆ แถบถิ่นนั้นจะพากันไปขอฟังเทศน์

ซึ่งบางครั้งก็จะไปปรากฏให้เห็นกายหยาบ คือ มีเนื้อมีหนัง

เหมือนเราท่านทั้งหลายนี่แหละ สามารถมองเห็นด้วยตาเนื้อได้ บางคราว พวกเขามาในร่างที่ยังเป็นทิพย์ (กายละเอียด) ไม่สามารถมองเห็นพวกเขาด้วยตาเนื้อได้ ต้องมีตาทิพย์ด้วยกันเท่านั้น

"สำหรับหลวงปู่ชอบแล้ว ท่านสามารถหยั่งรู้มองเห็นด้วยญาณอันวิเศษของท่าน หากจะสนทนาธรรมก็สนทนาทางมโนจิตไม่มีเสียงคุยแต่รู้จากความรู้สึกความคิดในทุกคำถามและทุกคำตอบ"

การสื่อกันก็จะสื่อกันทางจิตเท่านั้น พวกเขาจะมาเวลาไหนก็มีมาบอกล่วงหน้า อย่างพวกเทวดาที่พากันมาฟังหลวงปู่เทศน์แต่ละครั้งเป็นพันเป็นหมื่นมิได้มาเพียงสองสามตนเท่านั้น พวกเทวดาจะเหาะมาบนฟ้าแต่จะพากันลงปากทางเข้าวัด (ถ้าอยู่ในวัด) หรือปากทางเข้าถ้ำเสมอ

"พญานาคแม่น้ำโขง" อาละวาด...ก็เล่นเอาน้ำแกงไปเทราดพวกเขาด้วยความรู้เท่าไม่ถึงการณ์จึงทำให้เขาโมโหโกรธกริ้วอาละวาดจนตลิ่งแม่น้ำโขงถล่มทลายหนีตายแทบไม่ทันเรื่องมีอยู่ว่า เมื่อคราวที่หลวงปู่ชอบ ฐานสโม ได้นำพระภิกษุและสามเณรจำนวนหนึ่งข้ามแม่น้ำโขงไปยังฝั่งประเทศลาว เพื่อแสวงหาที่เหมาะสมในการเจริญภาวนาเพราะฝั่งประเทศลาวนั้น ป่ายังเป็นป่าที่อุดมสมบูรณ์ สถานที่บางแห่งล้วนเหมาะสมแก่การเจริญสมณธรรมกรรมฐาน

ในระหว่างที่หลวงปู่และคณะพักเจริญภาวนาอยู่ริมฝั่งแม่น้ำโขง บรรดาญาติโยมชาวลาว เมื่อทราบข่าวว่า มีพระธุดงค์มาปลักกลดเจริญธรรมอยู่ใกล้หมู่บ้าน ถือเป็นโอกาสอันดีที่จะได้ทำบุญด้วยการถวายภัตตาหารคาวหวานตามนิสัยประเพณีชาวพุทธทั่วโลกถือปฏิบัติกันและเชื่อกันว่า การทำบุญถวายทานแก่พระภิกษุผู้ครองธรรมนั้น จะได้กุศล

มหากุศล และเป็นสิริมงคลแก่ตนยิ่ง ที่มีจังหันในเช้าวันนั้นมีคนสูงอายุทั้งชายหญิงมากันหลายคนพวกเขาตั้งใจมาทำบุญจริงๆ แต่ละคนมีใบหน้าสดชื่นยิ้มแย้มแจ่มใสมากันเป็นกลุ่ม กลุ่มละสองสามคน บ้างเอาสายกระติ๊บข้าวคล้องแขน และถือปิ่นโตอาหารคาวหวานบ้างก็หิ้วตะกร้าใส่อาหารเพื่อนำมาถวายพระผู้เจริญธรรมตามอัตภาพของตน

เมื่อมาถึงก็ร่วมลงมือกันจัดอาหารใส่ถาดนำถวายตามขนบธรรมเนียมประเพณีชาวพุทธทั่วไปพึงปฏิบัติ เริ่มแรกก็มีการสนทนาระหว่างพระกับชาวบ้านบ้างซึ่งเป็นเรื่องปกติ

หลังจากถวายภัตตาหารแล้ว พวกชาวบ้านก็พากันถอยห่างออกมาเพื่อให้พระภิกษุและสามเณรได้ฉันตามสบายจนเสร็จเรียบร้อยแล้ว บรรดาญาติโยมได้ยกมารวมกันแล้วก็ร่วมวงกันรับประทานอาหารที่เหลือจากพระ

การรับประทานอาหารเหลือจากพระถือว่า ได้บุญได้กุศลเป็นสิริมงคลยิ่งนัก คนในชนบทถือกันอย่างนั้น เมื่อร่วมรับประทานกันจนอิ่มหนำสำราญใจแล้วก็พากันนำบาตรพระและเศษอาหารที่เหลือเทลงไปในแม่น้ำโขงที่กำลังไหลกรากหมุนเป็นเกลียวสีแดงขุ่นเข้มน่าพรั่นพรึงด้วยพากันคิดว่าเศษอาหารทั้งหลายจะได้เป็นอาหารของพวกปู ปลา กุ้ง สัตว์เล็กสัตว์น้อยบ้าง เป็นการทำบุญต่ออีกทางหนึ่ง

มันไม่เป็นอย่างที่คิดแล้วละซิ หารู้ไม่ว่าเศษอาหารและน้ำพริกที่เทลงไปนั้นได้ทำให้น้ำในบริเวณนั้นม้วนตัวเป็นเกลียวคลื่นขนาดยักษ์ขึ้นมาทันที ไม่ผิดอะไรกันกับมีตาน้ำขนาดมหึมาพุ่งขึ้นมาอย่างรุนแรง หรือมีสัตว์ขนาดใหญ่ที่อาศัยอยู่ใต้แม่น้ำโขงกำลังอาละวาดน้ำที่

ขุ่นอยู่แล้วขุ่นข้นมากกว่าเดิม ในขณะเดียวกันก็มีเสียงดังสนั่นสั่นสะเทือนไปทั่ว พวกญาติโยมที่นำถ้วยชามและบาตรลงไปล้างต่างกันพากตกใจในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นต่อหน้าต่อตา

ในเสี้ยววินาทีนั้นเองด้วยสัญชาตญาณของการเอาตัวรอดไม่ต้องนัดกันมองขึ้นไปบนตลิ่งก็กำลังแยกพังครืนลงไปในน้ำ ไม่อยู่ต่างคนต่างก็ตาลีตาเหลือกวิ่งตะเกียกตะกายขึ้นฝั่งแทบไม่ทันหวุดหวิดจะร่วงลงไปกับตลิ่งที่นุบฮวบจมหายไปกับสายน้ำอันน่าพรั่นพรึงนั้น

ทุกคนหน้าซีดเผือด เพราะในชีวิตไม่เคยเจอเหตุการณ์เช่นนี้มาก่อน มันคืออะไรอยู่ใต้น้ำแห่งนี้ ทำไมเกรี้ยวกราดปานนั้น..?

"พวกชาวบ้านต่างก็คิดเหมือนกันหมดแต่ยังไม่มีผู้ใดพูดเนื่องจากจิตยังไม่ปกติทั้งสงสัยและหวั่นไหว เมื่อหายตกใจได้สติกลับคืนมาแล้วจึงได้เล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นถวายหลวงปู่ทราบ หลวงปู่ชอบฟังตั้งแต่ต้นจนจบ"

ท่านนั่งหลับตานิ่งอยู่ครู่หนึ่ง เพื่อสำรวมจิตพิจารณาถึงสาเหตุอันเป็นที่มาของสิ่งมหัศจรรย์ที่เกิดขึ้น

"มันเป็นอย่างนี้เองหรือ"

หลวงปู่ท่านอุทานออกมาเบาๆ ไม่มีผู้ใดได้ยิน จากนั้นท่านจึงได้อธิบายถึงสาเหตุและเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในบรรดาญาติโยมและพระภิกษุสามเณรได้ฟังกันทั่วหน้าว่า

"ที่แม่น้ำโขงอันกว้างใหญ่และทอดยาวไกลไปหลายประเทศนี้ มีพวกพญานาคอาศัยอยู่เป็นจำนวนมาก หากที่ใดเป็นเวิ้งน้ำลึกและมีน้ำไหลวนเป็นเกลียว ที่บริเวณนั้นส่วนมากจะมีพวกเขาอาศัยอยู่ บริเวณ

ที่โยมทั้งหลายนำอาหารและนำบาตรไปล้าง และเทใส่อาหารซึ่งมีทั้งน้ำพริก น้ำปลา และเกลือเทลงไปโดนเขาเข้า เขาก็แสบตาแสบตัวไปทั่วจะไม่ให้เขาโกรธได้อย่างไรเล่า ก็เลยอาละวาดเอาละซี วันหน้าวันหลังจะทำอะไรก็อพิจารณาให้รอบคอบกันบ้าง และอย่าเอาเศษอาหารเทลงไปอีกล่ะ"

หลังจากนั้นหลวงปู่ยังได้เตือนพวกชาวบ้านและพระภิกษุสามเณรว่าในลำแม่น้ำโขงสายนี้มีสิ่งเร้นลับที่เรามองไม่เห็นด้วยตาเปล่ายังมีอีกมากมาย ดังนั้นการที่จะทำอะไรควรคิดให้ดีก่อน ถ้าหากจะนำพวกจานหรือชามไปล้างเพื่อทำความสะอาด ทางที่ดีและถูกต้องนั้นควรจะพากันลงไปตักน้ำขึ้นมาล้างข้างบน

น้ำล้างจานที่สกปรกและเศษอาหารก็ควรเททิ้งไว้บนบกนี้เสียเลยอย่าได้นำไปเททิ้งในแม่น้ำโขงอีก อย่างน้อยพวกมดและสัตว์เล็กสัตว์น้อยจะได้กินเศษอาหารเหล่านั้นแล้วยังเป็นปุ๋ยแก่พืชบ้างบรรดาญาติโยมและหมู่คณะของหลวงปู่ชอบ เมื่อรู้แล้วก็ต่างปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด

แต่ก็อย่างว่านั่นแหละการอยู่กับคณะคนหมู่มากมีทั้งคนเชื่อและไม่เชื่อ คราวนี้ก็เช่นกันมีพระหนุ่มหัวดื้ออยู่องค์หนึ่งไม่ค่อยเชื่ออะไรง่ายๆ โดยเฉพาะเรื่องพญานาคท่านมักจะพูดเสมอว่ามันเป็นเรื่องงมงายไร้สาระเรื่องพญานาคไม่มีอยู่จริงในโลก..?

เมื่อไม่เชื่อก็ต้องการพิสูจน์ให้รู้ไปเลยว่า มีอยู่จริงหรือไม่ต้องให้ได้เห็นกับตาจึงจะเชื่อ การที่คนอื่นเล่ามาโดยที่ตัวเองไม่เห็นกับตาจะเชื่อได้อย่างไร อันที่จริงท่านพูดก็ถูกของท่านแม้พระพุทธองค์ก็ยังทรงสอนว่า

"อย่าเชื่ออะไรง่ายๆ หากไม่เห็นด้วยตาพิสูจน์ด้วยตัวเอง"

ต่อมาวันหนึ่งเรื่องราวของพญานาคเริ่มซาลงไปแล้วหลังจากฉันจังหันเป็นที่เรียบร้อยทั้งพระและญาติโยมต่างก็พากันปฏิบัติตามที่หลวงปู่สั่ง แต่พระหนุ่มหัวดื้อไม่เชื่อไรง่ายๆ ได้ปลีกตัวนำบาตรที่มีเศษอาหารพวกน้ำพริกน้ำแกงปะปนอยู่ลงไปล้างพร้อมกับเทเศษอาหารลงไปยังจุดเดิม

ทันใดนั้นเองก็เกิดเหตุการณ์วิปริตผิดธรรมชาติใต้น้ำขึ้นมาทันที นั่นคือ มีเสียงดังสะเทือนเลื่อนลั่นจากใต้น้ำ ในขณะเดียวกันกระแสน้ำที่ไหลวนเป็นปกติกลับหมุนเป็นเกลียวออกเป็นบริเวณกว้างสีน้ำขุ่นข้นขึ้นมากกว่าปกติมันน่ากลัวมาก ตลิ่งริมฝั่งโขงก็พังครืนลงมาอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ย พระหนุ่มหัวดื้อวิ่งหนีตายตาลีตาเหลือกวิ่งหนีขึ้นฝั่งแทบไม่ทัน เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นหลังการพิสูจน์แล้ว พระหนุ่มเชื่ออย่างไม่ต้องสงสัย นับจากวันนั้นเป็นต้นมาพระหัวดื้อองค์นั้นไม่กล้าที่จะออกนอกลู่นอกทางอีก และเชื่อคำตักเตือนของหลวงปู่ทุกอย่าง

สถานที่หลวงปู่ชอบและคณะพักปักกลดเพื่อเจริญภาวนานั้นไม่ใช่ที่ราบ หากเป็นพื้นที่ในภูเขาลูกเล็กๆ อยู่ติดกับแม่น้ำโขง บนภูเขามีถ้ำและเงื้อมหิน หินหลายแห่งเหมาะแก่การนั่งเจริญสมณธรรม

หลวงปู่ท่านได้แยกตัวออกไปจากหมู่คณะโดยท่านได้ขึ้นไปปฏิบัติธรรมเจริญภาวนาอยู่ในถ้ำแห่งหนึ่งบนเขาลูกดังกล่าวลำพังเพียงองค์เดียว ด้วยปฏิปทาอันงดงามของหลวงปู่ที่มีพญานาคเฝ้าดูมาหลายวัน ทำให้เกิดความเลื่อมใสศรัทธาจึงได้ขึ้นไปกราบคารวะถึงในถ้ำ

หลวงปู่เล่าถึงตอนพญานาคขึ้นไปกราบนมัสการอย่างตื่นเต้น

เพราะส่วนหัวของพญานาคอยู่ที่ปากถ้ำบนภูเขาทอดตัวยาวไปถึงริมฝั่งแม่น้ำโขงรวมระยะทางยาวไม่น้อยกว่า 1 กิโลเมตร พญานาคแม่น้ำโขงได้เล่าถึงความหลังเมื่อครั้งอดีตชาติให้หลวงปู่ฟังว่า

เมื่อครั้งที่ยังเป็นมนุษย์เขาเป็นผู้รักษาศีลอย่างเคร่งครัดอีกคนหนึ่ง ทั้งยังเป็นโยมอุปัฏฐากพระสงฆ์องค์เณรเป็นอย่างดี หากแต่ตนเองได้ไปสร้างกรรมไว้ด้วยความมักง่าย คือ ถือวิสาสะเอามีดพร้าของพระไปใช้ส่วนตัว ในโลกแห่งธรรมนั้นถือว่า เป็นบาปเป็นกรรม

ดังนั้น เมื่อตายไปแล้ว จึงได้มาเสวยภพชาติเป็นพญานาคจัดอยู่ในจำพวกสัตว์เดรัจฉาน แต่มีความแตกต่างไปจากสัตว์เดรัจฉานทั่วไปก็คือ มีร่างกายเป็นทิพย์และมีฤทธิ์สามารถทำได้ทุกอย่างที่อยากเป็นแม้เขาจะมีฤทธิ์แต่อาภัพในชาติกำเนิดเพราะเกิดมาในอัตภาพเป็นเดรัจฉานหลวงปู่เมื่อได้ฟังจบลง ท่านมีความเวทนาสงสาร ท่านจึงได้เทศน์สั่งสอนให้ยึดมั่นในศีลและพระไตรสรณคมน์ไว้ย่อมจะได้พบกับภพชาติที่สูงกว่านี้

หากจะมองความผิดแล้วไม่น่าจะมีบาปกรรมถึงเพียงนั้นเพราะแค่เอามีดของพระมาใช้ส่วนตัว ทำไมจึงต้องได้รับโทษเช่นนั้น เรื่องนี้หลวงปู่ชอบท่านได้อรรถาธิบายว่า

"ขึ้นชื่อว่าบาปกรรมนรชนไม่ควรดูหมิ่นว่าเล็กน้อยเปรียบเหมือนภาชนะที่นำออกไปรองน้ำฝนไว้กลางแจ้ง เมื่อฝนตกลงมาน้ำฝนเพียงหยดเดียวไม่ได้ทำภาชนะนั้นเต็มก็จริง แต่เมื่อฝนตกอยู่บ่อยๆ ภาชนะนั้นย่อมเต็มแน่ ดังนั้นผู้ที่ทำบาปอยู่แม้จะทำทีละน้อยนิดย่อมก่อเป็นกองบาปให้ใหญ่โตขึ้นโดยลำดับฉับพลันเหมือนกัน

พญานาคมาอาสาเลื่อยไม้

"เหตุการณ์ดังกล่าวนี้เกิดขึ้นในปีพุทธศักราช 2409 หลวงปู่ชอบ ฐานสโม ท่านได้นำคณะปฏิบัติธรรมออกวิเวกตามริมฝั่งแม่น้ำโขง ฝั่งประเทศไทย หมู่พวกที่ออกท่องเที่ยวธุดงค์คราวนั้นมีหลวงปู่หลุย จนฺทสาโร, หลวงปู่ชามา อจุตฺโต, หลวงปู่บัวคำ มหาวีโร, หลวงปู่บุญเพ็ง เขมาภิรโต รวมทั้งตาประขาวเฒ่าอีกคนหนึ่ง เริ่มแรกก็พาคณะออกปฏิบัติธรรมริมฝั่งโขง ในเขตอำเภอเชียงคาน จังหวัดเลย โดยได้แวะพักที่วัดศรีโพนแท่น ตำบลนาซ่าว อำเภอเชียงคาน จังหวัดเลย"

ตามเจตนาของหลวงปู่ชอบแล้วก็จะชวนท่านเจ้าคุณพระราชสีสังวรหรือที่รู้จักกันดีตอนนั้นว่าท่านเจ้าคุณนาซ่าวออกเที่ยววิเวกร่วมคณะไปด้วย แต่บังเอิญเจ้าท่านคุณติดภารกิจ จึงมิอาจท่องเที่ยวธุดงค์ร่วมคณะไปด้วย แต่ก็มีชาวบ้านนาซ่าว 2 คน ขอร่วมคณะไปด้วย

คณะของหลวงปู่ออกจากนาซ่าวก็เดินเลียบแม่น้ำโขงย้อนขึ้นไปทางเหนืออำเภอท่าลี่ เมื่อท่องเที่ยวธุดงค์มาถึงหมู่บ้านแห่งหนึ่งชื่อ "หมู่บ้านครกหมาด" ได้พบกับวัดร้างอยู่ริมแม่น้ำโขง เมื่อเห็นเป็นทำเลที่เหมาะแก่การเจริญสมณธรรม หลวงปู่จึงได้ชวนหมู่คณะหยุดพักที่วัดร้างแห่งนี้สักระยะหนึ่งเพื่อเจริญภาวนา

เมื่อท่านเห็นว่าศาลาวัดร้างแห่งนี้ชำรุดทรุดโทรมมาก ท่านจึงคิดอยากจะทำการซ่อมแซมขึ้นมาใหม่ เพื่อเป็นการเอื้อประโยชน์ให้กับพระโยคาวจรทั้งหลายที่เดินผ่านมาได้มีที่พักบำเพ็ญเพียร รวมทั้งจะเป็น

หลังจากที่หลวงปู่คิดจะบูรณปฏิสังขรณ์ศาลาวัดให้ดูดี และมีความมั่นคง เพื่อพระธุดงค์ที่ผ่านมาจะได้ใช้เป็นที่พักพิงในการปฏิบัติธรรม ได้ไม่นานฝนก็ตกลงมาห่าใหญ่เหมือนจะเป็นปาฏิหาริย์ก็เหลือจะเดาได้ ทำให้เกิดมีกระแสน้ำพัดเอาท่อนซุงขนาดใหญ่มาเกยติดอยู่ที่ชายน้ำตรงหน้าวัดคกนหมาดพอดีรวมทั้งหมด 5 ท่อน ด้วนกัน เมื่อเป็นโอกาสเหมาะเช่นนั้น หลวงปู่ชอบจึงตกลงจะใช้ท่อนซุงที่ลอยมาเกยชายหาดทั้ง 5 ท่อน นี้เอามาเลื่อยเป็นแผ่นกระดานเพื่อซ่อมแซมศาลาหอฉันที่คณะของท่านได้พักอาศัยชั่วคราวนี้

จากนั้นหลวงปู่ก็ได้สอบถามชาวบ้านว่ามีใครที่มีความชำนาญเรื่องการเลื่อยไม้บ้างให้ไปพบกับท่านด้วยเพื่อท่านจะว่าจ้างให้เลื่อยไม้ซุงมาซ่อมแซมศาลาหอฉัน เมื่อพวกชาวบ้านที่เป็นชายหนุ่มมีความชำนาญในการเลื่อยไม้จึงได้มาพบหลวงปู่

โดยพวกเขาเสนอจะเลื่อยไม้ทั้ง 5 ท่อนให้โดยขอค่าแรงเป็นเงิน 500 บาทถ้วน สมัยนั้นเงินห้าร้อยบาทเป็นเงินไม่น้อยเลยนะครับท่านผู้อ่าน หากเทียบกับปัจจุบัน

เมื่อรู้ราคาค่าจ้างแล้ว หลวงปู่จึงหันมาถามตาปะขาวที่ติดตามหลวงปู่ว่ามีเงินพอไหมและมีทั้งหมดเท่าไร ตาปะขาวได้ตอบว่ามีอยู่ 450 บาท หลวงปู่จึงได้ต่อรองราคาให้เหลือ 450 บาท แต่ก็ไม่เป็นที่ตกลง พวกคนเลื่อยไม้ยังยืนยันจะขอค่าจ้างเท่าเดิมอยู่นั่นแหล่ะ

หลวงปู่เองก็ไม่รู้ว่าจะไปหาเงินที่ไหนมาเพิ่มเติมให้ถึงห้าร้อยบาท ทำให้โครงการที่จะซ่อมแซมศาลาต้องหยุดไว้ก่อน

กระทั่งเช้าวันต่อมาหลังจากที่พระได้ฉันจังหันเป็นที่เรียบร้อยแล้ว

ได้มีชายหนุ่มวันกลางคนอายุประมาณสามสิบต้นๆ 2 คน เดินขึ้นมาทางชายน้ำหน้าวัดเดินตรงมาเข้ามายังศาลาอันเป็นที่พักเจริญภาวนาของคณะของหลวงปู่ พร้อมกับได้เข้ากราบนมัสการพร้อมกับเรียนถามหลวงปู่ว่า

"ทราบว่า ท่านอาจารย์กำลังต้องการคนเลื่อยไม้เพื่อซ่อมแซมศาลาหอฉัน ตอนนี้ท่านได้คนมารับจ้างหรือยัง ถ้ายังพวกข้าน้อยจะขอรับจ้างอาจารย์เอง"

"อ๋อ. เมื่อวานนี้มีคนมาถามเรื่องเลื่อยไม้เหมือนกัน แต่ตกลงราคากันยังไม่ได้ เขาขอค่าจ้าง 500 บาท แต่อาตมาไม่มีเงินพอ จึงยังไม่เป็นที่ตกลงกัน ถ้าโยมจะอาสาเป็นผู้เลื่อยไม้ทั้งหมดนี้จะคิดราคาเท่าไรบอกราคามาเลย"

"ท่านอาจารย์มีเงินอยู่เท่าไรขอรับ"

"อาตมามีเงินอยู่ 450 บาท ตกลงไหม"

ชายหนุ่มแปลกหน้าทั้งสองคนเรียนหลวงปู่ว่า ถ้าท่านมีแค่นี้ข้าน้อยก็จะเอาเท่าที่มีนั่นแหละ พรุ่งนี้พวกข้าน้อยจะเริ่มงานเลย ท่านอาจารย์ไม่ต้องเป็นห่วงหรือกังวลเรื่องคนมาเลื่อยไม้อีกต่อไป และมีข้อแม้ว่าในขณะที่พวกข้าน้อยทำงานอยู่ ห้ามผู้ใดไปยุ่งเป็นอันขาด จากนั้นชายร่างกำยำทั้งสองได้กราบลาหลวงปู่กลับไปทางชายน้ำ

วันต่อมาหลังจากที่พระเณรฉันภัตตาหารเช้าเป็นที่เรียบร้อยแล้ว หลวงปู่ท่านจึงได้กำชับพระภิกษุและสามเณร รวมทั้งตาปะขาวผู้ติดตามให้อยู่แต่ในบริเวณวัด เพื่อเดินจงกรมหรือจะนั่งสมาธิก็ตามแต่อัธยาศัย อย่าได้ไปยุ่งกับพวกญาติโยมที่มาเลื่อยไม้เป็นอันขาดปล่อยให้พวกเขาทำงานของเขาไป

หลวงปู่ชอบเหมือนท่านรู้ว่าอะไร ในวันนั้นท่านจึงไปนั่งดักทางลงชายน้ำมิให้ใครลงไปเป็นอันขาด ตอนนั้นได้ยินแต่เสียงเลื่อยไม้ตั้งแต่เช้า พอตกตอนบ่ายหลวงปู่ได้ชุมนุมหมู่คณะฉันน้ำชาอันเป็นปกติอยู่แล้ว แต่เสียงเลื่อยไม้เงียบหายไปตาปะขาวจึงถามหลวงปู่ว่า

"เขาเลื่อยไม้เสร็จแล้วและขนขึ้นมากองไว้ข้างศาลาอย่างเป็นระเบียบเรียบร้อยแล้ว เสียงเลื่อยก็เงียบหายไปตั้งนานยังไม่เห็นพวกเขาขึ้นมาขอเบิกเงินค่าจ้างเลย"

"ก็ลองไปดูพวกเขาหน่อยซิ พวกเขายังอยู่ที่นั้นหรือเปล่า"

ตาปะขาวหายลงไปพักหนึ่งก็กลับขึ้นมากราบหลวงปู่ให้ทราบ "ไม่เห็นพวกเขาเลยขอรับหลวงปู่ เลื่อยก็ไม่มีคนก็หาย"

"หลวงปู่ชอบจึงได้พูดขึ้นมาลอยๆ ว่าโยมพวกนี้ไปไวมาไวหาตัวยากจังจะให้เงินค่าจ้างก็ไม่ยอมรับ สงสัยจะมาเลื่อยไม้เอาบุญเขาไม่อยากได้เงิน แต่พวกเขาอยากได้บุญมากกว่า หลวงปู่ชาที่มานั่งร่วมวงอยู่ได้พูดขึ้นมาอย่างสงสัยในพฤติกรรมของสองหนุ่มผู้มากับความลึกลับว่า"

"ท่านอาจารย์บ้านของพวกเขาอยู่ที่ไหน"

"อยู่ทางโน้นมั้ง"

พูดพร้อมกับโบ้ยปากไปทางฝั่งประเทศลาว จากนั้นหลวงปู่ก็ไม่ได้พูดอะไรต่อและไม่มีใครกล้าถามเรื่องนี้กับท่านอีก เป็นอันว่าไม้ก็เลื่อยออกมาเป็นแผ่นจนเรียบร้อยพอที่จะซ่อมแซมศาลาเสร็จเรียบร้อยเงินก็ไม่ต้องจ่าย เพราะสองหนุ่มนั้นได้หายตัวไปแล้วหลังจากทำงานเสร็จก็เลยไม่รู้ว่าจะไปตามจ่ายที่ไหน การซ่อมแซมศาลาเสร็จสิ้นลงในเวลาต่อมาด้วยความร่วมแรงร่วมใจของชาวบ้าน และพระภิกษุสามเณร

ที่ติดตามหลวงปู่ นอกจากได้ซ่อมแซมศาลาหอฉันที่ชำรุดทรุดโทรม แล้วหลวงปู่ได้นำไม้ที่เหลือมาสร้างกุฏิหลังเล็กๆ อีก 2 หลัง เพื่อเป็นที่พักปฏิบัติธรรมของพระที่ผ่านมา และเป็นที่หลบแดดหลบฝนสะดวกในการเจริญสมณธรรม

หลวงปู่ชอบและคณะได้พักบำเพ็ญเพียรอยู่ที่ "วัดคกหมาด" เป็นเวลาร่วมเดือน แต่ชายสองคนที่มารับจ้างเลื่อยไม้เงียบหายไปเช่นกันก็เป็นที่รู้จักกันในหมู่คณะว่าที่แท้ชายหนุ่มร่างกำยำ 2 คนนั้น คือพญานาคที่อาศัยอยู่แถบแม่น้ำโขงนั่นเอง ออกจากวัดบ้านคกหมาดแล้วหลวงปู่ได้นำคณะข้ามไปฝั่งประเทศลาว โดยไปวิเวกแถวบ้านปากพางและบ้านนาบัวต่อไป

อัตโนประวัติ หลวงปู่ขันตี ญาณ วโร
ณ วัดป่าม่วงไข่ ตำบลสานตม อำเภอภูเรือ จังหวัดเลย

บิดา ชื่อ นายไชย แสนคำ

มารดา ชื่อ นางแพง แสนคำ

บุตรคนที่ 1 ด.ช. ตรี แสนคำ

ปัจจุบัน คือ หลวงปู่ขันตี ญาณ วโร

บุตรคนที่ 2 ด.ญ. สุนาลี แสนคำ (เสียชีวิตแต่วัยเยาว์)

บุตรคนที่ 3 ด.ญ. วันดี แสนคำ
บุตรคนที่ 4 ด.ญ. คันที แสนคำ
บุตรคนที่ 5 ด.ญ. สุนีย์ แสนคำ
บุตรคนที่ 6 ด.ญ. ทองมี แสนคำ
บุตรคนที่ 7 ด.ช. ทวี แสนคำ

ปัจจุบัน พระอาจารย์ทวี ปุญญปญโญ
เป็นเจ้าอาวาสวัดป่าห้วยเดื่อ (วัดป่าสันติธรรม)

ด.ช. ตรี แสนคำ เกิดวันอังคารที่ 12 ตุลาคม พ.ศ. 2486 อยู่บ้านเลขที่ 136 หมู่ที่ 8 ตำบลบ้านทุ่ม อำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น และได้เข้ารับการศึกษาจนจบประถมศึกษาปีที่ 4 เมื่ออายุ12 ปี จึงได้ขออนุญาตบิดาและมารดา บรรพชาเป็นสามเณร นามว่า "ขันติหรือขันตี" คือ ความอดทนสูง ดีเยี่ยม ณ วัดศรีจันทร์ อำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น ปี พ.ศ.2499 โดยมีพระพิศาลสารคุณ เป็นพระอุปัชฌาย์ พร้อมทั้งศึกษาพระธรรมวินัย ซึ่งมีความวิริยะ อุตสาหะ เพียรพยายามอย่างไม่ย่อท้อ

วันที่ 2 มิถุนายน พ.ศ. 2507 อุปสมบทเป็นพระภิกษุ โดยพระครูศรีธรรมาลังการเป็นพระกรรมวาราจารย์ และพระมหาศรีเป็นพระอนุสาวนาจารย์

พรรษาที่ 1 พ.ศ. 2507 จำพรรษา ณ วัดป่าคีรีวรรณ โดยมีหลวงปู่บุญเพ็ง กปฺปโก ให้หลวงปู่ขันตี ญาณ วโร พิจารณาด้วยสติ ต่อจากนั้นเดินทางไปจำศีลที่ วัดถ้ำผาปู่ จังหวัดเลย โดยใช้สติพิจารณากาย ความเป็นไปแห่งกาย จาริกธุดงค์พรรษาไปวัดถ้ำผาปู่ จังหวัดเลย

เพื่อศึกษากับหลวงปู่คำดี ปภาโส ซึ่งหลวงปู่ก็ให้คำแนะนำปรึกษาให้เป็นอย่างดี เริ่มแรก บริกรรมพิจารณากาย โดยเฉพาะจริต อาทิเช่น ศรัทธาจริต ราคะจริต วิตกจริต โมหะจริต โทสะจริต พุทธจริต เป็นต้น โดยพระอาจารย์คำดี ปภาโส ได้แนะนำและแก้ไขจริต ทั้ง 6 จริต ให้รับทราบอย่างละเอียดลึกซึ้ง

<u>พรรษาที่ 2</u> พ.ศ. 2508 จำพรรษาที่วัดถ้ำผาปู่

<u>พรรษาที่ 3</u> พ.ศ. 2509 จำพรรษาที่วัดป่าหนองแซง อำเภอเมือง จังหวัดอุดรธานี โดยมีหลวงปู่บัว สิริปุณฺโณ เป็นเจ้าอาวาส

<u>พรรษาที่ 13</u> พ.ศ. 2519 จำพรรษาปรนนิบัติ หลวงปู่ชอบ ฐานสโม ที่วัดป่าสานตม

<u>พรรษาที่ 14-15</u> พ.ศ 2520-2521 จำพรรษา ณ วัดป่าน้ำริน อำเภอแม่ริม จังหวัดเชียงใหม่ ได้กำหนดสติสัมปชัญญะ

<u>พรรษาที่ 16</u> พ.ศ.2522 จำพรรษา ณ วัดถ้ำกองเพล จังหวัดอุดรธานี

<u>พรรษาที่ 17</u> พ.ศ.2523 จำพรรษา ณ วัดป่าห้วยเดื่อ อำเภอหนองหิน จังหวัดเลย

<u>พรรษาที่ 18</u> พ.ศ.2524 จำพรรษา ณ วัดอโศการาม จังหวัดสมุทรปราการ

<u>พรรษาที่ 19-23</u> พ.ศ. 2525-2529 จำพรรษา ณ วัดป่าห้วยเดื่อ อำเภอหนองหิน จังหวัดเลย

<u>พรรษาที่ 24</u> พ.ศ.2530 จำพรรษา ณ วัดบ้านบง อำเภอภูเรือ จังหวัดเลย

พรรษาที่ 25-34 พ.ศ. 2531-2540 จำพรรษา ณ วัดป่าห้วยเดื่อ (วัดป่าสันติธรรม) อำเภอ หนองหิน จังหวัดเลย

พรรษาที่ 35 - ปัจจุบัน พ.ศ. 2541-ปัจจุบัน จำพรรษา ณ วัดป่าม่วงไข่ ตำบลสานตม อำเภอภูเรือ จังหวัดเลย

ปัจจุบัน หลวงปู่ขันตี ญาณ วโร อายุ 71 ปี ได้จำพรรษา ณ วัดป่าม่วงไข่ ตำบลสานตม อำเภอภูเรือ จังหวัดเลย โดยได้ปฏิบัติและดำเนินการต่างๆ ตามคำบอกกล่าวของ หลวงปู่ชอบ ฐานสโม อาทิเช่น กุฏิประมาณ 35 กุฏิ ขุดบ่อน้ำ วิหารปฏิบัติธรรม(พระสวดมนต์) ศาลาวัดป่าม่วงไข่ พัทธสีมา (พระฉันเช้า) พิพิธภัณฑ์หลวงปู่ชอบ ฐานสโม และตึกสงฆ์บูรพาจารย์ เป็นต้น บัดนี้ หลวงปู่ขันตี ญาณ วโร ได้ดำเนินการสำเร็จทุกประการแล้ว

เนื่องจากปัจจุบันมีการก่อสร้างเพิ่มเติมเพื่อรองรับ พระสงฆ์ ญาติโยม โดยกำลังดำเนินการก่อสร้างศาลาหอฉันใหม่ และปรับพื้นที่เพื่อจอดรถ

หลวงปู่ขันตี ญาณ วโร ได้มีเมตตาจิต เล่าเรื่อง "สงครามพญานาค" เพื่อเป็นวิทยาทานให้กับผู้ที่ศรัทธาพญานาคราช

พญานาคเป็นอีกภพหนึ่งของสัตว์โลก แต่เป็นภพที่สามารถเนรมิตร่างให้เป็นอะไรก็ได้ จะให้เนรมิตเป็นคนเป็นสัตว์ชนิดใดก็ได้ทั้งนั้นและมีอยู่ทั่วไปในโลกนี้ คือ ความอัศจรรย์ของพวกพญานาคที่มีดีกว่ามนุษย์

ถ้าพูดถึงภพชาติสกุลแล้วละก็มนุษย์อยู่ในภพที่ดีกว่าสูงกว่า

พญานาค ที่ยังได้ชื่อว่าเป็นเดรัจฉานอันต่ำต้อยจะมาบวชเป็นพระอย่างมนุษย์ไม่ได้ ในสมัยพุทธกาลพญานาคเคยปลอมตัวเป็นมานพน้อยมาขอบวชในพระพุทธศาสนา แต่ก็อยู่ได้ไม่นานเพราะแสดงความเป็นเดรัจฉานออกมาจนโดนจับได้

เมื่อบวชในพระพุทธศาสนาไม่ได้ก็อ้อนวอนขอให้คนที่จะมาบวชเป็นพระได้บวชเป็นนาคก่อนได้ไหมเรื่องนี้อนุโลม แม้แต่บันไดขึ้นโบสถ์ขอให้สร้างเป็นบันไดนาคก็อนุโลม แสดงว่าบรรดาพญานาคเลื่อมใสศรัทธาในพระพุทธศาสนาไม่แพ้มนุษย์เลย

เท่าที่เคยอ่านพบในบางเรื่องราวของพญานาคที่เล่าถึงอดีตชาติของตนเองก่อนมาเป็นพญานาค เคยเสวยชาติเป็นมนุษย์หรือคนมาก่อน แต่ทำผิดศีลธรรมเข้าจึงได้มาเสวยเป็นพญานาค

พญานาคแม่น้ำโขงกับพญานาคภูเขาแม้จะอยู่คนละถิ่นแต่ก็เทียวไปเทียวมาหากัน ซึ่งต่างก็มีฤทธิ์ไม่ด้อยไปกว่ากันเลย พญานาคภูเขาก็มีผู้ปกครองเหล่าบริวาร ส่วนพญานาคแม่น้ำโขงก็มีผู้ปกครองในผืนน้ำแต่ละแห่งเช่นเดียวกัน คือ มีการแบ่งเขตการปกครองเหมือนมนุษย์มีจิตใจเหมือนมนุษย์ คือ มีรัก โลภ โกรธ หลง มีทหารปกครองคุ้มครองดินแดนไม่ให้ใครมาบุกรุกและรุกราน ขืนเข้ามาก็มีเรื่องได้รบกันทันทีอย่างเรื่องที่เกิดขึ้นอย่างเหลือเชื่อนี้

จากบันทึกของพระอุปัฏฐานของหลวงปู่ชอบ ฐานสโม ได้บันทึกไว้ค่อนข้างจะมีความแปลกแตกต่างไปจากทุกๆ เรื่องอันเกี่ยวกับพญานาคซึ่งหลวงปู่ชอบ ได้พบ ตามปกติจะมาปรากฏตัวเพื่อขอฟังเทศน์

แต่พญานาคภูเขามาแปลก พวกเขามาเพื่อจะยกทัพไปสู้กับ

พญานาคแม่น้ำโขง เรื่องนี้ได้เกิดขึ้นเมื่อปีพุทธศักราช 2508 ในขณะที่หลวงปู่ชอบ ท่านพักเจริญภาวนาอยู่ที่บ้านป่าม่วงไข่ ตำบลสามตม อำเภอภูเรือ จังหวัดเลย

ช่วงนั้นเป็นช่วงที่หลวงปู่ชอบ ท่านกำลังสร้างที่พักอาศัยของพระภิกษุสามเณรและศาลาวัดป่าม่วงไข่ มีพระภิกษุและสามเณรอยู่จำพรรษาหลายองค์พร้อมกับชาวบ้านได้มาช่วยกันสร้างคนละไม้คนละมือตามแรงศรัทธา

พระภิกษุและสามเณรที่เป็นลูกศิษย์ลูกหาของหลวงปู่ รวมทั้งหลวงปู่คำผอง กุสลธโร จากวัดป่าผาแด่น อำเภอแม่แตง จังวัดเชียงใหม่ ท่านได้เดินทางมาช่วยก่อสร้างครั้งนั้นด้วย วัดป่าบ้านม่วงไข่นั้น สร้างอยู่บนภูเขา ซึ่งมีแหล่งน้ำพอได้อาศัยให้พระภิกษุสามเณรได้ลงไปสรงน้ำ

กันที่ร่องน้ำซับ ซึ่งอยู่ทางด้านหลังของวัด

ทางที่พระเณรเดินลงไปสรงน้ำทั้งชันและลึกมาก ต้องค่อยๆ เดินลงไป หากขืนเดินลงผิดพลาดก็ต้องกลิ้งลงไปอย่างแน่นอนมันก็ดีไปอย่างเป็นการสอนให้พระเณรมีสติอยู่ตลอดเวลา หากเดินไม่ระมัดระวังหรือเดินแบบคนขาดสติละก็โดนหนามไผ่ตรงทางเดินเกี่ยวผ้าอย่างแน่นอน

เนื่องจากทางไปยังแหล่งน้ำซับน้ำต้องอาศัยเกาะกิ่งไผ่ลงไปอย่างช้าๆ กว่าจะเดินลงไปถึง ตักน้ำแล้วขนขึ้นมาแสนลำบากอย่างยิ่ง หลวงปู่ชอบได้วานพวกชาวบ้านช่วยให้ทำทางลงไปสรงน้ำของพระเณรให้ด้วย พวกชาวบ้านก็รับปากแต่ต้องเป็นวันต่อไป คือต้องเรียกประชุมก่อน

ที่นี่พอตกกลางคืนหลวงปู่ชอบกำลังนั่งสวดมนต์ภาวนาอยู่บนกุฏิ ท่านได้ยินเสียงเหมือนคนกำลังยืนคุยกันจำนวนมากแว่วมา แรกๆ ท่านก็คิดว่า เป็นเสียงของชาวบ้านมาวัดกัน พอท่านได้กำหนดจิตออกไปดูข้างนอกปรากฏว่า สิ่งที่ท่านเห็นนั้นไม่ใช่คน แต่เป็นพวกพญานาคกำลังเตรียมกำลังจะออกรบ ที่เข้าใจอย่างนั้น เพราะมีทัพม้าทัพช้าง พร้อมไพร่พลกองทัพทหารมีอาวุธยุทโธปกรณ์ครบมือ ไม่ว่าจะเป็นมีดพร้า ดาบ หอก แหลน หลาว

ทหารแต่ละคนแต่งตัวเหมือนนักรบสมัยโบราณทุกอย่างที่เห็น ไม่มีอะไรที่แตกต่างไปจากมนุษย์เลย จะมีความแตกต่างอยู่ก็แต่ไม่มี

อาวุธปืนเล็กปืนใหญ่ และเครื่องบินทิ้งระเบิด ทหารยังใช้อาวุธสมัยโบราณทั้งสิ้น

"หลวงปู่ชอบ เมื่อเห็นเช่นนั้นก็ตกใจว่าพวกเขาจะไปที่ไหนกัน ไปรบกับใคร เมื่อท่านสงสัยจึงได้กำหนดจิตถามพญานาคที่เป็นตัวหัวหน้าใหญ่ว่า ท่านจะพากันไปที่ไหนกันหรือ จึงได้เตรียมพลพร้อมอาวุธมากมายปานนี้ พญานาคที่เคยเป็นหัวหน้าก็ตอบอย่างไม่ปิดบังว่าจะออกไปทำสงครามกับพวกพญานาคแม่น้ำโขง"

"พวกพญานาคแม่น้ำโขงมันหมิ่นเหยียดหยามเกียรติ และศักดิ์ศรีของพวกเราจึงไม่อาจจะยอมมันได้ ต้องรบกับมันให้แตกหักไปข้างหนึ่ง"

ทำเอาหลวงปู่นิ่งและคิดในใจว่า พวกพญานาคมีการรบกันด้วยหรือ มันเกิดอะไรขึ้นหากท่านไม่ขอบิณฑบาตเรื่องก็จะบานปลาย ท่านจึงได้กล่าวกับหัวหน้าว่า

"อาตมาขอบิณฑบาตอย่าได้รบราฆ่ากันเลย มันเป็นบาปเป็นกรรม"

หลวงปู่ชอบจะพูดอย่างไร พวกเขาก็ไม่ยอมยืนยันกระต่ายขาเดียวต้องรบเพื่อเล่นงานมันให้รู้ดำรู้แดงกันไปเลยหลวงปู่ชอบรำพึงรู้

"มัน คือ สิสูนหลายแท้เน้อ (โกรธมาก) จึงไม่ยอมลดราวาศอก"

เมื่อท่านห้ามแล้วก็ไม่ยอมฟังขอบิณฑบาตมันก็ไม่สนใจจะไปรบกับพญานาคแม่น้ำโขงให้ได้ไม่รู้ว่ามันไปโกรธอะไรหนักหนา แน่นอนทุกอย่างมันต้องมีเหตุ จึงได้เกิดผลตามมาแต่ ณ เวลานั้นท่านรู้ว่า จิตพวกเขากำลังลุกเป็นไฟใครจะห้ามคงไม่ฟัง ธรรมะก็ยากจะดับไฟอารมณ์ให้มันมอดลงได้ในตอนนั้น

หลวงปู่ชอบ เมื่อได้เห็นว่าพลพรรคของพญานาคมีมากมาย พวกเขาก็มีฤทธิ์กันทั้งนั้น ท่านจึงได้พูดกับตัวหัวหน้าใหญ่ว่า ก่อนจะออกศึกสงครามก็ควรมาสร้างบุญสร้างกุศลร่วมกันก่อน เพื่อเป็นสิริมงคลกุศลมหากุศล โดยขอให้พวกพญานาคทำถนนหนทางลงไปสู่แหล่งน้ำให้ เนื่องจากพระภิกษุและสามเณรที่ลงลำบาก ตัวหัวหน้าได้รับปากท่านว่าจะสร้างให้เดี๋ยวนี้เลย เมื่อกล่าวจบพวกเขาเดินลงไปยังแหล่งน้ำซับมา นานนักพื้นดินก็มีเสียงหินภูเขาพังครืนลงเป็นทางยาวปรับหน้าดินเรียบร้อย หลวงปู่ถึงกับอุทานออกมาว่า

"โอ้โห..! แมงอันนี้ (สัตว์พวกนี้) มันแฮงมันมีฤทธิ์หลายมันดันทางบาดเดียว (แป๊ปเดียว) เก่งกว่ารถไถรถขุดเสียอีก"

เมื่อพวกมันทำงานเสร็จเป็นที่เรียบร้อยแล้วตามที่มันรับปากไว้ พวกเขาต่างก็กราบลาไปทำศึกสงคราม หลวงปู่ชอบเอง หลังจากที่พวกเขาไปแล้ว ท่านก็พอคอยฟังข่าวการสู้รบของพญานาคทั้งสองฝ่ายด้วยใจจดจ่อเหมือนกันว่า ใครจะแพ้ใครจะชนะ กระทั่งตกดึก ซึ่งตอนนั้นหลวงปู่กำลังอยู่ในสมาธิ จึงรับรู้ทุกอย่างที่กำลังเกิดขึ้น ท่านได้ยินเสียงดังมาจากภูเขาหลังวัดเสียงนั้นดังขึ้นอีกระทึกครึกโครมเหมือนคนกำลังไล่ล่าฟันกันใกล้วัดเข้ามาทุกที

"เอาละเด้อบาดนี้สิเป็นอีหยังอีกหนอ (เอาละซีคราวนี้จะเกิดอะไรขึ้นมาอีกหนอ)" หลวงปู่เพียรรำพึงในใจ

การเปิดศึกสงครามพญานาคภูเขากับพญานาคแม่น้ำโขงอันเป็นศึกใหญ่ ปรากฏว่าพญานาคภูเขาพ่ายยับ จึงแตกกระเจิงหนีขึ้นมาตั้งหลักบนภูเขาอันเป็นฐานทัพใหญ่ มีทั้งบาดเจ็บพยุงกันหามกันขึ้นมาดู

ชุลมุนวุ่นวายกันไปหมด พอหามกันมาถึงลำห้วยก็พากันกระโดดลงน้ำหายไป ไม่ช้าไม่นานบรรดาพญานาคแม่น้ำโขงที่ไล่ฆ่ามาติดๆ ตามมาเห็นหลวงปู่เข้า พวกมันได้ร้องบอกกันว่า

"มีพระอยู่ที่นี่ มีพระอยู่ที่นี่ พวกเราพอแล้วไม่ต้องไล่ตามตามพวกมันไปอีกแล้ว"

หลวงปู่ชอบ ได้ส่งกระแสจิตถามผู้เป็นหัวหน้าใหญ่ ที่เป็นผู้นำทัพพญานาคแม่น้ำโขงว่า พวกท่านมีเรื่องอะไรกันจึงถึงขนาดต้องตามฆ่าตามฟันกันให้บาดเจ็บ และล้มตายจากไปอย่างนั้น ผู้ที่เป็นแม่ทัพจึงได้กราบนมัสการหลวงปู่ชอบว่า

"กราบนมัสการท่านผู้เจริญด้วยธรรม ในความสัตย์จริง เรื่องเป็นมาดังนี้ ต้นเหตุมันมาจากพวกพญานาคภูเขาที่กำลังอยู่ในวัยคะนองได้ไปเที่ยวรังแกลูกเต้าและบริวารพวกเขาก่อนหลายครั้ง แล้วก็ให้อภัยทุกครั้งไม่เอาเรื่อง แต่พวกพญานาคภูเขา ไม่ยอมประพฤติหาเรื่องโดยตลอด ซ้ำยังยกกำลังทหารไปรบถึงแม่น้ำโขงอีก พวกข้าฯ ก็เลยไม่อาจจะยอมมันได้ จึงต้องยอมยกทัพออกมารบกับมันตามที่มันท้าให้มันแตกหักไปข้างหนึ่ง จะได้เข็ดหลาบ เหตุเป็นเช่นนี้แหละ ท่านผู้เจริญ

หลวงปู่ชอบตั้งใจฟังตั้งแต่ต้นจนจบ จึงเข้าใจเรื่องมันเป็นอย่างนี้นี่เอง หลวงปู่ชอบ ท่านจึงได้เทศน์สั่งสอนว่า เรื่องแพ้ชนะกันแค่นั้นก็พอสมควรแล้ว อย่าได้รบราฆ่าฟันให้บาดเจ็บล้มตายต่อไปอีกเลยมันจะเป็นบาปเป็นกรรมต่อกันไปไม่มีวันจบวันสิ้นหากต่างคนต่างก็คิดเอาชนะกันก็จะรบกันอยู่อย่างนี้ ผู้นำทัพฟังด้วยความเข้าใจพร้อมกับยกมือสาธุ สาธุ สาธุ

"เวรย่อมระงับด้วยการไม่จองเวรนะโยม"

"เมื่อได้ฟังเทศน์ฟังธรรมจากหลวงปู่ชอบแล้ว พวกทหารกล้าจากบาดาลใต้แม่น้ำโขงก็พากันกราบหลวงปู่ชอบกลับสู่แม่น้ำโขงอันกว้างใหญ่ ที่ทอดตัวยาวเวลานั้น น้ำกำลังไหลเชี่ยวไปในทันที"

พอรุ่งขึ้นวันใหม่หลวงปู่ชอบได้เดินไปดูเส้นทางลงไปบ่อน้ำซับ ปรากฏว่า เป็นถนนเตียนโล่งเหมือนปรากฏในนิมิตไม่มีผิด..!

หลักการทำสมาธิเบื้องต้น

จิตของคนทั่วๆ ไปที่ไม่เคยทำสมาธินั้น ก็มักจะมีสภาพเหมือนม้าป่าพยศที่ยังไม่เคยถูกจับมาฝึกให้เชื่อง มีการซัดส่ายไปในทิศทางต่างๆ อยู่เป็นประจำ การทำสมาธินั้นก็เหมือนการจับม้าป่านั้นมาล่ามเชือกหรือใส่ไว้ในคอกเล็กๆ ไม่ยอมให้มีอิสระตามความเคยชิน เมื่อตกอยู่ในสภาพเช่นนี้ ม้านั้นก็ย่อมจะแสดงอาการพยศออกมา มีอาการดิ้นรนกวัดแกว่ง ไม่สามารถอยู่อย่างนิ่งสงบได้ ถ้ายิ่งพยายามบังคับ ควบคุมมากขึ้นเท่าไหร่ ก็จะยิ่งดิ้นรนมากขึ้นเท่านั้น

การจะฝึกม้าป่าให้เชื่องโดยไม่เหนื่อยมากนั้นต้องใจเย็นๆ โดยเริ่มจากการใส่ไว้ในคอกใหญ่ๆ แล้วปล่อยให้เคยชินกับคอกขนาดนั้นก่อนจากนั้นจึงค่อยๆ ลดขนาดของคอกลงเรื่อยๆ ม้านั้นก็จะเชื่องขึ้นเรื่อยๆโดยไม่แสดงอาการพยศอย่างรุนแรงเหมือนการพยายามบีบ

บังคับอย่างรีบร้อน เมื่อม้าเชื่องมากพอแล้ว ก็จะสามารถใส่บังเหียนแล้วนำไปฝึกได้โดยง่าย

การฝึกจิตก็เช่นกัน ถ้าใจร้อนคิดจะให้เกิดสมาธิอย่างรวดเร็วทั้งที่จิตยังไม่เชื่อง จิตจะดิ้นรนมาก และเมื่อพยายามบีบจิตให้นิ่งมากขึ้นเท่าไหร่ จิตจะยิ่งเกิดอาการเกร็งมากขึ้นเท่านั้น ซึ่งนั่นจะหมายถึงความกระด้างของจิตที่เพิ่มขึ้น (จิตที่เกร็งจะเป็นจิตที่กระด้าง ซึ่งต่างจากจิตที่ผ่อนคลายจะเป็นจิตที่ประณีตกว่า) แล้วยังจะทำให้เหนื่อยอีกด้วย ถึงแม้บางครั้งอาจจะบังคับจิตไม่ให้ซัดส่ายได้ แต่ถ้าสังเกตให้ดีจะเห็นว่าจิตมีอาการสั่น กระเพื่อมอยู่ภายใน

เหมือนการหัดขี่จักรยานใหม่ๆ ถึงแม้จะเริ่มทรงตัวได้แล้ว แต่ก็ขี่ไปด้วยอาการเกร็ง การขี่ในขณะนั้นนอกจากจะเหนื่อยแล้ว การทรงตัวก็ยังไม่นิ่มนวลราบเรียบอีกด้วย ซึ่งจะต่างกันมากเมื่อเปรียบเทียบกับการขับขี่ของคนที่ชำนาญแล้ว ที่จะสามารถขี่ไปได้ด้วยความรู้สึกที่ผ่อนคลายอย่างสบายๆ ราบเรียบ นุ่มนวล ไม่มีอาการสั่นเกร็ง

หลักทั่วไปในการทำสมาธินั้น พอจะสรุปเป็นข้อๆ ได้ดังนี้

1.) หาความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับการทำสมาธิให้มากที่สุดก่อนที่จะทำสมาธิ เพื่อจะได้ประหยัดเวลาไม่ต้องลองผิดลองถูก และไม่หลงทาง ป้องกันปัญหาที่อาจจะเกิดขึ้นเพราะความไม่รู้ หรือเข้าใจผิด นอกจากนี้ยังป้องกันความฟุ้งซ่านที่อาจจะเกิดขึ้นจากความลังเลสงสัยอีกด้วย

2.) เลือกวิธีที่คิดว่าเหมาะสมกับตนเองมากที่สุด แล้วลองทำไปสักระยะหนึ่งก่อน ถ้าทำแล้วสมาธิเกิดได้ยากก็ลองวิธีอื่นๆ ดูบ้าง เพราะจิตและลักษณะนิสัยของแต่ละคนไม่เหมือนกัน วิธีที่เหมาะสมของแต่ละคนจึงต่างกันไป บางคนอาจจะเหมาะกับการตามดูลมหายใจ ซึ่งอาจจะใช้คำบริกรรมว่า พุทธ-โธ หรือ เข้า/ออก ประกอบ บางคนอาจจะเหมาะกับการแผ่เมตตา บางคนถนัดการเพ่งกสิณ เช่นเพ่งวงกลมสีขาว ฯลฯ

ซึ่งวิธีการทำสมาธินั้นมีมากถึง 40 ชนิด เพื่อให้เหมาะกับคนแต่ละประเภท แต่ที่พระพุทธเจ้าทรงสรรเสริญมากที่สุด ก็คือ อานาปานสติ คือ การตามสังเกต ตามรู้ลมหายใจเข้าออกนั่นเอง (ดูรายละเอียดได้ในเรื่องนิวรณ์ 5 และวิธีแก้ไข ในหมวดสมถกรรมฐาน (สมาธิ) ในหัวข้อวิธี

แก้ไขนิวรณ์ 5/อุทธัจจกุกกุจจะ และในเรื่องอานาปานสติสูตร ในหมวดวิปัสสนา (ปัญญา)) เพราะทำได้ในทุกที่ โดยไม่ต้องเตรียมอุปกรณ์ใดๆ เลย ทำแล้วจิตใจเย็นสบาย ไม่เครียด

3.) อยู่ใกล้ผู้รู้ หรือรีบหาคนปรึกษาทันทีที่สงสัย เพื่อไม่ให้ความสงสัยมาทำให้จิตฟุ้งซ่าน

4.) พยายามตัดความกังวลทุกอย่างที่อาจจะเกิดขึ้นออกไปให้มากที่สุด โดยการทำงานทุกอย่างที่ค้างค้างอยู่ให้เสร็จเรียบร้อยก่อนที่จะทำสมาธิ หรือถ้าทำสมาธิไปแล้ว เกิดความกังวลถึงการงานใดขึ้นมา ก็ให้บอกกับตัวเองว่าตอนนี้เป็นเวลาทำสมาธิ ยังไม่ถึงเวลาทำงานอย่างอื่น เอาไว้ทำสมาธิเสร็จแล้วถึงไปทำงานเหล่านั้นก็ไม่เห็นเสียหายอะไร ถ้าแก้ความกังวลไม่หายจริงๆ ก็หยุดทำสมาธิแล้วรีบไปจัดการเรื่องนั้นๆ ให้เรียบร้อยก่อนก็ได้ ถ้าคิดว่าขืนนั่งต่อไปก็เสียเวลาเปล่า เมื่องานนั้นเสร็จแล้วก็รีบกลับมาทำสมาธิใหม่

5.) ก่อนนั่งสมาธิถ้าอาบน้ำได้ก็ควรอาบน้ำก่อน หรืออย่างน้อยก็ควรล้างหน้า ล้างมือ ล้างเท้าก่อนจะทำให้โล่งสบายตัว เมื่อกายสงบระงับ จิตก็จะสงบระงับได้ง่ายขึ้น

6.) ควรทำสมาธิในที่ที่เงียบสงบ อากาศเย็นสบาย ไม่พลุกพล่านจอแจ

7.) ก่อนนั่งสมาธิควรเดินจงกรม (เดินกลับไปกลับมาช้าๆ โดยยึดจิตไว้ที่จุดใดจุดหนึ่งในเท้า ข้างที่กำลังเคลื่อนไหว เช่น ปลายเท้าหรือส้นเท้า โดยควรมีคำบริกรรมประกอบ เช่น ขวา/ซ้าย ฯลฯ) หรือสวดมนต์ก่อน เพื่อให้จิตเป็นสมาธิในระดับหนึ่งก่อน จะทำให้นั่งสมาธิได้ง่ายขึ้น

๘.) การนั่งสมาธินั้นควรนั่งในท่าขัดสมาธิ หลังตรง (ไม่นั่งพิง เพราะจะทำให้ง่วงได้ง่าย) หรือถ้าร่างกายไม่อำนวย ก็อาจจะนั่งบนเก้าอี้ ก็ได้ นั่งบนพื้นที่อ่อนนุ่มตามสมควร ทอดตาลงต่ำ ทำกล้ามเนื้อให้ผ่อนคลาย อย่าเกร็ง (เพราะการเกร็งจะทำให้ปวดเมื่อย และจะทำให้จิตเกร็งตามไปด้วย) นั่งให้ร่างกายอยู่ในท่าที่สมดุล มั่นคง ไม่โยกโคลงได้ง่าย มือทั้ง 2 ข้างประสานกัน ปลายนิ้วหัวแม่มือแตะกันเบาๆ วางไว้บนหน้าตัก หลับตาลงช้าๆ หลังจากนั้นส่งจิตไปสำรวจตามส่วนต่างๆ ของร่างกาย ให้ทั่วทั้งตัว เพื่อดูว่ามีกล้ามเนื้อส่วนใดที่เกร็งอยู่หรือไม่ ถ้าพบก็ให้ผ่อนคลายกล้ามเนื้อส่วนนั้นให้หายเกร็ง โดยไล่จากปลายเท้าทีละข้าง ค่อยๆ สำรวจเลื่อนขึ้นมาเรื่อยๆ จนถึงสะโพก แล้วย้ายไปสำรวจที่ปลายเท้าอีกข้างหนึ่ง ทำเช่นเดียวกัน จากนั้นก็สำรวจจากสะโพกไล่ขึ้นไปจนถึงยอดอก แล้วสำรวจจากปลายนิ้วมือทีละข้าง ไล่มาจนถึงไหล่ เมื่อทำครบสองข้างแล้ว ก็สำรวจไล่จากยอดอกขึ้นไปจนถึงปลายเส้นผม ก็จะเป็นการผ่อนคลายกล้ามเนื้อได้ทั่วร่างกาย จากนั้นหายใจเข้าออกลึกๆ สัก 3 รอบ โดยมีสติอยู่ที่ลมหายใจ ตรงจุดที่ลมกระทบปลายจมูก พร้อมกับทำจิตใจให้รู้สึกผ่อนคลายลงเรื่อยๆ หลังจากนั้นจึงเริ่มทำสมาธิตามวิธีที่เลือกเอาไว้

๙.) อย่าตั้งใจมากเกินไป อย่าไปกำหนดกฎเกณฑ์ว่าวันนั้นวันนี้จะต้องได้ขั้นนั้นขั้นนี้ เพราะจะทำให้เคร่งเครียด จิตจะหยาบกระด้างและจิตจะไม่อยู่กับปัจจุบัน เพราะมัวแต่ไปจดจ่ออยู่กับผลสำเร็จซึ่งยังไม่เกิดขึ้น จิตจะพุ่งไปที่อนาคต เมื่อจิตไม่อยู่ที่ปัจจุบันสมาธิก็ไม่เกิดขึ้น

ให้ทำใจให้สบายๆ ผ่อนคลาย คิดว่าได้แค่ไหนก็แค่นั้น แล้วค่อยๆ

รวมจิตเข้ามาที่จุดที่ใช้ยึดจิตนั้น (เช่นลมหายใจ และคำบริกรรม) แล้วคอยสังเกตสิ่งที่เกิดขึ้นเฉพาะหน้าในขณะนั้น (เช่น ความหยาบ/ละเอียด ความยาว ความลึก ความเย็น/ร้อน ของลมหายใจ) จิตก็จะอยู่ที่ปัจจุบันแล้วสมาธิก็จะตามมาเอง ถ้าฟุ้งซ่านไปบ้างก็คิดว่าเป็นเรื่องธรรมดาของจิตอย่ากังวล อย่าอารมณ์เสีย (จะทำให้จิตหยาบขึ้น) เพราะคนอื่นๆ ก็เป็นกันทั้งนั้น เมื่อรู้ตัวว่าฟุ้งออกไปแล้ว ก็ใจเย็นๆ กลับมาเริ่มทำสมาธิใหม่แล้วจะดีขึ้นเรื่อยๆ เอง

10.) ใหม่ๆ ควรนั่งแต่น้อยก่อน เช่น 5 - 15 นาที แล้วจึงค่อยๆ เพิ่มขึ้นเป็น 20, 30, 40, ... นาที ตามลำดับ เพื่อให้ร่างกายและจิตใจค่อยๆ ปรับตัว เมื่อนั่งไปแล้วหากรู้สึกปวดขาหรือเป็นเหน็บ ก็ขอให้พยายามอดทนให้มากที่สุด ถ้าทนไม่ไหวจริงๆ จึงจะขยับ เพราะทุกครั้งที่มีการขยับตัวจะทำให้จิตกวัดแกว่ง ทำให้สมาธิเคลื่อนได้ และโดยปรกติแล้วถ้าทนไปได้ถึงจุดหนึ่ง เมื่ออาการปวดหรือเป็นเหน็บนั้นเกิดขึ้นเต็มที่แล้ว อาการปวดหรือเป็นเหน็บนั้นก็จะหายไปเอง และมักจะเกิดความรู้สึกเบาสบายขึ้นมาแทนที่ ซึ่งเป็นอาการของปีติที่เกิดจากสมาธิ

11.) การทำสมาธินั้น เมื่อใช้สิ่งไหนเป็นเครื่องยึดจิต ก็ให้ทำความรู้สึกเหมือนกับว่า ตัวเราทั้งหมดไปรวมเป็นก้อนกลมๆ เล็กๆ อยู่ที่จุดยึดจิตนั้น เช่น ถ้าใช้ลมหายใจ (อานาปานสติ) ก็ทำความรู้สึกว่าตัวเราทั้งหมดย่อส่วนเป็นตัวเล็กๆ ไปนั่งอยู่ที่จุดที่รู้สึกว่าลมกระทบอย่างชัดเจนที่สุด เช่นปลายรูจมูกข้างใดข้างหนึ่ง หรือริมฝีปากบนเป็นต้น ให้ทำความรู้สึกที่จุดนั้นเพียงจุดเดียว ไม่ต้องเลื่อนตามลมหายใจ เหมือนเวลาเลื่อยไม้ ตาก็มองเฉพาะที่จุดที่เลื่อยสัมผัสกับไม้

เพียงจุดเดียว ไม่ต้องมองตามใบเลื่อย ก็จะรู้ได้ว่าตอนนี้กำลังเลื่อยเข้าหรือเลื่อยออก เมื่อจิตอยู่ที่จุดลมกระทบเพียงจุดเดียว ก็จะรู้ทิศทางและลักษณะของลมได้เช่นกัน

12.) ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้นก็อย่าตกใจ อย่ากลัว อย่ากังวล เพราะทั้งหมดเป็นเพียงอาการของจิต พยายามตั้งสติเอาไว้ให้มั่นคง ตราบใดที่ไม่กลัว ไม่ตกใจ ไม่ขาดสติ ก็จะไม่มีอันตรายใดๆ เกิดขึ้น ทำใจให้เป็นปรกติ แล้วคอยสังเกตสิ่งเหล่านั้นเอาไว้ แล้วทุกอย่างจะดีขึ้นเอง ถ้าเห็นภาพที่น่ากลัวปรากฏขึ้นมา หรือรู้สึกว่าได้สัมผัสกับสิ่งที่น่ากลัวใดๆ ก็ตาม ให้แผ่เมตตาให้สิ่งเหล่านั้น แล้วคิดว่าอย่าได้มารบกวนการปฏิบัติของเราเลย ถ้าไม่หายกลัวก็นึกถึงสิ่งศักดิ์สิทธิ์เพื่อให้เป็นที่พึ่งทางใจ แล้วพยายามอย่าใส่ใจถึงสิ่งที่น่ากลัวนั้นอีก ถ้าแก้ไม่หายจริงๆ ก็ตั้งสติเอาไว้ หายใจยาวๆ แล้วค่อยๆ ถอนจากสมาธิออกมา เมื่อใจเป็นปรกติแล้วถึงจะทำสมาธิใหม่อีกครั้ง สำหรับคนที่ตกใจง่าย ก็อาจนั่งสมาธิหน้าพระพุทธรูป หรือนั่งโดยมีเพื่อนอยู่ด้วย ก่อนนั่งก็ควรสวดมนต์ไหว้พระก่อน แล้วอธิษฐานให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ช่วยคุ้มครอง

13.) ถ้าจิตไม่สงบ ก็ลองแก้ไขตามวิธีที่ได้อธิบายเอาไว้ในเรื่องนิวรณ์ 5 และวิธีแก้ไข ในหมวดสมถกรรมฐาน (สมาธิ) ซึ่งได้อธิบายเอาไว้อย่างละเอียดแล้ว

14.) เมื่อจะออกจากสมาธิ ควรแผ่เมตตาให้กับสรรพสัตว์ทั้งหลายก่อน โดยการระลึกถึงความปรารถนาให้ผู้อื่น และสัตว์ทั้งหลายมีความสุขด้วยใจจริง จากนั้นก็อุทิศส่วนกุศลที่ได้จากการทำสมาธินั้นให้กับเจ้ากรรมนายเวร ผู้มีพระคุณ และสรรพสัตว์ทั้งหลาย (ระลึกให้

ด้วยใจ) แล้วหายใจยาวๆ ลึกๆ สัก 3 รอบ พร้อมกับค่อยๆ ถอนความรู้สึกจากสมาธิช้าๆ เสร็จแล้วค่อยๆ ลืมตาขึ้น บิดเนื้อบิดตัวคลายความปวดเมื่อย แล้วจึงค่อยๆ ลุกขึ้นยืนช้าๆ

15.) เมื่อตั้งใจจะทำสมาธิให้จริงจัง ควรงดเว้นจากการพูดคุยให้มากที่สุด เว้นแต่เพื่อให้คลายความสงสัยที่ค้างคาอยู่ในใจ เพราะการคุยกันนั้นจะทำให้จิตฟุ้งซ่าน คือในขณะคุยกันก็มีโอกาสทำให้เกิดกิเลสขึ้นมาได้ ทำให้จิตหยาบกระด้างขึ้น และเมื่อทำสมาธิก็จะเก็บมาคิดทำให้ทำสมาธิได้ยากขึ้น โดยเฉพาะการคุยกับคนที่สมาธิน้อยกว่าเรา นอกจากนี้ ควรเว้นจากการร้องรำทำเพลง การฟังเพลง รวมถึงการดูการละเล่นทั้งหลาย เพราะสิ่งเหล่านี้จะเพิ่มกามฉันทะ ซึ่งเป็นนิวรณ์ชนิดหนึ่ง (ดูเรื่องนิวรณ์ 5 และวิธีแก้ไข ในหมวดสมถกรรมฐาน (สมาธิ) ประกอบ) อันเป็นอุปสรรคต่อการทำสมาธิ

บทสวดขอขมาและอธิษฐานจิต

นะโมตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ (สวด 3 จบ)

สัพพัง อะปะระธัง ขะมะถะ เม ภันเต อุกาสะ ทะวารัตตะเย นะ กะตัง

สัพพัง อะปะระธัง ขะมะถะ เม ภันเต อุกาสะ ขะมามิ ภันเต

หากข้าพเจ้า จงใจหรือประมาทพลาดพลั้งล่วงเกิน บิดา-มารดา ครูบาอาจารย์ พระพุทธ พระธรรม พระอรหันต์ทุกพระองค์ พระอริยสงฆ์เจ้า ตลอดจนสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย รวมถึงผู้มีพระคุณ และท่านเจ้ากรรมนายเวร จะด้วย กาย วาจา ใจ ก็ดีขอได้โปรดอโหสิกรรมแก่ข้าพเจ้าด้วย

หากข้าพเจ้ามีเจ้าของในตัวติดตามมาขออนุญาตมีคู่ มีครอบครัว ได้เหมือนคนปกติทั่วไป ขอถอนคำอธิษฐาน คำสาบาน ที่จะติดตามคู่ในอดีต ขอให้ต่างฝ่ายต่างเป็นอิสระต่อกัน ข้าพเจ้าจะประพฤติตนในทางที่ถูก ที่ชอบ ที่ควร ขอบุญบารมีในอดีตกาลที่ผ่านมาจนถึงปัจจุบัน จงส่งผลให้ข้าพเจ้าและครอบครัวตลอดจนบริวารที่เกี่ยวข้องจงเจริญด้วย อายุ วรรณะ สุขะ พละ ลาภ ยศ สุข สรรเสริญ สติปัญญา ปฏิภาณ ธนสารสมบัติ อุปสรรคใดๆ โรคภัยใดๆ ขอให้มลายสิ้น ขอให้ข้าพเจ้ามีความสว่างทั้งทางโลก และทางธรรม ตั้งแต่บัดนี้ตราบเข้าสู่พระนิพพาน เทอญ

หากมีผู้ใดเคยสร้างเวรสร้างกรรมกับข้าพเจ้า ไม่ว่าจะชาติใดภพใดก็ตาม ข้าพเจ้ายินดี อโหสิกรรมให้ ขอถอนความพยาบาท ความอาฆาตและคำสาปแช่งในทุกชาติ ทุกภพ ขอให้ข้าพเจ้าพ้นจากคำสาปแช่งของปวงชน ของเจ้ากรรมนายเวร ขอให้พ้นนรกภูมิ พบแสงสว่างทั้งทางโลก และทางธรรม เทอญ

บทสวดมนต์

บทสวดบูชาพระรัตนตรัย

อิมินา สักกาเรนะ พุทธัง อะภิปูชะยามิ
อิมินา สักกาเรนะ ธัมมัง อะภิปูชะยามิ
อิมินา สักกาเรนะ สังฆัง อะภิปูชะยามิ

อะระหัง สัมมาสัมพุทโธ ภะคะวา พุทธัง ภะคะวันตัง อะภิวาเทมิ (กราบ)
สวากขาโต ภะคะวะตา ธัมโม ธัมมัง นะมัสสามิ (กราบ)
สุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะ กะสังโฆสังฆัง นะมามิ (กราบ)

บทนมัสการพระพุทธเจ้า

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ
นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ
นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ

บทสวดขอขมาพระรัตนตรัย

วันทามิ พุทธัง สัพพะเมโทสัง ขะมะถะเม ภันเต
วันทามิ ธัมมัง สัพพะเมโทสัง ขะมะถะเม ภันเต
วันทามิ สังฆัง สัพพะเมโทสัง ขะมะถะเม ภันเต

บทสวดไตรสรณคมน์

พุทธัง สะระณัง คัจฉามิ

ธัมมัง สะระณัง คัจฉามิ

สังฆัง สะระณัง คัจฉามิ

ทุติยัมปิ พุทธัง สะระณัง คัจฉามิ

ทุติยัมปิ ธัมมัง สะระณัง คัจฉามิ

ทุติยัมปิ สังฆัง สะระณัง คัจฉามิ

ตะติยัมปิ พุทธัง สะระณัง คัจฉามิ

ตะติยัมปิ ธัมมัง สะระณัง คัจฉามิ

ตะติยัมปิ สังฆัง สะระณัง คัจฉามิ

ศีล 5

ปาณาติปาตา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ

อะทินนาทานา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ

กาเมสุมิจฉาจารา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ

มุสาวาทา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ

สุราเมระยะมัชชะปะมาทัฏฐานา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ

บทสวดชุมนุมเทวดา

สะรัชชัง สะเสนัง สะพันธุง นะรินทัง

ปะริตตานุภาโว สะทา รักขะตูติ ผะริตวานะ เมตตัง

สะเมตตา ภะทันตา อะวิกขิตตะจิตตา ปะริตตัง ภะณันตุ

สัคเค กาเม จะรูเป คิริสิขะระตะเฎ จันตะลิกเข

วิมาเนทีเปรัฏเฐ จะ คาเม ตะรุวะนะคะหะเน

เคหะ วัตถุมหิ เขตเต ภุมมา จายันตุ
เทวา ชะละถะละ วิสะเม ยักขะคันธัพพะนาคา
ติฏฐันตา สันติเกยัง มุนิวะระวะ จะนัง สาธะโว เม สุณันตุ
ธัมมัสสะวะ นะกาโล อะยัมภะทันตา
ธัมมัสสะวะ นะกาโล อะยัมภะทันตา
ธัมมัสสะวะ นะกาโล อะยัมภะทันตา

บทสวดอิติปิโส

อิติปิ โส ภะคะวา อะระหัง สัมมาสัมพุทโธ
วิชชาจะระณะสัมปันโน สุคะโตโลกะวิทู
อะนุตตะโร ปุริสสะทัมมะสาระถิ
สัตถา เทวะมนุสสานัง พุทโธภะคะวาติ.

สวากขาโต ภะคะวะตา ธัมโม
สันทิฏฐิโก อะกาลิโก เอหิปัสสิโก
โอปะนะยิโก ปัจจัตตัง เวทิตัพโพ วิญญูหีติ.

สุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ
อุชุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ
ญายะปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ
สามีจิปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ

ยะทิทัง จัตตาริ ปุริสะยุคานิ อัฏฐะ ปุริสะปุคคะลา
เอสะ ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ
อาหุเนยโย ปาหุเนยโย ทักขิเณยโย
อัญชะลีกะระณีโย อะนุตตะรัง ปุญญักเขตตัง โลกัสสาติ.

บทชัยมงคลคาถา (พาหุงมหากา)

พาหุงสะหัส สะมะภินิมมิตะสาวุธันตัง
ครีเมขะลัง อุทิตะโฆ ระสะเสนะมารัง
ทานาทิธัมมะวิธินา ชิตะวา มุนินโท
ตันเตชะสา ภะวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ

มาราติเร กะมะภิยุชฌิตะสัพพะรัตติง
โฆรัมปะนา ฬะวะกะ มักขะ มะถัทธะยักขัง
ขันตีสุทันตะวิธินา ชิตะวา มุนินโท
ตันเตชะสา ภะวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ

นาฬาคิริง คะชะวะรัง อะติมัตตะภูตัง
ทาวัคคิจักกะมะสะนีวะ สุทารุณันตัง
เมตตัมพุเสกะวิธินา ชิตะวา มุนินโท
ตันเตชะสา ภะวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ

อุกขิตตะขัคคะมะติหัตถะสุทารุณันตัง
ธาวันติโยชะนะปะถังคุลิมาละวันตัง
อิทธีภิสังขะตะมะโน ชิตะวา มุนินโท
ตันเตชะสา ภะวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ

กัตตะวานะ กัฏฐะมุทะรัง อิวะ คัพภินียา
จิญจายะ ทุฏฐะวะจะนัง ชะยะกายะมัชเฌ
สันเตนะ โสมะวิธินา ชิตะวา มุนินโท
ตันเตชะสา ภะวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ

สัจจัง วิหายะ มะติสัจจะกาวาทะเกตุง
วาทาภิโรปิตะมะนัง อะติอันธะภูตัง
ปัญญาปะทีปะชะลิโต ชิตะวา มุนินโท
ตันเตชะสา ภะวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ

นันโทปะนันทะภุชะคัง วิพุธัง มะหิทธิง
ปุตเตนะ เถระภุชะเคนะ ทะมาปะยันโต
อิทธูปะเทสะวิธินา ชิตะวา มุนินโท
ตันเตชะสา ภะวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ

ทุคคาหะทิฏฐิภุชะเคนะ สุทัฏฐะหัตถัง
พรัหมัง วิสุทธิชุติมิทธิพะกาภิธานัง

ญาณาคะเทนะ วิธินา ชิตะวา มุนินโท
ตันเตชะสา ภะวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ

เอตาปิ พุทธะชะยะมังคะละอัฐฐะคาถา โย
วาจะโน ทินะทิเน สะระเต มะตันที
หิตวานะเนกะวิวิธานิ จุปัททะวานิ
โมกขัง สุขัง อะธิคะเมยยะ นะโร สะปัญญโญ.

ยอดพระกัณฑ์ไตรปิฎก

1.
อิติปิ โส ภะคะวา อะระหัง วัจจะ โส ภะคะวาฯ
อิติปิ โส ภะคะวา สัมมาสัมพุทโธ วัจจะ โส ภะคะวาฯ
อิติปิ โส ภะคะวา วิชชาจะระณะสัมปันโน วัจจะ โส ภะคะวาฯ
อิติปิ โส ภะคะวา สุคะโต วัจจะ โส ภะคะวาฯ
อิติปิ โส ภะคะวา โลกะวิทู วัจจะ โส ภะคะวาฯ
2.
อะระหัง ตัง สะระณัง คัจฉามิ อะระหัง ตัง สิระสา นะมามิ
สัมมาสัมพุทธัง สะระณัง คัจฉามิ สัมมาสัมพุทธัง สิระสา นะมามิ
วิชชาจะระณะ สัมปันนัง สะระณัง คัจฉามิ
วิชชาจะระณะ สัมปันนัง สิระสา นะมามิ
สุคะตัง สะระณัง คัจฉามิ สุคะตัง สิระสา นะมามิ
โลกะวิทัง สะระณัง คัจฉามิ โลกะวิทัง สิระสา นะมามิ

3.

อิติปิ โส ภะคะวา อะนุตตะโร วัจจะ โส ภะคะวาฯ

อิติปิ โส ภะคะวา ปุริสะธัมมะสาระถิ วัจจะ โส ภะคะวาฯ

อิติปิ โส ภะคะวา สัตถาเทวะมะนุสสานัง วัจจะ โส ภะคะวาฯ

อิติปิ โส ภะคะวา พุทโธ วัจจะ โส ภะคะวาฯ

4.

อะนุตตะรัง สะระณัง คัจฉามิ อะนุตตะรัง สิระสา นะมามิ

ปุริสะธัมมะสาระถิ สะระณัง คัจฉามิ ปุริสะธัมมะสาระถิ สิระสา นะมามิ

สัตถา เทวะมะนุสสานัง สะระณัง คัจฉามิ

สัตถา เทวะมะนุสสานัง สิระสา นะมามิ

พุทธัง สะระณัง คัจฉามิ พุทธัง สิระสา นะมามิ

5.

อิติปิ โส ภะคะวา

อิติปิ โส ภะคะวา รูปะขันโธ อะนิจจะลักขะณะ

ปาระมี จะ สัมปันโน อิติปิ โส ภะคะวา

อิติปิ โส ภะคะวา เวทะนาขันโธ อะนิจจะลักขะณะ

ปาระมี จะ สัมปันโน อิติปิ โส ภะคะวา

อิติปิ โส ภะคะวา สัญญาขันโธ อะนิจจะลักขะณะ

ปาระมี จะ สัมปันโน อิติปิ โส ภะคะวา

อิติปิ โส ภะคะวา สังขาระขันโธ อะนิจจะลักขะณะ

ปาระมี จะ สัมปันโน อิติปิ โส ภะคะวา

อิติปิ โส ภะคะวา วิญญาณะขันโธ อะนิจจะลักขะณะ

ปาระมี จะ สัมปันโน อิติปิ โส ภะคะวา

6.

อิติปิ โส ภะคะวา ปะฐะวีจักกะวาฬะ จาตุมะหาราชิกา ตาวะติงสา

ธาตุสัมมาทิยานะ สัมปันโน

อิติปิ โส ภะคะวา เตโชจักกะวาฬะ จาตุมะหาราชิกา ตาวะติงสา

ธาตุสัมมาทิยานะ สัมปันโน

อิติปิ โส ภะคะวา วาโยจักกะวาฬะ จาตุมะหาราชิกา ตาวะติงสา

ธาตุสัมมาทิยานะ สัมปันโน

อิติปิ โส ภะคะวา อาโปจักกะวาฬะ จาตุมะหาราชิกา ตาวะติงสา

ธาตุสัมมาทิยานะ สัมปันโน

อิติปิ โส ภะคะวา อากาสะจักกะวาฬะ จาตุมะหาราชิกา ตาวะติงสา

ธาตุสัมมาทิยานะ สัมปันโน

7.

อิติปิ โส ภะคะวา ยามา ธาตุสัมมา ทิยานะ สัมปันโน

อิติปิ โส ภะคะวา ตุสิตา ธาตุสัมมา ทิยานะ สัมปันโน

อิติปิ โส ภะคะวา นิมมานะระติ ธาตุสัมมา ทิยานะ สัมปันโน

อิติปิ โส ภะคะวา กามาวะจะระ ธาตุสัมมา ทิยานะ สัมปันโน

อิติปิ โส ภะคะวา รูปาวะจะระ ธาตุสัมมา ทิยานะ สัมปันโน

8.

อิติปิ โส ภะคะวา ปะฐะมะฌานะ ธาตุสัมมา ทิยานะ สัมปันโน

อิติปิ โส ภะคะวา ทุติยะฌานะ ธาตุสัมมา ทิยานะ สัมปันโน

อิติปิ โส ภะคะวา ตะติยะฌานะ ธาตุสัมมา ทิยานะ สัมปันโน

อิติปิ โส ภะคะวา จะตุถะฌานะ ธาตุสัมมา ทิยานะ สัมปันโน

อิติปิ โส ภะคะวา ปัญจะมะฌานะ ธาตุสัมมา ทิยานะ สัมปันโน

9.

อิติปิ โส ภะคะวา อากาสานัญจายะตะนะ เนวะสัญญานา

สัญญายะตะนะ อะรูปาวะจะระ ธาตุสัมมาทิยานะ สัมปันโน

อิติปิ โส ภะคะวา วิญญาณัญจายะตะนะ เนวะสัญญานา

สัญญายะตะนะ อะรูปาวะจะนะ ธาตุสัมมาทิยานะ สัมปันโน

อิติปิ โส ภะคะวา อากิญจัญญาจายะตะนะ เนวะสัญญานา

สัญญายะตะนะ อะรูปาวะจะนะ ธาตุสัมมาทิยานะ สัมปันโน

10.

อิติปิ โส ภะคะวา โสตาปะฏิมัคคะ ธาตุสัมมาทิยานะ สัมปันโน

อิติปิ โส ภะคะวา สะกิทาคาปะฏิมัคคะ ธาตุสัมมาทิยานะ สัมปันโน

อิติปิ โส ภะคะวา อะนาคาปะฏิมัคคะ ธาตุสัมมาทิยานะ สัมปันโน

อิติปิ โส ภะคะวา อะระหัตตะปะฏิมัคคะ ธาตุสัมมาทิยานะ สัมปันโน

11.

อิติปิ โส ภะคะวา โสตาอะระหัตตะปะฏิผะละ ธาตุสัมมาทิยานะ สัมปันโน

อิติปิ โส ภะคะวา สะกิทาคาอะระหัตตะปะฏิผะละ ธาตุสัมมาทิยานะ สัมปันโน

อิติปิ โส ภะคะวา อะนาคาอะระหัตตะปะฏิผะละ ธาตุสัมมาทิยานะ สัมปันโน

12.

กุสะลา ธัมมา อิติปิ โส ภะคะวา อะ อา ยาวะชีวัง

พุทธัง สะระณัง คัจฉามิ ชมภูทิปัญจะอิสสะโร กุสะลา ธัมมา

นะโม พุทธายะ นะโม ธัมมายะ นะโม สังฆายะ ปัญจะพุทธา นะมามิหัง

อา ปา มะ จุ ปะ ที มะ สัง อัง ขุ สัง วิ ธา

ปุ กะ ยะ ปะ อุ ปะ สะ ชะ สุ เห ปา สา ยะ โส โส สะ สะ

อะ อะ อะ อะ นิ เต ชะ สุ เน มะ ภู จะ นา วิ เว

อะ สัง วิ สุ โร ปุ สะ ภุ พะ อิ สวา สุ สุ สวา อิ
กุสะลา ธัมมา จิตติ วิอัตถิ
13.
อิติปิ โส ภะคะวา อะระหัง อะอา ยาวะชีวัง
พุทธัง สะระณัง คัจฉามิ สาโพธิปัญจะ อิสสะโร ธัมมา
14.
กุสะลา ธัมมา นันทะวิวังโก อิติ สัมมาสัมพุทโธ
สุคะลาโน ยาวะชีวัง พุทธัง สะระณัง คัจฉามิ
จาตุมะหาราชิกา อิสสะโร กุสะลา ธัมมา อิติ วิชชาจะระณะ สัมปันโน
อุ อุ ยาวะ ตาวะติงสา อิสสะโร กุสะลา ธัมมา
นันทะปัญจะ สุคะโต โลกะวิทู
มะหาเอโอ ยาวะชีวัง พุทธัง สะระณัง คัจฉามิ
ยามา อิสสะโร กุสะลา ธัมมา พรัหมมา
สัทธะปัญจะ สัตตะ สัตตาปาระมี อะนุตตะโร
ยะมะกะ ยาวะชีวัง พุทธัง สะระณัง คัจฉามิ
15.
ตุสิตา อิสสะโร กุสะลา ธัมมา
ปุ ยะ ปะ กะ ปุริสะธัมมะสาระถิ
ยาวะชีวัง พุทธัง สะระณัง คัจฉามิ
16.
นิมมานะระติ อิสสะโร กุสะลา ธัมมา
เหตุโปวะ สัตถา เทวะมะนุสสานัง

ตะถา ยาวะชีวัง พุทธัง สะระณัง คัจฉามิ

17.

ปาระนิมมิตะ อิสสะโร กุสะลา ธัมมา

สังขาระขันโธ ทุกขัง อะนิจจัง อะนัตตา รูปะขันโธ

พุทธะปะผะ ยาวะชีวัง พุทธัง สะระณัง คัจฉามิ

18.

พรัหมมา อิสสะโร กุสะลา ธัมมา

นัตถิปัจจะยา วินะปัญจะ ภะคะวะตายาวะ

นิพพานัง สะระณัง คัจฉามิ

นะโม พุทธัสสะ นะโม ธัมมัสสะ นะโม สังฆัสสะ

พุทธิลา โลกะลา กะระกะนา เอเตนะ สัจเจนะ

สุวัตถิ โหนตุ หุลู หุลู หุลู สะวาหายะ

19.

นะโม พุทธัสสะ นะโม ธัมมัสสะ นะโม สังฆัสสะ

วิตติ วิตติ วิตติ มิตติ มิตติ จิตติ จิตติ จิตติ วัตติ วัตติ

มะยะสุ สุวัตถิ โหนตุ หุลู หุลู หุลู สะวาหายะ

20.

อินทะสาวัง มะหาอินทาสาวัง

พรัหมมะสาวัง มะหาพรัหมมะสาวัง

จักกะวัตติสาวัง มะหาจักกะวัตติสาวัง

เทวาสาวัง มะหาเทวาสาวัง

อิสิสาวัง มะหาอิสิสาวัง

มุนีสาวัง มะหามุนีสาวัง
สัปปุริสาวัง มะหาสัปปุริสาวัง
พุทธะสาวัง ปัจเจกะพุทธะสาวัง
อะระหัตตะสาวัง สัพพะสิทธิ วิชชาธะรานังสาวัง
สัพพะโลกา อิริยานังสาวัง เอเตนะ สัจเจนะ สุวัตถิ โหนตุ

21.

สาวัง คุณัง วะชะพะลัง เตชัง วิริยัง สิทธิกัมมัง นิพพานัง
โมกขัง คุยหะกัง ฐานัง สีลัง ปัญญานิกขัง
ปุญญังภาคะยัง ตัปปัง สุขัง สิริรูปัง จะตุวิสะติเสนัง
เอเตนะ สัจเจนะ สุวัตถิ โหนตุ หุลู หุลู หุลู สะวาหายะ

22.

นะโม พุทธัสสะ ทุกขัง อะนิจจัง อะนัตตา
รูปะขันโธ เวทะนาขันโธ สัญญาขันโธ สังขาระขันโธ วิญญาณะขันโธ
นะโม อิติปิ โส ภะคะวาฯ

23.

นะโม พุทธัสสะ ทุกขัง อะนิจจัง อะนัตตา
รูปะขันโธ เวทะนาขันโธ สัญญาขันโธ สังขาระขันโธ วิญญาณะขันโธ
นะโม สวากขาโต ภะคะวะตา ธัมโม

24.

นะโม ธัมมัสสะ ทุกขัง อะนิจจัง อะนัตตา
รูปะขันโธ เวทะนาขันโธ สัญญาขันโธ สังขาระขันโธ วิญญาณะขันโธ
นะโม สวากขาโต ภะคะวะตา ธัมโม

25.

นะโม ธัมมัสสะ ทุกขัง อะนิจจัง อะนัตตา

รูปะขันโธ เวทะนาขันโธ สัญญาขันโธ สังขาระขันโธ วิญญาณะขันโธ

นะโม สุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ

26.

นะโม สังฆัสสะ ทุกขัง อะนิจจัง อะนัตตา

รูปะขันโธ เวทะนาขันโธ สัญญาขันโธ สังขาระขันโธ วิญญาณะขันโธ

นะโม สุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ วาหะปะริตตัง

27.

นะโม พุทธายะ มะอะอุ ทุกขัง อะนิจจัง อะนัตตา

ยาวะ ตัสสะ หาโย นะ โม อุ อะ มะ ทุกขัง อะนิจจัง อะนัตตา

อุ อะ มะ อา วันทา นะโม พุทธายะ

นะ อะ กะ ติ นิ สะ ระ นะ อา ระ ปะ ขุ

ธัง มะ อะ อุ ทุกขัง อะนิจจัง อะนัตตา

พระคาถาชินบัญชร

ปุตตะกาโมละเภปุตตัง ธะนะกาโม ละเภ ธะนัง อัตถิกาเยกายะญายะ
เทวานังปิยะตัง สุตตะวา อิติปิโสภะคะวา ยะมะ ราชาโน
ท้าวเวสสุวัณโณมะระณังสุขัง อะระหังสุคะโต นะโมพุทธายะ

1. ชะยาสะนากะตา พุทธา เชตะวา มารัง สะวาหะนัง
จะตุสัจจาสะภัง ระสัง เย ปิวิงสุ นะราสะภา.

2. ตัณหังกะราทะโย พุทธา อัฏฐะวีสะติ นายะกา

สัพเพ ปะติฏฐิตา มัยหัง   มัตถะเก เต มุนิสสะรา.

3. สีเส ปะติฏฐิโต มัยหัง   พุทโธ ธัมโม ทะวิโลจะเน
สังโฆ ปะติฏฐิโต มัยหัง   อุเร สัพพะคุณากะโร.

4. หะทะเย เม อะนุรุทโธ   สารีปุตโต จะ ทักขิเณ
โกณฑัญโญ ปิฏฐิภาคัสมิง   โมคคัลลาโน จะวามะเก.

5. ทักขิเณสะวะเน มัยหัง   อาสุง อานันทะราหุโล
กัสสะโป จะ มะหานาโม   อุภาสุง วามะโสตะเก.

6. เกสะเต ปิฏฐิภาคัสมิง   สุริโย วะ ปะภังกะโร
นิสินโน สิริสัมปันโน   โสภิโต มุนิปุงคะโว.

7. กุมาระกัสสะโป เถโร   มะเหสี จิตตะวาทะโก
โส มัยหัง วะทะเนนิจจัง   ปะติฏฐาสิ คุณากะโร.

8. ปุณโณ อังคุลิมาโล จะ   อุปาลี นันทะสีวะลี
เถรา ปัญจะ อิเม ชาตา   นะลาเฏ ตีละกา มะมะ.

9. เสสาสีติ มะหาเถรา   วิชิตา ชินะสาวะกา
เอเตสีติ มะหาเถรา   ชิตะวันโต ชิโนระสา
ชะลันตา สีละเต เชนะ   อังคะมังเคสุ สัณฐิตา.

10. ระตะนัง ปุระโต อาสิ   ทักขิเณ เมตตะสุตตะกัง
ธะชัคคัง ปัจฉะโต อาสิ   วาเม อังคุลิมาละกัง.

11. ขันทะโมระปะริตตัญจะ   อาฏานาฏิยะสุตตะกัง
อากาเส ฉะทะนัง อาสิ   เสสา ปาการะสัณฐิตา.

12. ชินาณา วะระสังยุตตา   สัตตะปาการะลังกะตา
วาตะปิตตาทิสัญชาตา   พาหิรัชฌัตตุปัททะวา.

13.	อะเสสา วินะยัง ยันตุ	อะนันตะชินะเตชะสา
	วะสะโต เม สะกิจเจนะ	สะทา สัมพุทธะปัญชะเร.
14.	ชินะปัญชะระมัชฌัมหิ	วิหะรันตัง มะฮีตะเล
	สะทา ปาเลน ตุ มัง สัพเพ	เต มะหาปุริสาสะภา.
15.	อิจเจวะมันโต	สุคุโต สุรักโข
	ชินานุภาเวนะ	ชิตูปัททะโว
	ธัมมานุภาเวนะ	ชิตาริสังโฆ
	สังฆานุภาเวนะ	ชิตันตะราโย
	สัทธัมมานุภาวะปาลิโต	จะรามิ ชินะปัญชะเรติ.

บทคาถาอุณหิสสะวิชะยะ (อายุยืน)[3]

อัตถิ อุณ์หิสสะ วิชะโย	ธัมโม โลเก อะนุตตะโร
สัพพะสัตตะหิตัตถายะ	ตัง ต์วัง คัณหาหิ เทวะเต
ปะริวัชเช ราชะทัณเฑ	อะมะนุสเสหิ ปาวะเก
พะยัคเฆ นาเค วิเส ภูเต	อะกาละมะระเณนะ วา
สัพพัสมา มะระณา มุตโต	ฐะเปตวา กาละมาริตัง
ตัสเสวะ อานุภาเวนะ	โหตุ เทโว สุขี สะทา
สุทธะสีลัง สะมาทายะ	ธัมมัง สุจะริตัง จะเร
ตัสเสวะ อานุภาเวนะ	โหตุ เทโว สุขี สะทา
ลิกขิตัง จินติตัง ปูชัง	ธาระณัง วาจะนัง คะรุง
ปะเรสัง เทสะนัง สุตวา	ตัสสะ อายุ ปะวัฑฒะตีติ

[3]อุณหิสสะวิชะยะ : เป็นบทสวดที่อยู่ในพระไตรปิฎก ซึ่งพระพุทธเจ้ามาโปรดมารดา ที่ชั้นดาวดึงส์ โดย พระเมตฺติโก

คาถาชัยปริตร (เสริมบารมี)

มะหาการุณิโก นาโถ หิตายะ
สัพพะปาณินัง ปูเรตวา ปาระมี
สัพพา ปัตโต สัมโพธิมุตตะมัง
เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ โหตุ เม* ชะยะมังคะลังฯ
ชะยันโตโพธิยา มูเล สักยานัง
นันทิวัฑฒะโน เอวัง ตะวัง วิชะโยโหมิ***
ชะยัสสุ ชะยะมังคะเล อะปะราชิตะ ปัลลังเก
สีเส ปะฐะวิโปกขะเร อะภิเสเก
สัพพะพุทธานัง อัคคัปปัตโต ปะโมทะติฯ
สุนักขัตตัง สุมังคะลัง สุปะภาตัง
สุหุฏฐิตัง สุขะโณ สุมุหุตโต จะ สุยิฏฐัง พรัหมะ****
จาริสุ ปะทักขิณัง กายะกัมมัง วาจากัมมัง
ปะทักขิณัง ปะทักขิณัง มะโนกัมมัง
ปะณิธีเต ปะทักขิณา ปะทักขิณา นิ
กัตวานะ ละภันตัตเถ ปะทักขิเณฯ
ภะวะตุ สัพพะมังคะลัง รักขันตุ สัพพะเทวะตา
สัพพะพุทธานุภาเวนะ สะทาโสตถี ภะวันตุเม*ฯ
ภะวะตุ สัพพะมังคะลัง รักขันตุสัพพะเทวะตา
สัพพะธัมมานุภาเวนะ สะทาโสตถี ภะวันตุเม*ฯ
ภะวะตุ สัพพะมังคะลัง รักขันตุสัพพะเทวะตา
สัพพะสังฆานุภาเวนะ สะทาโสตถี ภะวันตุเม*ฯ

บารมี 30 ทัศ

ทานะ ปาระมี สัมปันโน
ทานะ อุปะปาระมี สัมปันโน
ทานะ ปะระมัตถะปาระมี สัมปันโน
เมตตา ไมตรี กะรุณา มุทิตา อุเปกขา ปาระมี สัมปันโน
อิติปิ โส ภะคะวา

สีละ ปาระมี สัมปันโน
สีละ อุปะปาระมี สัมปันโน
สีละ ปะระมัตถะปาระมี สัมปันโน
เมตตา ไมตรี กะรุณา มุทิตา อุเปกขา ปาระมี สัมปันโน
อิติปิ โส ภะคะวา

เนกขัมมะ ปาระมี สัมปันโน
เนกขัมมะ อุปะปาระมี สัมปันโน
เนกขัมมะ ปะระมัตถะปาระมี สัมปันโน
เมตตา ไมตรี กะรุณา มุทิตา อุเปกขา ปาระมี สัมปันโน
อิติปิ โส ภะคะวา

ปัญญา ปาระมี สัมปันโน
ปัญญา อุปะปาระมี สัมปันโน
ปัญญา ปะระมัตถะปาระมี สัมปันโน

เมตตา ไมตรี กะรุณา มุทิตา อุเปกขา ปาระมี สัมปันโน
อิติปิ โส ภะคะวา

วิริยะ ปาระมี สัมปันโน
วิริยะ อุปะปาระมี สัมปันโน
วิริยะ ปะระมัตถะปาระมี สัมปันโน
เมตตา ไมตรี กะรุณา มุทิตา อุเปกขา ปาระมี สัมปันโน
อิติปิ โส ภะคะวา

ขันตี ปาระมี สัมปันโน
ขันตี อุปะปาระมี สัมปันโน
ขันตี ปะระมัตถะปาระมี สัมปันโน
เมตตา ไมตรี กะรุณา มุทิตา อุเปกขา ปาระมี สัมปันโน
อิติปิ โส ภะคะวา

สัจจะ ปาระมี สัมปันโน
สัจจะ อุปะปาระมี สัมปันโน
สัจจะ ปะระมัตถะปาระมี สัมปันโน
เมตตา ไมตรี กะรุณา มุทิตา อุเปกขา ปาระมี สัมปันโน
อิติปิ โส ภะคะวา

อะธิฏฐานะ ปาระมี สัมปันโน

อะธิฏฐานะ อุปะปาระมี สัมปันโน
อะธิฏฐานะ ปะระมัตถะปาระมี สัมปันโน
เมตตา ไมตรี กะรุณา มุทิตา อุเปกขา ปาระมี สัมปันโน
อิติปิ โส ภะคะวา

เมตตา ปาระมี สัมปันโน
เมตตา อุปะปาระมี สัมปันโน
เมตตา ปะระมัตถะปาระมี สัมปันโน
เมตตา ไมตรี กะรุณา มุทิตา อุเปกขา ปาระมี สัมปันโน
อิติปิ โส ภะคะวา

อุเปกขา ปาระมี สัมปันโน
อุเปกขา อุปะปาระมี สัมปันโน
อุเปกขา ปะระมัตถะปาระมี สัมปันโน
เมตตา ไมตรี กะรุณา มุทิตา อุเปกขา ปาระมี สัมปันโน
อิติปิ โส ภะคะวา

ทะสะ ปาระมี สัมปันโน
ทะสะ อุปะปาระมี สัมปันโน
ทะสะ ปะระมัตถะปาระมี สัมปันโน
เมตตา ไมตรี กะรุณา มุทิตา อุเปกขา ปาระมี สัมปันโน
อิติปิ โส ภะคะวา

พุทธัง สะระณัง คัจฉามิ
ธัมมัง สะระณัง คัจฉามิ
สังฆัง สะระณัง คัจฉามิ
นะมามิหัง

คาถาอัญเชิญพญานาค

นะโมตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ (๓ จบ)
นะมามิ ลิละ สาเข ปัตถะ ละปะ ธัมเม สะคะลับตี
สะเยตานาคะ ลาเชนะยะปิสะโตฯ

พระคาถาถวายการสักการะบูชา

เอหิสังคัง ปิโยนาคะ สุปันนานัง มะยัง
กายะ วาจะ จิตตัง อะหังวันทา
(พญานาคาธิบดีศรีสุทโธ) วิสุทธิเทวา ปูเชมิ
ทุติยัมปิ กายะ วาจะ จิตตัง อะหังวันทา
(พญานาคาธิบดีศรีสุทโธ) วิสุทธิเทวาปูเชมิ
ตติยัมปิ กายะ วาจะ จิตตัง อะหังวันทา
(พญานาคาธิบดีศรีสุทโธ) วิสุทธิเทวาปูเชมิ
อะยัง มหานาคา อิทธิมันโต ธุติมันโต อิมิเชกาเลนะ มหานาคัง ปูเชมิ
อะยัง มหานาคา อิทธิมันโต ธุติมันโต อิมิเชกาเลนะ มหานาคัง ปูเชมิ

อะยัง มหานาคา อิทธิมันโต ธุติมันโต อิมิเชกาเลนะ มหานาคัง ปูเชมิ

เมตตัญจะมหาลาโภปิโยนาคะขันธปริตตัง (๓ จบ) (คาถาขอทรัพย์พญานาคราช)

เอหิสังคัง ปิโยนาคะ สุปันนานัง มะยัง

กายะ วาจะ จิตตัง อะหังวันทา

(พญานาคาธิบดีสัตตะนาคบาดาล) วิสุทธิเทวา ปูเชมิ

ทุติยัมปิ กายะ วาจะ จิตตัง อะหังวันทา

(พญานาคาธิบดีสัตตะนาคบาดาล) วิสุทธิเทวา ปูเชมิ

ตติยัมปิ กายะ วาจะ จิตตัง อะหังวันทา

(พญานาคาธิบดีสัตตะนาคบาดาล) วิสุทธิเทวา ปูเชมิ

อะยัง มหานาคา อิทธิมันโต ธุติมันโต อิมิเชกาเลนะ มหานาคัง ปูเชมิ

อะยัง มหานาคา อิทธิมันโต ธุติมันโต อิมิเชกาเลนะ มหานาคัง ปูเชมิ

อะยัง มหานาคา อิทธิมันโต ธุติมันโต อิมิเชกาเลนะ มหานาคัง ปูเชมิ

เมตตัญจะมหาลาโภปิโยนาคะขันธปริตตัง (๓ จบ) (คาถาขอทรัพย์พญานาคราช)

เอหิสังคัง ปิโยนาคะ สุปันนานัง มะยัง

กายะ วาจะ จิตตัง อะหังวันทา

(นางพญานาคิณีศรีปทุมมา) วิสุทธิเทวี ปูเชมิ

ทุติยัมปิ กายะ วาจะ จิตตัง อะหังวันทา

(นางพญานาคิณีศรีปทุมมา) วิสุทธิเทวี ปูเชมิ

ตติยัมปิ กายะ วาจะ จิตตัง อะหังวันทา

(นางพญานาคิณีศรีปทุมมา) วิสุทธิเทวี ปูเชมิ

อะยัง มหานาคี อิทธิมันโต ธุติมันโต อิมิเชกาเลนะ มหานาคัง ปูเชมิ
อะยัง มหานาคี อิทธิมันโต ธุติมันโต อิมิเชกาเลนะ มหานาคัง ปูเชมิ
อะยัง มหานาคี อิทธิมันโต ธุติมันโต อิมิเชกาเลนะ มหานาคัง ปูเชมิ
เมตตัญจะมหาลาโภปิโยนาคะขันธปริตตัง (๓ จบ) (คาถาขอทรัพย์พญานาคราช)

คาถาหัวใจพญานาค (หลวงปู่อนันต์)

พุทโธ เมนาโถ ธัมโม เมนาโถ สังโฆ เมนาโถ
พุทโธ นะโม พุทธายะ นะชาลีติ อะริยะ ทะนัง นาคัง ปูเชมิ
พุทโธ เมนาโถ ธัมโม เมนาโถ สังโฆ เมนาโถ
พุทโธ นะโม พุทธายะ นะชาลีติ อะริยะ ทะนัง นาคัง ปูเชมิ
พุทโธ เมนาโถ ธัมโม เมนาโถ สังโฆ เมนาโถ
พุทโธ นะโม พุทธายะ นะชาลีติ อะริยะ ทะนัง นาคัง ปูเชมิ

บทสวดสรรเสริญคุณแห่งพญานาคราช

สุมะโน สุมะนะจะโล อะระวาเพระปัตตะโก จัมเปยโย มุจะลินโท จะ กัมพะโล ภุชะคิสสะโร

- สุมนะนาคราช สุมนจละนาคราช อรวาพะนาคราช เอพปัตตกะนาคราช จัมเปยยะนาคราช มุจลินทะนาคราช กัมพละนาคราช ผู้เป็นใหญ่แห่งนาค

กาละนาโค มะหากาโพ สังขะปาโล มะโหทะโร มะณิกัณโฐ มะณิอักขิ นันทะนาโคปะนันทะโก

- กาละนาคราช มหากาพนาคราช สังขะปาละนาคราช มโหทระนาคราช มณิกัณฐะนาคราช มณิอักขินาคราช นันทะนาคราช อุปนันทะนาคราช

วะรุโณ ธะตะรัฏโฐ จะ กุงคุวิโลปะลาละโก จิตุระนาโค มะหาวีโร ฉัพยาปุตโต จะ วาสุกี

- วรุณะนาคราช ธนรัฏฐะนาคราช กุงควิละนาคราช อุปลาลกะนาคราช จิตระนาคราช มหาวีระนาคราช ฉัพยาปุตตะนาคราช วาสุกีนาคราช

กัณหาโคตะโม ภุชะคินโท อัคคิธูมิยะสิโย ตะถา จูโฬทะโร อะหิจฉัตโต นาคา เอราปะถามะโย

- กัณหาโคตรมะนาคราช นาคผู้เป็นจอมนาค อัคคิสิขะนาคราช ธูมะสิขะนาคราช จูโฬทระนาคราช อหิจฉัตตะนาคราช พญานาคทั้งหลาย มีเอราปะถะนาคราช เป็นต้น

อาสีวิสา โฆระวิสา เย สัพเพ นะยะนาวุธยา ชะลัฏฐา วา ถะลัฏฐา วา ปัพพะเตยยา นะทีจะรา กะโรนตุ โน มะหาโสตถิง อายุมาโรคิยัง สะทา

บทกรวดน้ำ

อิมินา ปุญญะกัมเมนะ	อุปัชฌายา คุณุตตะรา
อาจะริยูปะการาจะ	มาตาปิตา จะ ญาตะกา (ปิยา มะมัง)
สุริโย จันทิมา ราชา	คุณะวันตา นะราปิ จะ
พรัหมะมารา จะ อินทา จะ	โลกะปาลา จะ เทวะตา
ยะโม มิตตา มะนุสสา จะ	มัชฌัตตา เวริกาปิ จะ
สัพเพ สัตตา สุขี โหนตุ	ปุญญานิ ปะกะตานิ เม
สุขัง จะ ติวิธัง เทนตุ	ขิปปัง ปาเปถะ โว มะตัง
อิมินา ปุญญะกัมเมนะ	อิมินา อุททิเสนะ จะ
ขิปปาหัง สุละเภ เจวะ	ตัณหุปาทานะเฉทะนัง
เย สันตาเน หินา ธัมมา	ยาวะ นิพพานะโต มะมัง

นัสสันตุ สัพพะทา เยวะ ยัตถะ ชาโต ภะเวภะเว
อุชุจิตตัง สะติปัญญา สัลเลโข วิริยัมหินา
มารา ละภันตุ โนกาสัง กาตุญจะ วิริเยสุ เม
พุทธาทิปะวะโร นาโถ ธัมโมนาโถ วะรุตตะโม
นาโถ ปัจเจกะพุทโธ จะ สังโฆ นาโถตตะโร มะมัง
เตโสตตะมานุภาเวนะ มาโรกาสังละภันตุ มา

ยังกิญจิ กุสะลัง กัมมัง กัตตัพพัง กิริยัง มะมะ
กาเยนะ วาจา มะนะสา ติทะเส สุคะตัง กะตัง
เย สัตตา สัญญิโน อัตถิ เย จะ สัตตา อะสัญญิโน
กะตัง ปุญญะผะลัง มัยหัง สัพเพ ภาคี ภะวันตุ เต
เย ตัง กะตัง สุวิทิตัง ทินนัง ปุญญะผะลัง มะยา
เย จะ ตัตถะ นะ ชานันติ เทวา คันตวา นิเวทะยุง
สัพเพ โลกัมหิ เย สัตตา ชีวันตาหาระเหตุกา
มะนุญญัง โภชะนัง สัพเพ ละภันตุ มะมะ เจตะสาติ ฯ

บทกรวดน้ำให้เจ้ากรรมนายเวร

กัมมะโน กัตถาโน กัมมะ ปัจเจกะพุทโธ พุทธัง ทั่วจักวาฬัง ธัมมัง ทั่วจักวาฬัง สังฆัง ทั่วจักวาฬัง

คำแผ่เมตตาให้แก่ตนเอง

อะหัง สุขิโต โหมิ

ขอให้ข้าพเจ้า จงเป็นผู้มีความสุขเถิด

อะหัง นิททุกโข โหมิ

ขอให้ข้าพเจ้า จงเป็นผู้ไม่มีความทุกข์

อะหัง อะเวโร โหมิ

ขอให้ข้าพเจ้า จงเป็นผู้ไม่มีเวร

อะหัง อัพยาปัชโฌ โหมิ

ขอให้ข้าพเจ้า จงเป็นผู้ไม่มีความพยาบาทเบียดเบียน

อะหัง อะนีโฆ โหมิ

ขอให้ข้าพเจ้า จงเป็นผู้ไม่มีความทุกข์กายทุกข์ใจ

สุขี อัตตานัง ปะริหะรามิฯ

ขอให้ข้าพเจ้า จงมีความสุขกายสุขใจ รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเทอญฯ

คำแผ่เมตตาให้แก่สรรพสัตว์

สัพเพ สัตตา

สัตว์ทั้งหลายที่เป็นเพื่อนทุกข์ เกิด แก่ เจ็บ ตาย ด้วยกันทั้งหมดทั้งสิ้น

อะเวรา โหนตุ

จงเป็นสุขๆ เถิด อย่าได้มีเวรแก่กันและกันเลย

อัพญาปัชฌา โหนตุ

จงเป็นสุขๆ เถิด อย่าได้พยาบาทเบียดเบียนซึ่งกันและกันเลย

อะนีฆา โหนตุ

จงเป็นสุขๆ เถิด อย่าได้มีความทุกข์กาย ทุกข์ใจเลย

สุขี อัตตานัง ปะริหะรันตุฯ

จงมีความสุขกาย สุขใจ รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นนี้เทอญฯ

ขออนุโมทนาบุญในการสวดมนต์ครั้งนี้ให้แผ่ไปถึง..

พระปัจเจกพุทธเจ้าทุกพระองค์ พระอรหันต์เจ้าทุกๆพระองค์ เทพ พรหม ทั้ง 16 ชั้นฟ้า 15 ชั้นดิน 14 ชั้นบาดาล คุณบิดามารดา ญาติสนิทมิตรสหาย คุณครูอุปัชฌาอาจารย์ เจ้ากรรมนายเวร พระมหากษัตริย์ ท้าวทศรถ เทพมังกรฟ้า นารายณ์นาคะเกษียรสมุทร

องค์พญานาคาธิบดีศรีสุทโธ วิสุทธิเทวา

องค์พญานาคาธิบดีสัตตะนาคบาดาล วิสุทธิเทวา

องค์นางพญานาคิณีศรีปทุมมา (นาคคเนตร) วิสุทธิเทวี

องค์พญาอนันตนาคราชเจ้าวิสุทธิเทวา

องค์พญามุจรินทร์นาคราชเจ้าวิสุทธิเทวา

พระนาคิณีนาคสีขาว

พญานาคราช พญานาคา พญานาคี

นาคราชโภคะ สุขคะ

พญางู และบริวารทั้งหลาย

ที่ปรึกษา :

1. คุณแม่สำเภา ม่วงศิริ
2. นางสุรัตนา สว่างศรี (องค์พญานาคิณีศรีปทุมมาวิสุทธิเทวี)
3. นายสมศักดิ์ ม่วงศิริ
4. นายสมปอง ม่วงศิริ
5. นายสมบัติ ม่วงศิริ
6. นางศุภมาส เลิศอนันต์
7. นายอภิสัณห์ ม่วงศิริ
8. นายภักดี จันทนันท์

คณะผู้ศรัทธาพญานาคราช :

คณะกรรมการ

1. ร้อยเอกสมชัย ม่วงศิริ	ประธานคณะกรรมการ
2. นายสมยศ ม่วงศิริ	รองประธานคณะกรรมการ
3. นางสาวธัญญรัตน์ ม่วงศิริ	เลขานุการคณะกรรมการ
4. นายสนทัศน์ แก้วงาม (บรมครูปู่ฤาษีนารายณ์)	กรรมการ
5. นางนุชนาถ ทรงนิลรักษ์ (พระแม่ทุรคา กาลี ปารวตี)	กรรมการ

ทีมงานผู้ศรัทธาพญานาคราช

1. นายสมบูรณ์ เดชผล (พรหมเมฆเวชสุวรรณ)
2. นางสาววราลักษณ์ สินกทอง (ปู่ชีวกโกมลภาพ)
3. นายกฤษณ์ นิกรปกรณ์ (ขันธกุมาร)
4. นายทิม พาสาลี
5. นางสาวคำไผ่ พรหมพันดี
6. นายณฐโชค ไทยเจริญพานิชกุล
7. นายพร สุดทะวิไล

ผู้รวบรวม เรียบเรียง และออกแบบ :

1. นางสาวธัญญรัตน์ ม่วงศิริ
2. นางสาวนันทนา มะโนสิม (ผู้ช่วย)

ร่วมจัดสร้างหนังสือ
องค์พญานาคาธิบดีศรีสุทโธวิสุทธิเทวา
พิมพ์ครั้งที่ 2
วันที่ผลิต : วันที่ 1 มิถุนายน 2559

1. นางภัสมนญาณ์ ศิริทัตธำรง
2. นางณิชาภา เป็งสา และนายจักรกฤษณ์ แก้วงาม พร้อมครอบครัว
3. นางเกษร ธนากรเลิศสกุล และครอบครัว
4. นายสุทรสาธิทวี เรณูจุ้ยบัว
5. นายสมยศ ม่วงศิริ
6. นางธนพัต ดวงพุฒ
7. นางอมลวรรณ วิริยะอาภรณ์ และครอบครัว
8. นางสาวอาราดา ศรีคร่ำ, นางสาวพิชญาภา และนางสาวพิชญาภัค จันทร
9. นางสาวธัญญรัตน์ ม่วงศิริ
10. นางสาวณัฐชานันทร์ ประทีป

บันทึก

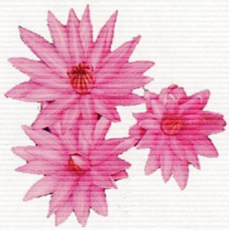
บันทึก

บันทึก

บันทึก

ขอชัยมงคลทั้งหลาย

จงมีแก่ท่านด้วยอานุภาพพระพุทธชัยมงคล ความจัญไรทั้งปวงจงพินาศไป
ทุกข์โศกโรคร้ายทั้งปวงของท่าน จงหายไป ขอสรรพนิมิตร้าย สรรพอวมงคล
จงพินาศไป อันตรายทั้งหลายจงอย่ามีแก่ท่าน ขอท่านจงเป็นผู้มีความสุข
มีอายุยืนนาน ความชนะ ความสำเร็จ ทรัพย์ลาภยศ ความมีโชค กำลัง
สิริอายุ วรรณะ โภคะความเจริญ ความสำเร็จกิจในความเป็นอยู่
จงมีแก่ท่าน ขอสรรพมงคล ขอเหล่าเทวดาทั้งปวง จงรักษาท่าน
ด้วยอานุภาพแห่งพระรัตนตรัย ขอความผาสุกสวัสดีทั้งหลาย
จงมีแก่ท่านทุกเมื่อ...เทอญ

ขออธิษฐานอุทิศบุญ

แด่อุปัชฌาย์ผู้เลิศคุณ และอาจารย์ผู้เกื้อหนุน ทั้งพ่อแม่ และปวงญาติ
สูรย์จันทร์ และราชาผู้ทรงคุณ หรือสูงชาติ พรหม มาร และอินทราช
ทั้งทวยเทพ และโลกบาล ยมราช
มนุษย์มิตร เป็นกลางผู้จ้องผลาญตลอดทุกดวงจิตสามแดนโลกธาตุ
เจ้ากรรมนายเวรทุกภพชาติ ขอให้เป็นสุขศานต์ทุกถ้วนหน้าอย่าทุกข์ทน
บุญผ่องทุกภพชาติที่ข้าฯ ทำจงช่วยอำนวยศุภผล
ให้สุข 3 อย่างล้นให้ลุถึงนิพพานพลัน

จัดทำโดย : คณะผู้ศรัทธาพญานาคราช

วันที่ผลิต : 1 มิถุนายน 2557